திருக்குறள் நாடகம்

காமத்துப்பால்

களவியல் கற்பியல் இரண்டும்

3854

தமிழ்ப்புலவர் திருமயிலை சண்முகம்பிள்ளை
அவர்கள மாணவர்
மயிலை சீனி. கோவிந்தராசன்
அவர்களியற்றியது

ஆசிரியரவர்களின் மாணவரும்
'ரஸாசிந்தாமணி' என்னும் மாதப்பத்திரிகையின்
பதிப்பாசிரியருமான
மயிலை க. மாணிக்கவேல் முதலியார்
பதிப்பித்தது

பதிவு செய்யப்பட்டது] [விலை ரூ. 1-4.

1923.

MAHAMAHOPAD
Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR
TIRUVANMIYUR. MADRAS

சிறுமனைவூர் முனிசாமி முதலியார் சன்ஸ்,
'சிவகாமி விலாச' அச்சுக்கூடம், சென்னை

பதிப்புரை

திருக்குறள் என்பது அறம், பொருள், இன்பம் என்னும மூப்பாலுடையது. அவற்றில் இன்பம் காமத்துப்பால் என்று வழங்கப்படுகிறது; இன்பமும் காமமும் ஒரே பொருளன வாகையால். இந்தக் காமத்துப் பாலானது தலைவன் தலைவியிடத்தில் அகத்தின்கண் உண்டாகு நிகழ்ச்சியைக் கூறுவது. இதை,

"காதலிருவர் கருத்தொருமித்—தாதாவு
பட்டதே யின்பம்"

என்பதா லுணர்க.

'நாடக வழக்கினும்' என்னும் தொல்காப்பியம் அகத்திணையியற் சூத்திரத்தில் இதற்கிலக்கணம் கூறி

யிருப்பதால், இதைத் தமிழ்ப்புலவர்கள், 'நாடகத் தமிழ்' என்று கூறுவார்கள்.

ஆகையால் அக்காமத்துப் பாலையே, எமது ஆசிரியப பெருந்தகையரான திருவாளர் மயிலை, சீனி. கோவிந்தராசன் என்னும் தமிழ்ப்புலவர் 'திருக்குறள் நாடகம்' என்னும் பெயரிட்டு வரைந்தனர்.

இதில் காமத்துபபால் குறட்பாக்களை விடாமலும், பரிமேலழகர் உரையை யாவரும் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய வெள்ளிய நடையில் விளக்கியும்

இடையில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் விரித்துச் சேர்த்தும், நாடக உறுப்புக்களமைந்த களம், காலம், கூத்தர் முதலாகப் பிரித்து நாடகத் தமிழாக இயற்றியுள்ளார்.

இது அகப்பொருளிலக்கணங் கற்பார்க்கு ஓர் விளக்கா மெனச் சொல்லலாம்.

இவருக்குச் சங்கநூற்களில் நிரம்பிய புலமையும், அவற்றுள் பொதிந்து கிடக்கும் நுட்பதிட்பங்களை

இனிதுற எடுத்து விளக்கும் போராற்றலும் இயற்கை யின் அமைந்தன. எமது 'கலா சிந்தாமணி' யின் கண் இவர்கள் வரைந்துள்ள 'தொகைநூல்', 'முல் லைக்கொடி' முதலிய பொருட்களைக் காணுவார்க்கு இவரது ஆராய்சசித் திறன் எளிதின் விளங்கும்.

இவரது உரைநடை, சொற்சுவை பொருட்சுவை நிரம்பிப், படிக்குந்தொறும் படிக்குந்தொறும் யாற் றொழுக்கா யின்பம் பயக்கும் சீரியல் பமைந்த தென பதை அறிஞர் மறுக்கார்.உரைநடை போன்றே இவ ரது பாக்களும் தேனெழுகும பெற்றியவாம். இவரிய ற்றிய 'மயிலை நான்மணிமாலை' என்னும் சிறுநூலைக் காண்பார் எவரும் இவரது இலக்கண இலக்கிய வன் மையையும் உள்ளத்து உவகையூட்டுமாறு செய்யுள் யாத்தலில் அமைந்த அரும் பெற்றியையும் தெள்ளி திற் காண்பர்.

மிகச் சிறு வயதிற்றானே கல்விக் கடலைக் கரைகண் டவாறே இவர் தம் வாழ்நாளுக்கும் விரைவில் எல்லை

கண்டகன்றார். இவரது பிரிவால், இவரது குடும்பமும் தமிழ்ச்சுவை விழையும் எம்போன்றாரும் கையறுநி லை யன்றி, மிக ஆய்ந்து அறிந்து கொள்ளற்கும் அரியவாய்ப் பண்டைய நூற்களில் அமைந்து கிடக்

கும் நம்மவராம் பண்டையோரது சிறந்த பல செய்தி களைத் தமிழுலகுக்கு அளிக்க எண்ணங் கொண்டு இவர்கள் கண்ட அரிய ஆராய்ச்சிகளும் இனி வெளி வருதற்கு இல்லையாயின.

இந்நூல் பலநாட்களுக்கு முன்னரே வெளி வந்திருக்கக் கூடுமாயினும் இடை யிடையே இயைந்த இடாப்பாட்டுக்களான் இன்றே வெளி வருகின்றது. இதுமுட்டின்றி முடியுமாறு அருள் சுரந்த இறைவன் 'கலா சிந்தாமணி' வாயிலாய் வெளி வந்துள்ள இவரது ஆராய்ச்சிகளை யெல்லாம் இனி வெளியிடக் கருதியிருக்கும் எம்முயற்சிக்குந் திருவருள் புரியும் படி இறைஞ்சுகின்றேம்.

மயிலை
தந்துபி யாண்டு
பங்குனி-உஅ.

மயிலை க. மாணிக்கவேலன்.
(1923)

சிறப்புப்பாயிரம்

தமிழாசிரியர் சூலை
அப்பன் செட்டியாரவர்கள் மாணாக்கரும்,

மருத்துவாசிரியரும் தமிழ்ப்புலவருமான
திருவாளர் மா. வடிவேலு முதலியாரவாகள்
இயற்றியது

திருவளர் கயிலைச் சிவனருள பெறீஇப்
பெருவளங் கற்பா பெறமருந திலுமுயர்
சால்பிற் றுகத் தந்தனர் குறணூல
பால்மூன் றெனவே பகுததனர் பண்டைத்
தமிழ ரவைதாம தனியறம பொருளோ
டமர்கா மத்துப் பாலென வறைவன
இம்மூன் றினிலே யிறுதிப் பாலும்

மம்மா மண்ணில் வாழ்விருப பினர்க்கு
மதுவென் சுட்டை யறநீத தவாக்கும்
பொதுவாத் தோன்றினும் பொருட்பன னிருத்தலி
வீட்டின் முன்னா விளங்கி யிருததலின் [ன்
அதனை யடைவா னணித்தா நெறியெனக்
குதலை மொழிமலைக் கோன்மகள் பங்கர்

அருளா லறிவர் யாவையு மவனருள்
புரிவா லாநதாம் புரிதொழி லொன்றிலைத்
தனியே யெனுமுறை தமமு ளோர்நதோ
இப்பா லெபபா லியங்கும் புலவருந
தப்பா நெறியிற் சாற்றுவர் நாடகத்
தமிழென வதனைத் தமிழ்மறை யாளர்
அமரிய லிசைத்தமி ழலைவதனை யாக

என்பைப் பெண்ணு ஷியற்றிய வருளொடு
அன்பைப் பெருக்கி யம்மயில் போற்றும்
நண்பைப் பெறற நன்னக ருள்ளான்
சண்பை யடிகள் தனியடி வணங்குங்
கண்பெற் றிலங்கு கந்தசா மிக்கோன
மைந்த னுவான் மாணிக்க வேலனும்

பைந்தார் வேளாண் பழமைக குலததினன்
தனக்குறு தமிழை யீந்தரு டன்மையன்
கனம் பயில் பொழினிறை கட்டழகுறற
மயிலைச் சீனி வாசநா யகனின்
பயிலற மகனுய்ப பார்மிசை யுதித்தோன
திருமயி லாப்பூர் திகழ்தர வந்த
சண்முகம் பிள்ளைத தகுமா ணுக்கன்
ஐந்திலக் கணமு மவையமை சங்கநூல
தந்திர முறையிற் றவிரா துணாந்தோன்
கோவிந்த ராஜ குரவன் பாலசென
பக்குற ளங்கக ரமர்மாப் பெரியோன்

அருள்வண் மையனெனு மக்குறி தோன்றத்
திருவள் ளுவனெனச் செப்பிடுக தூயோன
செய்த தாகுமுன் செப்பப் பாலை
நாட்க முறையி னவின்றீ கெனன

அன்னன் பெரிதுள மன்றே மகிழ்ந்து
பன்னுள் பயின்றும் பான்மையி னமையாப்
பொருளிலக் கணத்தாற் பொருந்தி மிகவே
விருப்புட னெவரு மீக்கொளு மாற்றுல்
காலமுங் களமும் கூத்தரு மெளவிய

காலத தறுநா கண்டு மகிழ
வெள்ளிய நடையில விளகிக்

கொள்ளெனத தநதனன் குவலய மீதரோ

தமிழ்ப்புலவர் திருவாளர்

மா. வடிவேலு முதலியாரவாகள மாணவரும்

சிறுமணவூர் முனிசாமி முதலியாரவர்கள மைந்தருமான

திருவாளா சிறு முனி நடேசமுதலியாா

இயறறியது

உலக முவப்ப வொருநான் முனிவாக்
கால நிழற்கீ ழறநான் கீநது

மயாவற நநதி மாமுனி தனக்கு
முயாசிவ நெறிமறை யுய்யுமா றருளியு
மிருடனை மேனா ளிரீஇய விறைவனே
பொருதிரை யுடுதத விருநில வரைப்பிற்
றொலலையின் மக்கள் தோன்றித் திகழு
மெலலையின் மறைநெறி யெழிலுற் றோங்கும்
வியனுல கெஙகு மேயதாய்த துணைதரு
முயாதனித தமிழ்மொழி யிருநதொளிாந திலங்கு
மொழுககமுஞ் சீாமையு மோஙகிய தெரிப்பா
னெழுதொல் காப்பிய தொகைகணக் கெண்ணில
பல்கிப் பிறஙகு பல்வளத தமிழகத
திலலடை வான்புக கினத்தினர் பல்லோர்
மேவா திழிமையின் மிளிாதம் முறையினைத்
தாவாத துன்புகூா தாமுறு நெறியினைப்
பன்னா ளுறவால் பதிவுறக் காண்டலின்

மூன்னு ளருநெறி முற்று மிழிநதே
யூழிவாய்த் துயாபுக் குழற்றபு மக்களைப்
பாழிவாய் மீட்டுப் பழிச்சுதல் புரிநர
சகலர்க் கருள்கூர் சால்புறு வழக்கா

னகலத் தருமரு ளகற்றுதல் செய்வான்
திருவள் ளுவனெனுந் திருத்தகு பெயர்கொண்
டொருமா முனிவ னுறுவடி வேற்றிங்
கறம்பொரு ளின்ப மடைதகு வீடெனத்
திறம்பெறு நாற்பொரு டெள்ளிதிற் றெருத்து

VIII

நான்மறை யிதனை நாடுமி னென்னத்
தேன்றரு பேரருட் டூதகல் பேறினு
ளொளிசுவை யூறுட னேனை நாற்றமென்
றளிதரு பெற்றி யைம்புலன் களுமகிழ்
இருத்தல் பிரித லிரங்க லூடுத
லொருவா திணைதலென் றெருளிருங் காமப்
பாலினிற் பிறங்குவ பாங்குறத் தெரிக்கவும்
பொலிதரு மின்பப் புதவந திறக்கவும்
வீழுமியோ களிகக விளக்கித தருகெனப்
பரிதி வானவன் பாங்குறத தோனறும்
விரிகட லெழுதிரை விசும்புறக் காலும்
புன்னெயங் கானம் புறமெலாந தளிதருந
தென்னரு சோலைகள் தீங்காய கொழிகரு
மேறுகொ ளிறைவ னிடங்கொள் மலைமக

ளிருமுலை சுரக்கு மின்னருட் டும்பா
லின்பவாய் மணக்கு மிருமறைக் குழவி
யென்பு பெண்ணுக்க வினிதெழுந தருளு
மயில்விழி யிறைவி மயிலவடி வேற்றுறீ இ
யெயிலெரி யிறைவனே யேததுபு நோற்குந
துன்னிய பெருமான மேற்றருள் கொழிக்கும்
நன்னா வளமலி மயிலநன் னுட்டில
மல்லிப் பெருமான் மலரடி பரவி
யெல்லையி னருமபணி யென்றும் புரிவோன்
வள்ளுவா வாயமொழி வாயப்பப் போற்றி
யுள்ளுவோ ரொண்கழ லுயரிய தன்மையன்
பெரியாப் பேணிப் பேரற மியற்றுவோ
னரியபல கலைக ளினிறப வுணாநதோன்
கலைபல கொழிக்குங் ‘ கலாசிந தாமணி ’
நிலைபல தெரிகரு நிகழ்நன் னூல்பல
வெவரு மோதி யிருமையும் பெறுவா
னனைதீந தொழுகப் பதித்து நலகுவோ
னுழுவித் துண்ணு மிருங்குடி வேளாண்
கெழுதகை யான்ற கேள்வியின் மிககான்
கந்த சாமிநற் காராளன் செய்
கந்தலில் வேள்வியா னண்ணிய வரும்பெற
லென்பா லனபண் றண்பூ வலசியன்

பொன்மக ளின்புகொள் பொற்புறு வாழ்வினன்
மானிக்க வேலெனு மாட்சிமை யாளன்

ix

பணிமொழி யுடனே பாங்குற விழைந்தாங்
கவளிருள் களைவா ணமாந்தருள் குரவன்
சைவசித் தாநதந தருங்கனி யுண்டோ
னிலகிய விலக்கண விருங்கடற் றிளைத்தோன்
பலகலை யாவும் பயன்பெற வாய்ந்தோன்

உரைநடை யியற்று மொப்பில் வழகனிலேண்
சொற் பொருட் சுவைமிகத் துகளறயாப்போன்

கற்பனை கற்றுக் கற்றவா றொழுகினேன்
ம யிலேச சண்முக மாண்பனன் மாணவன்
மயிலேவா முிறைவன் மன்கழல் சூடுவோன்
கோவிந தராச நாயகன் கோதிலான்
பேசிய காமப் பாலினைப் பெற்றிங்
காசி வின்புகூ ரகப்பொரு ளியையக
காலங களனே தலைவன் றலைவி
தோழன் றொழி சாந்தா ரீன்ற
ரொனறித தகையா வேற்ற பெற்றியா
லான்றோ வகுத்த வாட்சி யானே
வின்பு மிக்குற வினியநன் னடையா
னிசைத்தனன் நிருகுற ணுடக மெனவே
அதனை,

முதுமொழிக குரவன் மொழிபிற ழாமல்
கதுமெனக கற்றோ களிப்புற மாறு
நிலேபெற வசசில் நிகழ்ததினன்
கலேயீ கெனைககேள் கலேவல் லவனே.

நாடக உறுப்புக்கள்

1. கூத்தர்

1. தலேமகன்:—அறிவு நிறை ஓர்ப்பு கடைபபிடி என்னும ஆண் குணம நானகும அமைந்த ஆட-வன்.

2 தலைமகள்:—நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும பெண்குணம நான்கும் பெற்றமடவரல். இவ் விருவரும் பிணி மூப்பு இறபபு முதலிய துன்பங் கள் இலலாமல் எந்தநாளும் ஒரு தன்மையராய் உரு வும் பருவமும் குலமும குணமும அன்பும் முதலிய வற்றால் தமமுள் ஒபபுமை உடையவர.

3 பாங்கன்:—தலைமகனுக்கு உயிர்தோழன்.

4. தோழி:—தலைமகளுக்கு உயிரப்பாங்கி.

2. களம்

கூட்டம குறிஞ்சியிலும்; பிரிதல் பாலையிலும்; இல்லிருதல் முலலையிலும; இரங்கல் நெய்தலிலும; ஊடியும கூடியும இன்பம உண்ணல் மருதத்திலும நிகழ்கினறன.

3. காலம்

கூதிர, கார், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில்' முதுவேனில் என்னும் அறுவகைப பெரும் பொழு தும்; யாமம, விடியல, காலை, நண்பகல், மாலை என் னும ஐவகைச் சிறு பொழுதும் விரவிய காலம்.

திருக்குறள் நாடகம்

(காமத்துப் பால்)

களவியல்

களவாவது தலைமகனும் தலைமகளும்

காதல்கொண்டு கலத்தல்.

முதலாம் நாள்

க இயற்கைப் புணர்ச்சி

களம்:—குறிஞ்சியில் ஒரு பொழில்.

காலம்:—கூதிரில் ஒரு யாமம்.

கூததர்:—தலைமகன், தலைமகள்.

[தன்னைத் தோழியர் பலரும் சூழ்ந்து வர, தலைமகள் தன்னில்லத்தை விட்டுப பொழிலிடம் புகுந்தாள். அங்கே, பொழில் வினையாட்டு விருப்பினால, தோழியர் எலலாம் நீங்கிச சென்றார். செல்லவே, அதனிடத்தே தனியே நிற்கின்றாள் தலைமகள். தலை

மகனும் தன்னைப் பற்பல தோழரும் சூழ்ந்துவர, குறிஞசியில் வேட்டையாடவந்தான். அங்கேவேட்டை

விருப்பினால் தோழர் எல்லாம நீங்கிச சென்றனர். செல்லவே, தலைமகனும் தனியனாய் அவ்விடத்தே வந்து, தனியளாய் நின்ற தலைமகளைக் கண்ணுறுகின்றான். கண்ணுற்று, அவள் வனப்பு தன்னை வருத்துகின்ற வகையை வருத்திச் சொல்லுகின்றான.]

தலைவன்:—(அவள உருவு முதலியன முன் கண்டறியாத சிறப்புடையனவாகக காணப்படுகின்றபடியால், அவளை ஐயுற்று) "ஆ! இக் கனிய குழையை யுடையாள யாரோ? இவள் எழுதலாகா உருவம என்னை வருத்துகின்றதே! இவள,—இவள், இச் சோலையில வசிக்கின்ற ஒரு தெயவமகளோ? அல்லது இக்கானில் நிற்றலாலும, மயில் போலும சாயல் உடைமையாலும ஒரு மயில் விசேடமோ? அல்லது, ஒரு மானிட மாதரோ? இவளை யாரென்ற துணியாமல், அகோ! என் மனம் மயங்குகின்றதே!—இல்லை. இவள் ஒரு மானிடபபெண்ணே ஆதல வேண்டும. அல்லாயின், என் உளளம அங்கே ஓடுமோ? அவளும எதிர நோக்குவாளோ?

அணங்குகொல ஆய்மயில் கொல்லோ கனங்குழை
மாதர்கொல், மாலும்என் நெஞ்சு. (கoஅக)

(மானுட மாதரென்ற தெளிந்து அவள் நோக்கினுள் வருந்தி) "ஆ! என்ன அழகு! இவ்வகையான அழகினை உடையாள், தன்னுடைய அழகால் என்னை வருத்துவதே போதாதா? மேலும், இயற்கைப் புணர்ச்சி நு

குறிப்பு நோக்காலும் வருத்துகின்றாளே! இதுவும் வேண்டுமா? அடுதோ! இவள் என் நோக்கத்திற்கு எதிர் நோக்குதல், தானே தாக்கி வருத்துவதோர் அணங்கு, தாக்குவதற்குப் படையையும் கொண்டு வந்தாற்போல அல்லவோ உள்ளது? இதற்கு என்செய்வேன்!

நோக்கினுள் நோக்கெதிர் நோக்குதல் தாக்கணங்கு தானைக்கொண் டன்ன தடைத்து. (கoஅஉ)

"ஆமாம! இவள் தன்னுடைய அழகாலும் குணத்தாலும் எனக்கு இன்பமும் விளைக்கின்றாள்! அந்த இன்பத்தைக் காட்டிலும் மிகுதியாகத் துன்பமும் விளைக்கின்றாள். இதனால்இவள் நாலோர் சொல்லும் கூற்றமோ?—கூற்றத்தை முன்னெல்லாம கேட்டே அறிந்தேன. அதைக் கண்டறியேன். இதுபொழுது அதைக்கண்டும அறிந்தேன! ஆம; அது நாணம், மடம, அச்சம், பயிறபபு என்

னும் ஈற்றகுணங்களுடனே பெரியவும் போர்செய் தலுமுடைய கண்களை உடையதாய் அதோ! நிற் கின்றது.

பண்டறியேன் கூற்றென் பதனை இனியறிந்தேன் பெண்தகையால் பேரமர்க் கட்டு. (கo அஉ)

"ஆ! இவள் எவ்வளவு பெண்தகை உடையாள்! எவ்வளவு பேதமை உடையாள்! ஆயினும, இவள் கண்கள் மட்டும் இவ்வளவு கொடியனவாய இருக் கின்றன! ஏனோ? அற்றோ! இவள் குணங்களுக்

கும் அழகிற்கும்—பேதைமைக்கும் இக்கண்கள் தகுமோ? இவை, தம்மைக் கண்டாரது உயிரை உண்ணும் தோற்றத்திடனே கூடி இவளுக்குமாறு படுகின்றனவே!

கண்டா ருயிருண்ணும தோற்றத்தால் பெண்தகைப் பேதைக் கமாத்தன கண். (கo அச)

"என்னே! இந்த மடந்தையின் கண்கள்! இன்ப மும் துன்பமும இரண்டையும் செய்கின்றன!— என்னை வருத்துதல உடைமையால் கூற்றமோ? என்மேல் ஓடுதல் உடைமையால கண்தானோ? இயல்பாகவெருவுதல்உடைமையால் பெண்மானோ அறிகினறிலேன். இவள் கண்களின் நோக்கம

இந்த மூன்று தன்மையும் முதிர்ந்துடையன ! கண் டாய் !

கூற்றமோ கண்ணே பிணையோ மடவரல்
நோக்கம் இம்மூன்று முடைத்து. (கo அடு)

"அந்தக் கொடும் புருவங்கள் விலக்கின வாயின், அவற்றைக் கடந்து, இவள் கண்கள் எனக்குத் துயரைச் செய்யுமோ ?—நான் நடுங்குதற்கு ஏதுவாகிய துயரைச் செய்யுமோ? செய்யமாட்டா. இவள் கண்களுக்கு பிரியா நட்பா யிருப்பன அப் புருவங்களே ! இருந்தும் பயன் என்ன? இயல்பாகவே கோடுதலுடைய புருவங்கள் !—செம்மைக் குணம் இல்லாத புருவங்கள் !— அவைகளோ இக் கண்களைத் திருத்தமுடியும்? தமது நண்பரைக்

இயற்கைப் புணர்ச்சி. ரு

'குற்றத்திலிருந்து திருத்த விரும்புவோ, தாமும் குற்றமில்லாத குணமுடையராய் இருத்தல் வேண் டாமா? தாமே குற்றமுடையராரானல், பிறரை எப்படித் திருத்த முடியும?

கொடுமபுருவம் கோடா மறைபபின் நடுங்களுர்
செய்யலீ மன்னிவள் கண். (கo அசு)

(அவள் தோள வனபபிலை வருந்தி) "ஐயோ! இமமாதருடைய தோள்களின வெமமையும் பெருமையும, எத்தனை! அவற்றின ஆற்றல எத்தனை!— சாயாத தோளகள்!—அவற்றின்மேல் இட்ட துகிலே, அவை என்னைக்கொல்லாமல் காக்கின்றது. கண்ணை மறைததுத தடுகின்றது. அதுவே கொல்வதாகிய மதயானையின்மேல இட்ட முகபடாத்தினை ஒத்திருகினறது! அத்துகில் சிறிது மறைக் காவிட்டால், தோளகள என்னைக் கொன்றே விடாவோ?

கடா அக் களிற்றின் மேற்கட் படாம்மாதர்
படா அ முலைமேல் துகில் (கo அ)

(அவள் நெற்றி வனப்பிலை வருந்தி) "அது கிடக்கட்டும். என் பெருவலியெல்லாம் இவள் சிறுநுதலுக்கே தோற்றதே! ஓ! என்ன வியப்பு! எனக்கு நேராத பகைவரும் போர்களத்தே வந்தபின், என் வலியை நேர்ந்தா வாயிலே கேட்டு அஞ்சுவாரே! அப்படி அஞ்சுதறகு ஏதுவாகிய என் மன வலியும் காய வலியும் எல்லாம இவள்

ஒள்ளிய நெற்றி ஒன்றிற்கே உடைந்தனவே! முழு
தும் அழிந்துவிட்டதே! இதுஎன்ன வியபபு!

ஒள்துதற் கோஒ உடைந்ததே ஞாட்பினுள்
நண்ணரு மூட்குமென் பீடு. (கo அஅ)

(அவள் அணிவனப்பினுல் வருந்தி) " ஐயோ!
இவளுக்கு ஏனே இந்தப் பூணையெல்லாம வீணே
பூட்டினர்? வெளியே, இவள் பெண் மானைப்
போன்ற மடநோக்கினை—மருண்ட நோக்கினை—
உடையாள். உள்ளே, நாணம் என்னும் நற்குணத்
தையும உடையாள். இந்த நாணமும நோக்குமே
இவளுக்கு ஒற்றுமையுடைய அணிகளாக அமைந
தள்ளனவே! இன்னும பொன்னும மணியாலும்
இவளுக்குப் பூண்களைப படைத்தணிதல என்ன
பயன் உடைத்தோ?—அவையெல்லாம் இவளுக்
குப் பாரம் ஆயின; எனக்குத் தயரம ஆயின;
அணிந்தார் அறிவிலா ஆயினர்! அவ்வளவே!
வேறென்ன?

பிணையோர் மடநோக்கும் நாணும் உடையாட்கு
அணியெவனே ஏதில தந்து (கo அக)

(இவ்வாறு இதுவரையும் தலைமகளுடைய அவ
யவத்தின் அழகினுல் வருந்திய தலைமகன், இப்

பொழுது அவள் குறிப்பினை அறியத்தொடங்கி) "ஆ! காமம்போலச் சிறந்ததும் உண்டா? இது காய்ச்சப்படும் தேனையும் காட்டிலும் சிறந்ததே. ஆம்! காய்ச்சப்படும் தேனை, தன்னை உண்டவ

ரிடத்தே மிகவும் மகிழ்ச்சியைச செய்யும். இக் காமமபோலக் கண்டவரிடத்துங்கூட மகிழ்ச்சியைச் செய்யுமா? செய்யாதே!—காமம இவ்வளவு சிறந்ததாயினும் இதுவரையும் இவள் குறிப்பை நான் ஆராய்ந்து அறியாதபடியால் அக்காமத்தாலாகிய மகிழ்சசியைப பெற்றிலேன். இபபொழுதே பெறுகின்றேன்.

உண்டார்கண் அல்லது அடுநறாக் காமம்போல்
கண்டால் மகிழ்செய்த லின்று. (கoகo)

(அவள் உள்ளக் குறிப்பினை அவள் நோக்கினால் அறிந்து) "அம்மா! என் வருத்தம் தீர ஒரு வாயிலும் பெற்றேன். இனி பிழைத்தேன். இதோ!' இவள் மையுண்ட கண்ணிடத்து உண்டாகிய நோக்கம் இதுபொழுது என்மேல் இரண்டாகின்றது பார்!—ஒரு நோக்கு இவள் மனத்தில் உண்டாகிய காமக்குறிப்பினை வெளிப்படுத்துகின்

றது. வெளிப்படுத்தி, என்னிடதது நோய் செய் கின்றது. மற்றொரு நோக்கு இவளுக்கு என்மேல் நிகழ்கின்ற அன்பினை வெளிப்படுதகின்றது! இதுவே என் நோய்க்கு மருந்தாகின்றது.

இருநோக் கிவளுண்க ணுள்ளது ஒருநோக்கு
நோய் நோககொன் றந்நோய் மருந்து. (கoகூ)

"ஆ! அ! இனி இவளை எய்தலாம்! அடையத் தடையே இல்லை! நான் பார்க்கின்றபோது நாணித் தலைதாழ்கின்றாள். நான் பாராதபோது என்னை

உற்று நோக்குகின்றாள்! இப்படி இவள் கண்கள் என்னைக் களவு கொள்கின்றதே! இந்தச் சிறுநோக் கம்—நான் காணுமல் என்மேல் நோக்குகின்ற இந்த அழகிய நோக்கம், இவளுக்கு என்மேல் உள் ளம் இல்லாவிட்டால் உண்டாகுமா? இந்தநோக்கம் காமத்தில் செமபாகம் அலல.—மெயயுறு புணாச் சியின் ஒத்த பாதி அளவும அல்ல! அதனினும் மிகும்.

கண்களவு கொள்ளும் சிறுநோக்கம காமத்தில்
செம்பாக மன்று பெரிது. (கoகூஉ)

(நோக்கினாலும் நாணினாலும் அறிந்து) "என்னை நான் நோக்கா அளவில் என்னை அன்போடு நோக்கினாள். நோக்கி, ஏதோ ஒன்றை எண்ணி நாணங் கொண்டு இறைஞ்சுகின்றாள். இந்த நோக்கமும் நாணமும் ஆ! என்ன குறிப்பு!—இந்தக் குறிப்பு எங்கள் இருவரிடத்தும் தோன்றிய அன்பாகிய பயிர் வளர அதனிடத்து இவள் வார்க்கின்ற நீரே அல்லவோ?

நோக்கினாள் நோக்கி யிறைஞ்சினாள் அஃதவள்
யாப்பினு ளட்டிய நீர். (கoகூட)

(நாணினாலும் மகிழ்ச்சியினாலும் அறிந்து) "ஆம்! ஐயமே இலதே! நான் இவளை நோக்குங்கால், தான் என்னை எதிர் நோக்காமல் தலை இறைஞ்சி நிலத்தை நோக்குகின்றாள்! அதை அறிந்து நான் நோக்காக் கால், தான் என்னை நோக்கி வெளிப்படாமல்

மெல்ல நகைக்கின்றாள்—தன்னுள்ளே மகிழ்கின்றாள்! இவள் உள்ளக் கருததை இது உணர்த்த இல்லையா?

யானைக்குங் காலில் நிலநோக்கும் நோக்காக்கால்
தானோக்கி மெல்ல நகும். (கoகூச)

"இன்னென்று பார்! நேரே குறிக்கொண்டு என்னை நோக்குகின்றதே இல்லை. இலையாயினும், ஒரு கண்ணை சிறங்கணித்து—சுருங்கி—நோக்குகின்றாளே! இப்படி ஒரக்கண்ணால் தான் நோககுவதும் நான் அறியாதபடி மறைத்துச் செய்கின்றாளே! வெளிப்படாமல் புறங்கண்ணால் எனனை நோக்கி நோக்கிப் பின் தன்னுளளே மகிழ்கின்றாளே! இதெல்லாம் இவள் உள்ளக் குறிப்பினை உரைக்க இல்லையா? இனி, இவளை அடைதல் அரிதலல!

குறிக்கொண்டு நோக்காமை அல்லால் ஒருகண் சிறக்கணித்தாள் போல நகும். (கoகூடு)

[இவ்வாறு தலைமகள் உள்ளக் குறிப்பினைப் பல வாற்றானும் அறிந்த தலைமகன் அவளைச் சார்கின்றான்; சார்ந்து, அவள் தோளை தீண்டித் தோய்கின்றான்; தோய்ந்தபின் முயக்கத்தினை மகிழ்ந்து மொழிகின்றான்.] "ஓ! இந்த இனபம் எங்கே உண்டு? கண்ணால் கண்டும, காதால் கேட்டும், நாவால் உண்டும், மூக்கால் மோந்தும், மெய்யால் தீண்டியும் ஐம்புலனாலும்—அனுபவிக்கப்படும் இன்பங்கள் எத்

தனையோ உண்டு. அவை யெல்லாம் ஒரே காலத்தில் ஓர் இடத்தில் உள்ளன ஆகுமா? வேறு வேறு காலங்களில் வேறு வேறு பொருள்களால் அடையப்படுவன அல்லவோ? அவ்வாறே ஆயினும், அந்த எல்லா இன்பத்தையும், இதோ—இன்றே—இவளிடத்தே—ஒருங்கே—உண்டு விட்டேனே! ஆ! இவ்வகை இன்பம வேறு எவ்விடத்தே உள்ளது? எங்கும் இல்லை! எங்கும் இல்லை!

கண்டுகேட் டுண்டுயிர்த்து உற்றறியும் ஐம்புலனும
ஒண்டொடிக் கண்ணே யுள (கஉoஉ)

(தன் நயப்பு உணர்த்த வேண்டி) "ஆ! என்ன என்பேன்? இந்தப் பணி மொழியின் மணிவாயில் ஊறிய தேறலே என்ன என்பேன்! பால் என்பேனோ? தேன் என்பேனோ? பாலும் தேனும கலந்த கலவை என்பேனோ? ஆம! பாலும் தேனும் கலந்த கலவைதான்!—பாலின் சுவை ஒன்று! தேனின சுவை ஒன்று! ஆயினும் இந்த இரண்டும் கலந்த கலவைக் இன்னதென்று அறியலாகாத இன்சுவை உடையது அல்லவோ? இவள் எயிலூறிய நீரும் இன்னதென்று அறியலாகாத இன்சுவை உடையது அலலவோ? அ்கனால இது கலவையே ஆகும்.

பாலொடு தேன்கலந தற்றே பணிமொழி
வாலெயிற் ஊறிய நீர். (ககஉக)

(அவ்ள் நலம்புனைந்து உரைக்க வேண்டி, அரு
கிருந்த அனிச்சப்பூவை நோக்கி)"அனிச்சப்பூவே!

மென்மையால் நீயே மேலானுய்! உன்னுடைய
மென்மைத்தன்மை ஒரு பூவிற்கும் இல்லே! நான்
அதை நன்றுய் அறிவேன். ஆயினும், என்னுல்
விரும்பப்பட்ட இவள் இயற்கை இன்னதென்று
அறிவாயா? நின்னைக் காட்டினுமை மெல்லியல்! ஆம!
மெல்லியல் எனபதை இபபொழுதே நான் நீண்டி
அறிந்தேன! ஆகையால பூவே! நீ இனி 'உலகத்தில்
நானே மெல்லியல்என்னும தருக்கினை ஒழிவாயாக.

நன்னீரை வாழி அனிசசமே நின்னினும்
மென்னீரள் யாம்வீழ் பவள. (ககஉக)

இவவாறு தன்னுடைய நலத்தைத் தலைமகன்
புனைநது உரைக்கக்கேட்டு—நிகழ்ந்தது தெய்வப
புணர்ச்சியாகையால் இது வரையும் தலைமகள்
உணாச்சி அழிந்திருநதாள்—முன்னைய உணர்ச்சி
வரப் பெற்றுள். பெற்று, இவன் நமமிடத்தே சூழி
யாத அனபுடையனே? நம்மைப் பிரிவானே? பிரிந்

தானும் பின்னும் தலைப்பெய்வானே? என்று பல வாறு எண்ணினாள். எண்ணி முகம வேறுபட்டு வாடுகின்றாள். அவ்வாட்டம் அறிந்த தலைமகன் அவளைத் தெளிவிக்கவேண்டி, தான் அவளைப்பிரிய அஞ்சுவதாகிய பிரிவசசம பேசுகின்றான்.

"ஆ! இந்த மடந்தையொடு நட்புக்களை என்ன சொல்வேன்? இவளோடு என்னிடத்து உளவாகிய நட்புக்கள் உடம்போடு உயிரிடத்து உளவாகிய நட்புக்கள் தாமோ? ஆமாம்! அவையே ஆகும். உடம்பும்உயிருமாகிய இரண்டும் தொன்றுதொட்டு

வேற்றுமையின்றிக் கலந்து வருகின்றது. இன்பத் தன்பங்களை இரண்டும் ஒக்க அனுபவிக்கின்றது! ஒன்றை ஒன்று இன்றியமையாதாகின்றது! அது போலவே, இவளும் என்னோடு பல கிறப்பினும் பயின்று வருகின்றாள்; இன்பத்தன்பங்களை ஒக்க அனுபவிக்கின்றாள்; நாங்கள் ஒருவரை ஒருவர் இன்றியமையா தாகின்றோம்!—ஆதலால் இவளை நான் பிரியவும் பிரியேன்! பிரிந்தாலும, நெடுங் காலம் தரியவும தரியேன்!"

உடம்பொடு உயிரிடை யென்ன மற்றன்ன
மடந்தையோ டெம்மிடை நட்பு. (கஉஉ)

(என்பது கேட்டு, தலைமகள் முகம் மலர்கின்றாள். பின்னர் இருவரும் பிரிகின்றார்கள்.)

இரண்டாம் நாள்

உ. பாங்கன் கூட்டம்

களம்:—தலைமகன் இல்லைச்சார்ந்த இடம்.
காலம்:—கூதிரில் ஒரு காலை.

கூத்தர்:—தலைமகன், பாங்கன்.

இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்து பிரிந்த தலைமகன், "உன்னைப் பிரியேன், பிரியினும் ஆற்றேன்' என்று சொல்லிப் பிரிந்தேன். என்னைக் காணாமல் எப்படி வருந்துகின்றாளோ அவள்!" எனத் தலை

மகள் நிலைமையைத் தன்னுள்ளே நினைந்து முகம் வேறுபட்டு வாடியிருந்தான். இருந்தானை, மறுநான் 'சிற்றஞ் சிறுகாலை வந்து' அவன் உயிர்ப் பாங்கன் எதிர்ப்பட்டான். பட்டு, தலைமகனை அடி முதல் முடிமுழுதும் நோக்கினான். நோக்கி, அவன் வேறுபாட்டு வாட்டத்தை வினவுகின்றான்.

பா: (தலைமகன் அருகேநின்று, அதிக ஆராமையோடு)

"ஏட! உனக்கு உற்றது என்ன? என்னே! தோளும் இப்படி மெலிந்தாய்! முகமும் புலர்ந்தாய்! அன்ப! உள்ளம வாட வருத்துவது என்ன? எனக்கு உரைக்க ஒண்ணுதா?"

தலை:—(முகம் சிறிது மலர்ந்து) "உனக்கு ஒளிப்பதும ஒன்று உண்டா? தோழ! நேற்று—ஒன்று—நடந்தது. அது—சிற்றிடைச்சிறுமான விழிசெயார் ஒருவரைக் கண்டேன். கண்டேனுக்கு, எனனுடைய உள்ளம், பள்ளத்துப பாயும் வெள்ளம் போல ஓடி இவ்வகை ஆயிற்று!"

பா:—(நகைத்து) "ஆயிற்று? பெருந்தகாய்!. உன் பெருமை என்ன?—ஆ! உன குணங்கள் எங்கே குடிபோயிற்று?—செங்கண்மால உலகத்துப பேரின்பத்திறகு நீ உரியவன அல்லவோ? ஐயோ! இநதச சிறறின்பத்திற்கு இவ்வாறு ஆதல் ஆகுமோ?—"

தலை:—(பெருமூச்சு எறிநது) "ஏல! என்ன சொன்னாய்? அந்தச செங்கண்மால் உலகம்—பேரின்பம், வருந்தாமல் பெறலாமோ? நமக்கு அது கிடைக்

குமோ? நாமோ, ஐமபுலன்களையும் அடங்கலும அனுபவிபபோர். பிரும்பும மகளிர் மெல்லிய

தோளின்மேல் மென்துயில் கொள்வோர். இந்தத் துயில்போல அவ்வுலகமும் எளிதாக ஈய்தலாமோ? ஆகாது!—இந்த இன்பததை எல்லாம இகழ வேண்டும்! யோகத்தானும தவததானும் தேகம் வருந்தவேண்டும்! அபபொழுதே அதை அடைய லாம!"—(இனனும் ஒரு பொருள்) "ஏல! நமக் கும் பேரினபமா? அதுவும் இபபருவததிலா? இப் பொழுது நாம ஐமபுலன்களையும் அனுபவிக்கும இல்லறத்தையும உடையோம்! இளமைப் பருவத தையும் உடையோம! நமக்கு, நாமே விருமபும் மகளிருடைய மெல்லிய தோளின்மேல் துயிலும் துயிலே இன்பம்! இந்தத் துயில்போல நீ சொலலு கினற செஙகண்மால் உலகம நமக்கு இனிதாகு மோ? ஆகாதே!"

தாழ்வீழ்வார் மென்றோட் டுயிலின் இனிதுகொல்
தாமரைக் கண்ணா னுலகு. (கக0௩)

பா:—"அப்படியானால், அதை விடு. நண்ப! உன னால் காணப்பட்ட உருவம் எப்படிப்பட்டது? அதை எவ்விடத்தே கண்டாய்? சொல்லு."

தலை:—(முகம் மலர்ந்து) "எட! அவள் அழகை அத்
"தனையும் சொல்ல முடியுமா? முடியாது. ஆயினும்
ஒருவாறு கேள். அவளுக்குத் தோள்கள், வேயைப்
போல் உருண்டு திரண்டு ஒள்ளியதா யிருக்கும்!
மேனியோ மாந்தளிர்போல மாமை நிறமாகும்!
பாங்கன் கூட்டம் கடு

பல்லு முதலைப்போல ஒத்திருக்கும்! கறு நாற
றமே இயல்பாகிய நாற்றம்! ஆ! அவள் மையுண்ட
கண்ணை, கெய்யுண்ட வேல்தான்! வேறென்ன
சொல்வேன்?—அவளைக் குறிஞ்சிப பொழிலிடத்
தே கண்டேன்!"

முறிமேனி முத்த முறுவல வெறிநாற்றம்
வேலுண்கண் வேய்த்தோ ளவட்கு. (ககஙூ)

பா:—" அன்ப! சற்றே நீ ஆற்றியிரு. நான் போய்க்
கண்டு வருகின்றேன்."

—பெயர்கின்றான்.

அன்று யாமத்திலே, தலைமகன் குறித்த இடத்தை
நோக்கிப பாணகன் சென்றான் எனறு, அவன்
சொன்ன பொழிலையும உருவதலையும கண்டான்.
கண்டு, அவறறின அழகினைப புகழ்ந்துகொண்டே,
தன்னை எதிர்பாத்திருககும தலை மகனிடம திரும்பி

வருகின்றான்.

பா.—(தலைமகன் நேரே நின்று) "எட! நீ குறித்த பொழிலில் போய்ப் பாராதேன். ஆ! அதன் மரகதக்கொடியும்—மாணிக்கப பாறையும—நிலவு மணலும—நிதிதில ஒளியும, என்ன அழகு! ஆம! அது திறந்தாரையும் கூட திறவு வீடுகசசெய்யும! அதில் நின்ற திருவுருவோ, எனன சொலவேன்!—அள்ளிகொளளும ஜோழகுடைய கொல்லிப் பாவையே! அவ்வளவும் கண்டு, ஆற்றிக்கொண்டு, இவ்விடம் வந்து, இதுவரையும் இருந்தாயே! எட!

உன் ஆண்மையே ஆண்மை! நான் அறியாமல் உன்னை இகழ்ந்தேன்!"

களம்:—குறிஞ்சியில் முன்னை நாள்கூடிய பொழில்
கூத்தர்:—தலைமகன், தலைமகள்.

முந்திய நாள்போலப் பொழிலிடத்தே தலைமகள் வந்திருப்பதைப பாங்கனால் கேட்டறிந்த தலைமகன் அவ்விடம் சென்றான். சென்று, அங்கே தனியளாய் நின்ற தலைமகளைத் தலைப்பட்டான். தலைப்பட்டும அவள் உள்ளக் குறிப்பினை உணராமல, அவளைச சார தல் ஆகாமையால், அதை அறியவேண்டி அவளு டைய நலத்தைப் புனைந்து நவில்கின்றான்.

தலை:—" மாணிழாய்! இந்த நிலப்பூக்களைக் கண்டா யா? எப்படி நிமிர்ந்து நிறகின்றன பார்!—ஐயோ பாவம! இவை காணும் தொழிலை உடையன அல்ல! உடையனவாயின், உன்னுடைய கண்களைக் காணக்கூடும். கண்டதும, " இவள் கண்ணழகை நாம் ஒவ்வேம்" என்று கருதி, அந்நாணத்தினால் தலைகவிழ்ந்து நிலம் நோக்கும்.—இவற்றிற்கு நாணும இல்லை! காடசியும இல்லை. செம்மாந்து வானை நோக்கின, கண்டாயா?"

காணிற் சுவளை கவிழ்ந்து நிலமீனுகுமம
மாணிழை கண்ணெவ்வே மென்று. (ககசு)

பாங்கன் கூட்டம் கூ

இவ்வாறு தன்முன்னே நின்று தன் கண்ணின் நலத்தைத் தலைமகன் புகழக்கேட்ட தலைமகள் நாணு

கொண்டு, கையினுல் தன் இரண்டு கண்ணையும் புதைத் தாள். புதைக்கவே, 'இனிசசாரலாம' என்று குழலைத் திருத்திக் கூட்டம் பெற்றான் பெற்றபின், அவளை ஆயத்தினுள்ளே அனுப்பிவிட்டு அவள், தன்னைக் காணுதே தான் அவளைக் காண்பதோர் இடத்தே நின்றான். நின்று, அவளால் தன் காமத்தீ வெளிப படுதலினுல், அத்தீயை அவள் தந்ததாகக் கருதி வியக் கின்றான்.

தன்—" ஆ! இத்தீயை எங்கிருந்து பெற்றாள்? எனக் குத்தா இவள எவ்விடம் பெற்றாள்? எந்த உலகத்தி லிருந்தோ?—தன்னை அகன்றால, சுடுகின்றது! (கூடாத துன்பம, கூடிய இன்பம்) இவ்வகைத் தீயும இவ்வுலகத்தில் உண்டா? இல்லையே! எனக் காக இதை எங்கிருந்து பெற்றாளோ?"

நீங்கின் தெருடம் குறுகுங்கால் தன்னென்னும் தீயாண்டுப் பெற்ற ளிவள். (கக0ச)

[இவ்வாறு அவள் பிரிவு, தன்னை வருத்தும் வகை யைச் சொல்லிக்கொண்டே பெயர்கின்றான்.]

இப்பாங்கன் கூட்டம நிகழாதாயின் இடம் தலைப் பாடு நிகழும்.

கூ. இடம் தலைப்பாடு

களம்—குறிஞ்சில முன்னோரான் கூடிய பொழில.

காலம்.—கூதிரில ஒரு யாமம

கூததா.—தலைமகன, தலைமகள.

'என்னே! நேற்று நான் இவளை எய்தியது தெய்வதகாணே! அததெய்வமே இன்றும கைகொடுகக மாயின் காண்பேன' என எண்ணி, முனனோனாள தலைமகளை தலைபெய்த தனியிடம நோகசசென்று, அவளைக கண்ணுற்ற பொழிலிடம் போயப புகுந தான் தலை மகன். புகுந்தானுக்கு அப்பொழில பெரி தும தூணையாகி, தான கொண்டிருந்த ஆற்றமை தணிந்தான. என்னெனில, இனியவரோடு எதிர பட்ட இடம கண்டதும அவ இனியவரைக கணடா லே போன்று இனபம பயபபது இயறகை அலல வோ? இத இருக்க;

தலைமகளும், முன்னை நாள் போலத் தனனை தோழியா பலரும தொடர்ந்துவர, அபபொழிலிடம

வந்து புகுந்தாள். அங்கே தோழியர் எல்லாம் விளையாட்டு விருப்பினை நீங்கி வேறு வேறிடம் சென்றார். செல்ல, தலைமகள் ஒருத்தியே ஆயினாள். ஆகி, "நேற்று 'நின்னைப் பிரியேன்; பிரியினும் தரியேன்' என்று சொல்லிப் பிரிந்த என் அன்பர் எவ்வழி வந்தாரோ?" என நாற்புறமும் நோக்கி நின்றாள். அது பொழுது தலைமகன் 'இவளைச் சார்தற்கு இதுவே சமயம்!' என்று அவளை நோக்கிச் சென்று சார்ந்து

கூடினான். பின்னர்க் கூட்டத்தில் மகிழ்ந்து கூறுவனவற்றை.

தன்—" அணிமிழாய்! நோயும் நீயே ஆனாய்! அந்நோய்க்கு மருந்தும் நீயே ஆனாய்!—இரவெல்லாம் உன்னையே நினைந்து வருந்தினேன். அவ்வருத்தம் எந்த மருந்தாலும் எளிதாகத் தீரப்பெற்றேனை? இதோ உன்னை இடம் தழுவப்பட்டே தீர்ந்தேன்! நேற்று நீ கொடுத்த பிணியை இன்று நீயே கெடுத்தாய்! இது என்ன வியப்பு! பிணியும் தானே ஆகி, அப்பிணியைத் தணிப்பதும் தானே ஆகுமோ ஒரு பொருளும் உலகத்தில் உண்டா? வாத முதலிய பிணிகளுக்கு மருந்தாவன அவற்றிற்கு நிதானமாயினவா? அவையே! அவற்றிற்கு மாறுகிய இயல்புடையன அவையோ மருந்து?

பிணிக்கு மருந்து பிற, மன அணியிழை
தன்னெஞ்சுக்குத் தானே மருந்து. (ககஅ)

—(அவள் நலமபுனைந்து உரைக்கவேண்டி, தன நெஞ்சை நோகஇ) "நெஞ்சே! உனககு என்ன அறிவு? டலாகளைக்கண்டால் இன்னும் மயங்குகின்றாயே?— இவள கணகளைக் காணுதபோது •இவ்றறோடு ஒரு புடை ஒக்கும் மலாகளைக்கண்டு மகிழ்ந்தாய்! இப பொழுது இவள் கண்களின் நலம் முழுதும் நன் ரீய்க் கண்டறிந்தாய்! கண்டறிந்தும தாமரை வேல் நீலமெல்லாம இவள் கண்களை ஒக்குமென்று •கருத லாமோ? அப்பூக்கள், பலராலும பார்க்கப்படு

வன! இவள் கண்களோ நான் ஒருவனே காணப் பெற்றன! சி! இவற்றை அவை ஒக்குமோ?"

மலர்காணின் மையாத்தி நெஞ்சே இவள்கண்
பலர்காணும் பூவொக்கு மென்று. (ககக)

இவ்வாறு தலைமகள் நலத்தைப் புனைந்து உரைத்து அவளிடம் தனக்குள்ள அன்பினை அறிவித்து, அவளை ஆயத்தாள்ளே அனுப்பினன் தலைமகன். அவளும் நீங கிச் செலகின்றாள். அதுபோது தலைமகன் தன் காத

லின் சிறப்பினைக் கட்டுரைக்கின்றான்.

த-ன்:—"என் கண்ணிலே—கருமணியிலே—உறையும் பாவாய்! நீ அவவிடம விட்டு அகன்றுவா! வாரா விட்டால், என்னால் விரும்பபபட்ட இவளுககு—இந்தத் திருநுதல உடையாளுக்கு—இருக்க இடம இலலையாம.—இவளை நான் காணாமலும் அமையேன்! இவள், புறத்தே போகத்தககவளும் அல்ல! என் கண்ணுள்ளே இருக்கததக்கவள்! இருக்குங்கால் உன்னோடு ஒருங்கு இருக்க இடம் போதுமா? போதாது! ஆகையால், பாவாய்! உன்னைக்காட்டினும் சிறந்தாள் இவள்! இவளுக்கு அவ்விடத்தைக் கொடுத்து நீ அப்புறம வா!"

கருமணியிற் பாவாய்நீ போதாய், யாம் வீழும்
திருநுதற் கில்லை யிடம். (ககஉ௩)

—பெயர்கின்றான்

மதி உடம்பாடு உக
மூன்றாம் நாள்.

ச. மதி உடம்பாடு.

களம்:—குறிஞ்சியில ஒரு தினைப்புனம்.

காலம்—கூதிரில் ஒரு பகல்.

கூத்தர்.—தலைமகன், தோழி, தலைமகள்.

கள்ள ஒழுக்கத்தைக் கையகலாத தலைமகன் பின்னும் தலைமகளைத் தலைப்பெய்ய வேண்டி, அதற்குதவியாகுமபடி அவள் உயிர்த்தோழியை நாட நினைந்தான். நினைந்து, தினைபபுனத்திலே தோழியும தலைமகளும் ஒருங்கிருந்த செவ்வி அறிந்து, தன் கையில் தழையும மாலையும் தாங்கி, அவ்விடம் சென்று நின்றான். நின்றும், தன்குறை இனனதென்று எடுத்ததும் தோழிககு வெளியிட இல்லை. தான, அவளை இருந்து பின்னிறகவும் கருந்த மொழியால் தன் கருத்தறிவிக்கவுமே எண்ணினான். 'என் கையம்பால் மெய் வெம்பியது, ஒரு கலைமான் இங்கு வந்தது, அதைக் கண்டீர்களோ?' என்றான். 'பன்றி ஒன்று சென்றது, பார்த்தீர்களோ?' என்றான். 'இத்தழையும் பூவும் நல்லது' என்றான். 'உங்களுக்கு இடை இலையோ?' என்றான். அவன் கேட்ட இத்தனை கேள்விக்கும் தோழியாவது தலைமகளாவது வாய்திறவாமல் வாளா இருந்தனர். இருகவே, பின்னும் அவன் 'நீங்கள் வாய்திறந்தால், உங்கள் வாய்முத்தம் சலக்கென உதிருமோ?' என்றான்.

இவ்வாறு வம்புவார்த்தை யாடககேட்ட தோழி, அவனை ஐயப்பட்டுத் தன்னுள்ளே ஆராய்கின்றாள்.

"என்னே! தழையும்பூவும் கையில்ஏந்தினான்! வேட்டையைக் கொண்டாடுகின்றான்! அவ்வேட்டைக்குரிய வில்லையும் அம்பையும் காணோம். இவன் பேசும் பேச்சோ, இரண்டிற்கும் பொருத்தமில்லாதிருக்கின்றது—இவ்விடம் விட்டும் அகலான்! நம்மிடம் பேசாமலும் போகான்! பாவம்! ஏதோ குறை உடையவன் போலக் காணப்படுகின்றான். அதுவும் நம்மிடத்தேதானோ? (தலைமகளைப் புறங்கண்ணால் நோக்கி) என்னே! இவள் களிப்பு! இவன் வரவு கண்டு முகம் மலர்ந்தாள், வாய்மொழி கேட்டு அகம் மகிழ்ந்தாள். என்றும் இல்லாத எழிலும் இதோ! இவள் முகத்தில் விளங்குகின்றதே!—(தலைமகனையும் தலைமகளையும் நோக்கி) ஆ! இதென்ன? இவ்விருவரும் புதுவோர்போல—முன்னறியாதார் போல — ஒருவரை ஒருவர் பொது நோக்கால் நோக்குகின்றார்கள்! நோக்கி, உள்ளத்திலே மகிழ்கின்றார்கள்.—மதுவை மறந்து உண்டவர் மகிழ்ச்சிபோல வெளிப்படாமல் மகிழ்கின்றார்கள்! இப்படி ஒருவரை ஒருவர் நோக்குவதும் உள்ளத்திலே மகிழ்வதும் இவர் — இருவரிடத்தும் இருக்கின்றதே! இச்செய்கை காதலரிடத்தே காணப்படுவது அல்லவோ? இவரும் காதலை உடையவர்தாமோ? ஆம்! காதல் உடையவரே

எதிலார் போலப் பொதுநோக்கு நோக்குதல்
காதலார் கண்ணே யுள. (கoகூக)

"ஆ! இதோ! பார! ஒருவர கண்களோடு ஒருவர் கண்கள நோக்கால் ஒக்கினறன! இனி வாய்சொற் களால் வருமை பயறறுமை உண்டோ? இவர கண்கள் காதல் நோக்கினை உடையன! இவர பேசுகின்ற போசெல்லாம மனததிலே தோன்றுவன அலல. வாயவளில தோன்றுகின்ற வெறுஞ சொற்கள. இச்சொற்களுமை ஒரு பயனை உடையனவர? கொள் ளப்படுவனவர? அலல! அல்ல!—மெய்யாக இவள் புனமை காபபவளுமை அல்லள்! இவன வெட்டமை செலபவனுமை அலலன்! இதுவரைபுமை இவனபேசிய தெல்லாம வமபு மொழியே! சமபுவன அலல!"

கண்ணெறு கண்ணினை நோகநொக்கின்வாய்சசொற்க ளெனன பயனு மில. (கக00)

இவ்வாறு அக்காதலர இருவரின் உள்ளக கருததை யுமை, அவர் கணனின் குறிபபினை கண்டு தெளி கின்றள தோழி.

———

நடல் திறம்.

களம்:—குறிஞ்சியில் ஒரு தினைப்புனம்.
காலம்—கூதிரில ஒரு மாலை.
கூத்தர்:—தலைமகன், தோழி.

கரந்த மொழியால் தன் கருத்தறிவித்தலுப் பிரிந்த தலைமகன், தோழிக்குத் தன் குறையைக கூறி இரக்

கும் பொருட்டு, அவள் காக்கின்ற தினைப்புனத்திலே பலநாளும் போய்ப் புகுந்தான். புகுந்தானெடு, அவள நாணம் உடையவளாதலால சொல்லாடாமல் இருந்தாள். இருக்கவே, அவனுக்கு நாளுக்கு நாள் ஆற்றுமை பெருகிற்று. பெருகிப் பெருகி, 'இவன் ஆற்றுமை இதன்மேலும் பெருகும் வகை இல்லை' என்று சொலலும்படி பெருக்கதிற்கு ஓர் எல்லையில் வந்து நின்றது. அவன் ஆற்றுமைப பெருக்கத்தாலும், அவ்விடம் பலகாலும் வந்து திரியும் பழக்கத்தாலும் தோழிககும் நாளுக்கு நாள் நாணம் சுருங்கிறது. சுருங்கிச் சுருங்கி, 'இவள் நாணம் இதனமேலுப் சுருங்கும் வகை இலலை' என்று சொல்லுமபடி சுருக்கத்திற்கு ஓர எல்லையில் வந்து நின்றது. அந்த நிலையிலே, தலைமகன் அவளிடம சென்று நினறு தன்

ஆறாமையினாலே அழுகின்றான்.

தன்:—"நங்காய்! இன்று நாளை என்று எத்தனை நாள் கழிந்தது? என் குறை இன்னும் முடிந்ததா? இக் காரியம உன்னால் முடியுமென்று இதுவரையும் இங்கே வந்து முயன்றேன். இன்றே முடியாமை அறிந்தேன். இனி இழிந்த செய்கை செய்தாவது, ஆம்! மடல் ஊர்ந்தாவது முடிப்பேன்.— 'தன் புற்ற ஆடவருக்குத் தானையாவது மடலே அல்லவா? அரியலராகிய மகளிரோடு ஆடவர் இன்பம் உண்ணுவர்; பின்னே அவ்வின்பம் பெறாமல் வருந்துவர். அப்படி வருந்துவோருக்கு அருந் தானையாவது மடலே ஆகும். ஆமாம! அவருக் குப் பனை மடலே பழமையான தானை! நெடுங்கால

மாக இதுவே தானையாகி வருகின்றது!—எனக்கும் இனி இம்மடனாமாவே தானையாகின்றது. அதைக கொண்டே, நங்காய்! இழந்த இன்பத்தை நான அடைவேன்."

காம முழுந்து வருந்தினாக கேம
மடலலல திலல வலி (ககஉக)

தோழி —"அகைக கொணடா, அடையப போகின நீர? ஐய! மடல ஊாதல மறறெலலோருககும முடியுமே. உமககும அது முடியுமா? நீஙகள நாணம உடையவா அலலவா?"

த-ன் —"ஆா உடையேனதான! முனனெலலாம அநத நாணமே நடுவே நினறு எனனை மடல் ஏறு மல மறிததது இபபொழுது உடமபும உயிரும ஒருஙகிருநதுகொணடு அநநாணததையும அகறறி விட்டது! இநத நாணம அகலுமுனனமே என் நாறகுணமும அழிநதிருநதேனே! அறிவு நிறை ஓாபபுக கடைபபிடி எனனும ஆடவா நாறகுண மும எனனைவிட்டு அபபொழுதே அகன்றதே! இப பொழுது எனககு உளளதெலலாம உடமபும உயி ருமே! இவையும ஒன்றை ஒனறு நீஙகாதபடி தமக குத துணையாகிய மடனமா ஏற எண்ணுகினறன."

நோனா வுடமபு முயிரும மடலேறும
நாணினை நீககி நிறுதது. (ககஙஉ)

தோழி —" அவை எணணினாலும உமககு அது ஆகாது !—ஐய! இழிவானசெயலைச் செய்யாமல்

விலக்குவதாகிய நாணமும உடையீர. ஒன்றற்கும் தளராமல் நிற்றலாகிய ஆணமையும உடையீர். இவவிரண்டும உடைய உமக்கு மடல ஏற எபபடி முடியும ?"

த-ன்:—"நல்லாய்! இன்றும அவற்றை உடையேனோ? உடைனோயின் முடியாதுதான். நீ சொலலுகின்ற நாணமும நலலாணமையும முனனெலலாம உடையேன். அவை காமத்தால நீஙகி விட்டன. இன்று காமம் மிககாா ஏறுகின்ற மடலையே உடையேன! ஆம! அது ஒன்றையே உடையேன்! நான கருதியது இன்று கடிதிலே முடியாதா ?"

நாணொடு நல்லாண்மை பண்டுடையேன் இன்றுடையேன்,— காமுறறா ரேறு மடல் (ககஙஙு)

தோழி:—"என்ன! ஐய! நாணமும நலலாண்மையும் காம வெள்ளத்தால நீங்குவனவா? அலலவே? அவை அல்லவோ இதறகுப் புணை?"

த-ன்.—"அல்ல நான் என காமமாகிய கடிய புனலைக் கடப்பதற்கு அவற்றையே கொண்டேன்— அநத நாணத்தையும் ஆண்மையையும் புணையாகக் கொண்டேன். நான் கொண்ட புணை நின்றதா? அந்தப் புணையை இந்தப புனலே என்னிடததிலிருந்து பிரித்துக்கொண்டு போய்விட்டது. ஆதலால், இப்

புனலுக்கு அவை புணை ஆகுமா? ஆகாது"

காமக் கடும்புன லுய்க்குமே நாணொடு
நல்லாண்மை யென்னும் புணை. (ககஙச)

தோழி —"அது கிடசகட்டும் இவ ஆறறாமையும மடலும உமககு எபபடி வநகன? ஐய!"

த-ன் —"வநத வகையை நீ அறியாயா? நஙகாய! உன் தோழியே தநதாள தொடலைக குறுநகொடி உன தோழியே தநகாள மாலைப பொழுதிலே அனுப வீககும துயரினை முனனே அறிவேனா? அலலது, அகதுயருககு மருநதாகிய மடலினை முனனே அறி வேனா? இபபொழுதே எனககு உன தோழியே தநதாள நீ கூறியதே கூறும இளமையளாகிய அவள கொடுதக துயரினை நீ நீககலாகாதா?"

தொடலைக குறுநதொடி தநதாள மடலொடு
மாலை யுழககுந துயா (ககஙஇ)

தோழி —(புனனகையோடு) "ஐயோ! எனனசெயவீர? மடல ஊரும பொழுது இனறைககுக கழிநததே நாளை—"

தன :— 'நானையா? நலலாய! உன பேதைககு—உன தோழி சாரணமாக—என கணகள ஒருகாலும உறஙகுதலேப பொருநதா. இரவும பகலும எலலா நேரமும விழிததே இருககினறன அதனல் எல்லாரும உறஙகும இடையாமததிலும நான இருநது மடல ஊர உளளுவேன் எனககும மடல ஊரும காலம எனபது ஒனறுஉண்டா? இலலே.—நஙகாய! குறைமுடிப்பது நானே எனன வேண்டா"

மடலூாதல டாமதது முளளுவேன் மனற,
படலொலலா பேதைககென கண. (ககஙசு)

உஅ திருக்குறள் நாடகம்

தோழி:—"ஐய! மகளிரே பேதையர்; அவரே கண் உறங்காமல் கவலுவர். நீங்கள் அறிவுடைய ஆடவர் அல்லவோ? ஆற்றியிருக்க வேண்டாமோ?"

தன்:—" ஆற்றியிருக்க ஆடவருக்கும் ஆகுமா? பெண்களே கடல்போன்ற கரையற்ற காம நோயினை அனுபவிப்பார்! அனுபவித்தும், மடல் ஊர்தலைச் செய்யாமல் ஆற்றியும் இருப்பார்! அவர் பிறப்புப் போல மிக்க தகுதியினை உடைய வேறு பிறப்பும்

உலகத்தில் உண்டா? இலலை. நான் ஆணுகப்பிறந் தும், பெணணிடத்தே உளள அடக்கமுமை என்னி டத்தே இல்லை ஆயினேன. நங்காய்! நீ அதை அறிய இல்லையே!"

கடலன்ன காம முழுநதும்மடலேறுப்
பெண்ணின் பெருந்தக்க தில். (ககஉ)

இவ்வளவில் பொழுது மறைநதது. தோழியை அழைததுப்போக அததினைப்புனம நோக்கி ஆய மும வந்தது. அதுகண்டு, தலைமகன் அவ்விடம விட்டுப் பெயர்கின்றுன்.

—நாள்

சு. சேட்படை.

களம்:—குறிஞ்சியில ஒரு தினைப்புனம்.
காலம்:—கூதிரில் ஒரு மாலை.

கூத்தன்:—தலைமகன், தோழி; தலைமகள்.

பலநாளும தன்னிடம் வந்து இரத்தலும் குறை யுறுத்தலும் செய்து ஆற்றுளைச் செல்கின்ற தலைமக

னைக் கண்டு தோழி மனம் இரங்கினுள். இரங்கிய

பின் தலைமகளிடத்தும் அவன் குறையை எடுத்துச் சொல்லி அக்குறையை அவள் நயக்கும்படியும செய்தாள். செய்து தனலாகிய கூட்டத்தைக் கூட்டவும் விரும்பினாள். விரும்பினவள் தனது முயற்சியின் அருமையும தலைமகளது பெருமையும தலைமகன் அறியவேண்டுமென்றும், அவ்வாறு அறிந்து தலைமகளை அவன் விரைந்து வரைந்து (மணந்து) கொள்ள வேண்டுமென்றும் எண்ணி, 'இதற்கு யாது செய்வோம்?' என்று ஆராய்ந்திருந்தாள்.

அதுபொழுது கண்ணியும் தழையும் கையில் ஏந்திக்கொண்டு வழக்கம்போலத் தலைமகன் அவ்விடம் வந்தான். வந்தவனைத் தோழி கடுகடுத்து நோக்கிக் கண்ணோட்டமின்றிக் கடிகின்றாள்.

தோழி:—"இவ்விடம் பெண்கள் இருக்குமிடம்; காவல் மிகுதி உடையது. நீங்கள் இங்கே வரலாகாது. எமது அண்ணன்மார் திண்ணியர்; கொடியவர். உங்களைக் கண்டால் ஏதம செய்வார். எங்கள் அன்னையும் முனிவாள். இங்கே நில்லாதீர். போய் விடுங்கள்."

தலை:—(அவள் சொல்வதைக் கேளாதவன்போல நின்று, தன்னுள்ளே) "காவலாம்! கொடியராம்! முனிவாளாம்! இதென்ன?—ஆ! இவள் என்னிடம் மிகவும பரிவுடையவள். இல்லையானால் இவ்விடத்

தின் தன்மையை எனக்கு உள்ளபடி உரைப்பாளா? ஆம்! பரிவுடையவளே! இவ்வுளவு பரிவுடையவள்

என் குறை முடித்துத் தரமாட்டாளா? தருவாள்! தடை இல்லை!—இவள கடுகடுதத மொழியின கருத்தை நான் அறிவேன! என் குறை முடிககவே என்னைச சேட்படுத்துகின்றாள்—இரக்கமின்றி அகற்றுகினறாள. அகத்தே அருளுடையவள்! புறததே மட்டும அயலாரபோலக கடுஞசொல சொலகின்றாள்!—இசசொற்கள நன்மையைத தருமென்று நான் அறியேனா?

உறாஅ தவாபோற் சொலலினும செறாஅாசொல்
ஒல்லை யுணரப படும. (௧௦௯௬)

—"பின்னே இனிதாகி முன்னே இன்னாதாகும் சொல்லைச சொல்லுவா. நெஞசிலே சினவாதிருப பார். இருந்தும வெளியே சினநதார போலச சீறி நோக்குவார. இவை யாருடைய செயகை? யான அறியேனா? அன்பாயிருநதும் அயலார்

போல நடிப்பவாசெய்கை அல்லவா? இச்செய்கை—இக்குறிப்பு—உள்ளே ஒரு பயனைக்குறித்துச் செய்கின்றதே! இவருக்கு இயலபலலவே! இதற்கு நாம அஞசவேணடுமோ?"

செறாஅச சிறுசொலலும் செற்றார்போல் நோக்கும்
முறாஅர்போன் றுற்றார் குறிப்பு. (௧௦௯௭)

இவ்வாறு தன்னுள்ளே நினைநதுகொண்டு, பேச்சின்றிப் பித்தன்போல நின்ற தலைமகனை நோக்கித் தலைமகள் மகிழ்கின்றாள். அவள் மகிழ்ச்சியைக்கண்ட தலைமகன் தன்னுள்ளே சொல்லுகின்றான்.

சேட் படை ௩௧

த-ன்.—"ஆ! என் அசைநத இயலாள்! இவள் நகையிலே ஒனறு நான் அறிகினறேன! அது வாய்விட்டுச் சொலலுவதா?—'தன்னை அகறறுகின்ற சொலலுககு ஆறறானாகினறான! ஐயோ! பாவம! எபபடி இரநது நோககுகின்றான்!' எனறு பலவாறு என பணிநத பாரவையைப பாரததுப பசக்கினறாள! உளளம நெகிழ்கினறாள! பினபு, உளளே மெலல நகுகின்றாள. இநத நகையினிடததே ஒனறு தோன்றுகின்றதே! அநத நன்மைக குறிபபு இனிப் பழுதாகுமா? ஆகாது!"

அரையியற் குண்டாண்டோ ரேஎர்யா னோககப
பரையினள பைய நகும. (௧௦௯அ)

இவ்வாறு தன் எணணததில மூழ்கித தலைமகன நிற்கினறான். தலைமகள சறறே விலகிச செலகின்றாள. அது பொழுது தோழி, தலைமகனைப பாரதது தரும்ம உரைக்கின்றாள.

தோழி:—"ஐய! இனி இவவொழுககத்தைமறநதுவிடுங்கள. இவளை இபபொழுதே மணந்து கொணடு வாழுங்கள்—இலலத்திலிருநது இல்லறம் நடததுங்கள். இதுவே உலக தருமம, எல்லா இனபமும எஞ்சாமல் அடையலாம."

த-ன்:— "அரிய மாமை நிறத்தையுடைய அரிவை—உன் தோழியின் முடக்கம இவவுலகததின்பம ஒன்றைமட்டுமோ தருகின்றது ? பேரின்பததையும தருகின்றதே!—இலலத்தில் இருநது முயற்சியி

னாலே பொருளைத் தேடுவர்; தேடிய பொருளைத் தென்புலத்தார், தெய்வம்,விருந்து,சுற்றங்களுக்குப பகுத்துத் தாமும் உண்ணுவார்; இதுவே, இல்வாழ்வார் இயற்றுகின்ற அறம்! இவ்வறத்தால் அவர் அடைவது துறக்கத்தின்பம்! இவ்வினபத்

தையும் உன் தோழி முயக்கமே அளிக்கின்றதே! இன்னும் மணக்கவும வேண்டுமோ? நஙகாய்!"

தம்மி லிருநது தமதுபாத் துண்டற்றால்
அம்மா அரிவை முயக்கு (கக0எ)

தோழி:—ஐய! நீங்கள் இருவரும் ஒத்த அன்புடையோர். உங்களுக்கு ஒருபொழுதும் இடைவிடாத முயக்கம் அல்லவோ இனிது? அம்முயக்கம்—"

த-ன்.—"நல்லாய்! நீ சொலலுகின்றது ஒக்கும! ஒருவரை ஒருவர் விழைகின்றவராகிய இருவருக்கும காற்றாலும இடையறுக்கப்படாத முயககம இனியதே, ஆனால, இங்கே இருவா இலலையே! காக்கையின் கண் இரண்டிற்கும் கண்மணி ஒன்றே ஆனாற் போல உடமபு இரண்டுமஉயிர் ஒன்றும் அல்லவோ நாஙகள்? அதனால், மணததல் வேண்டுமோ?"

வீழு மிருவாக் கினிதே வளியிடை
போழப் படாஅ முயக்கு. (கக0அ)

தோழி:—"வேண்டாமா? ஐய! மணந்து கொண்டால் மறைத்தல் வேண்டா. இடையறாமல் கூடி. வாழலாம். இடையறவு இல்லாத கூட்டம் இன்பப் பயன் உடைத்தல்லவோ?—"

த-ன்:—"உடைததோ, அன்றோ, அது எங்களுக்கு வேண்டா. மணந்துகொண்டு காமத்தை இடைவிடாமல எய்தியவா பெற்ற பயன்கள் என்ன? ஊடலும் உணாதலும் கூடலும் தானே?—இது வன்றி வேறு உண்டா? ஆடவர் பரத்தையரிடம் பிரிவார். அதை அறிநது மகளிர் ஊடி நிற்பார். அவ்வூடலை தவறு செய்த ஆடவர் தாமே தமது தவறின்மை கூறி அளவறிந்து அகற்றுவார. பினபு அவவிருவரும ஒத்த அன்பினராய்க் கூடுவார். இவ்வளவுதானே மணந்தவர் பெற்ற பயன்? நங்காய்! அப்பயன் எங்களுக்கும வேண்டுமோ? இருதலைப் பறவையின் ஒருயிராகிய எங்களுக்கும் வேண்டுமோ? உழுவல் அன்புடைய எங்களுக்கும் வேண்டுமோ?"

ஊடல் உணர்தல் புணர்தல் இவைகாமம்
கூடியார பெற்ற பயன். (கக0கூ)

—நாள்

எ. பகற்குறி.

களம:—குறிஞசியில் ஒரு பொழில்.

காலம:—கூதிரில் ஒரு பகல்.

கூத்தர்—தலைமகன், தலைமகள், தோழி

சேட்படுத்தியும செல்லாஞகிய தலைமகன் பின் னும் பின்னும தோழியைச்சார்ந்து, தன் குறைமுடித் தத் தரும்படி இரந்தான். அவன் இரத்தலைக்கேட்டு.

அவள மனம்பிறழ்களுள. இரங்கி, "இன்ன இடத்து வருக" என்று அவனைக் குறிப்பிலுல் உணர்த்தினுள். அவனும், அவள் குறித்த இடம் சென்றிருந்தான்.

தலைமகனுக்குக் குறியிடம் கூறிய பிரிந்த தோழி, தலைமகளிடம்போய், அவளைப பொழிலிடம் கொணடு வந்து நிறுத்தி, "அன்னாய! நான்போய் உனகுழலுக்கு மலர் கொய்து வருவேன். அவ்விடம் உன மெல்லடி பொறுத கல்லிடம். உன்னுல் வரப்படாது நான் திருமபுமளவும் நீ இவ்விடம நில்லு" என்று சொல்லி நீங்கினுள். நீங்க, தலைமகள் தனியே நின்றுள். நின் றவளைத்தலைமகன் எதிரப்பட்டுச சார்ந்தான். சார்ந் தம், குறிப்பறியாமல் அவளைத் தீண்டுதற்கு அஞசி, அவள் கலத்தைப் புனைந்து நயக்க உரைகதின்றுன்.

தலை:—(அவள் பூவணியைக் கண்டு) "அந்தோ! இதென்ன!—எவவளவு பேதை இவள்? தன் மென் மையைத் தானே அறிய இலலை—கொஞ்சமும் அறிய இல்லை! ஐயோ! அனிசசப்பூவை முகிழ் களை யாமல் முடித்திருக்கின்றளே! ஆ! இவள் இடை தாங்குமா?—இந்த முகிழ்ப்பாரம் பொறுமல்,

இதோ! இடை முரிந்தது முரிந்தது! ஆம். முரிந்தே விடும்! முரிந்தால் அதற்குச செததார்க்குக் கொட்டும் நெய்தற் பறையும் வேறு வேண்டுமோ? வேண்டா. இடை முரியும் ஒலியே பறை ஒலியும் ஆகுமே!"

அனிச்சப்பூக் கால்களையாள் பெய்தாள் நுசுபபிற்கு
நல்ல படாஅ பறை. (கககரு)

பகற்குறி ௩௫

தன் முன் நின்று, தன் நலத்தைப் பாராட்டக் கேட்ட தலைமகள் நாணம வந்து முகம் புதைத்தாள். 'உன் முகம் புதைத்தால் என் அகம் பதைக்குமே!' என்று சொல்லிச் சூளுறுவான்போல அவள் தோளைத தீண்டித் தலைமகன் தழுவினான். தழுவியபின் புணர்சசியின் மகிழ்சசியைப புகழ்ந்துரைக்கின்றான்.

த-ன்:—"பூங்குழலாய்! உன் பொன்னந் தோள்களை எனன சொல்வேன்? எப்பொழுதும்பெற்றுத் தழுவினும் இன்பம் செய்கின்றதே! புதியனபோல நெஞ்சம் பிணிக்கின்றதே! ஆ! என்ன இன்பம்! என்ன இன்பம!—மிகவும இனியவாகிய இன்பொருள்கள் நமக்கு; அநத இன்பொருள்களை நாம்

எய்தப்பெற இல்லை; ஆனல், அவற்றினமேல் விருப்பம் மிகுந்திருகின்றும்; அந்தப பொழுதிலே, அந்தந்தப் பொருள்களே வந்து விட்டால், ஆ! அது எவ்வளவு இன்பம் செய்யும்! அந்த இன்பத்திற்கு •எல்லை உண்டா ?—அதுபோல அல்லவோ உன் தோள்கள்!

'வேட்ட பொழுதின் அவையவை போலுமே
தோட்டார் கதுப்பினுள் தோள். (கக0நி)

—"பேதாய்! உன் தோள்கள் அமிழ்தினுல் செய்யப்பட்டனவோ ? என்ன ! உன்னைத் தீண்டத் தீண்ட என்உயிர் தளிர்க்கின்றதே!—இன்பத்தால் தழைக்கின்றதே! ஆம். உண்டால், உயிர் தளிர்க்கச் செய்யும் அமிழ்தம் ஒன்று உண்டு. உன் தோள்கள், இதைக் காட்டினும் இனிமையான அமிழ்தத்தி

னுலே செய்யப்பட்டுள்ளது! தீண்டினுல், உயிர் தளிர்க்கச் செய்யும் அமிழ்தத்தினுலே செய்யப்பட்டுள்ளது! அலலவா? அல்லாவிட்டால், என் வாடிய உயிரைத் தளிர்க்கச் செய்யுமோ ?"

உறுதோ றுயிர்தளிர்ப்பத தீண்டலால் பேதைக்கு

அமிழ்தின் இயன்றன தோள. (௯௧௦௬)

இவ்வாறு தன் ஆராமைபற்றிப பாராட்டிய தலைமகன் அவளைப பிரியக்கருதி தன் காதற சிறப்பினைக் கட்டுரைக்கின்றான்.

—"ஆயிழாய்! கூடும்போது, எனக்கு நீ வழி நிற்கின்றாய்!—வேற்றுமையின்றி விரவுகினறாய்! நீஙகும்போது, வருத்தம செய்கின்றாய்! அதனால், நீயும நானும உயிரும் உடமபும் தானோ? உயிருக்கு உடம்போடு கூடியபோது வாழ்தலும்உண்டு; உடமபோடு நீஙகியபோது சாதலும உண்டு வாழ்வையும சாவையும் நீயே எனக்குத் தருகின்றாய் — உன்னைப பிரிநதும் ஆறறுவேனோ? ஆற்றேன்! ஆற்றேன்!"

வாழ்த லுயிர்க்கன்னள் ஆயிழை சாதல்
அதற்கன்னள் நீங்கு மிடத்து. (௧௧௨௪)

—பெயர்கின்றான்.

தனியளாய் நின்ற தலைமகளிடம் தோழி வந்து தான் கொண்டுவந்த மலர்களைக் காட்டி, அவளை அழைத்துக்கொண்டு அகல்கின்றாள்.

அ. இரவுக் குறி

களம்:—குறிச்சியில தலைமகள் இல்லைச் சார்ந்த ஒரு [பொழில்.

காலம்:—கூதிரில் ஓர் இரவு

கூத்தர்:—தலைமகன், தலைமகள், தோழி.

பகற்குறி புணர்ந்து விலக்கபபட்ட தலைமகன், பின்னும் அக்களவொழுக்கத்திலேயே விருப்பம் வைத்து, தோழியை எதிர்ப்பட்டு, "நங்காய்! இன்றை இரவு நான் உங்கள் சீறூர்க்கு விருந்து வந்தேன். என்னை ஏற்றுக் கொள்ளாயோ?" என்று வேண்டினன். அது கேட்ட தோழி, "ஐய! இரவிலே எங்கள் ஊரார் சுரத்தனசசாரது அணிவார்; சுனைகுவளை சூடுவார்; வேங்கைப பொழிலிலே விளையாடுவார். அவர்களைப் போலக் கோலம் செய்துகொண்டு வாருங்கள், அப்பொழுது உங்களை ஒருவரும ஐயபபடார்!" என்று குறியிடம் கூறினள். அவனும, அவள் சொன்னபடியே அணிந்தும்சூடியும அவ்விடமசென்று நின்று, தன் வரவினைத் தோழியும தலைமகளும் அறியும்படி

மயில் எழுப்பினன். அவன் மயில் எழுப்பக் கண்ட தோழி, தலைமகளை நோக்கி, "அன்னாய்! மயில் எல்லாம் துயில் ஒழிந்து அகவுகின்றது. இதற்குக் காரணம் கண்டு வருவோம்; வா!' என்று சொல்லி அழைத்துக்கொண்டு பொழிலிடம் வந்து புகுந்து, "அம்மா! உன் குழலுக்கு மலர் தருவேன்; இங்கே நில்லு." என்று அவளை அவ்விடமே நிறுத்திவிட்டு

அகன்றாள். அகல, தனியே நின்ற தலைமகளைத் தலைமகன் தலைப்பட்டுத் தழுவினன். தழுவியபின், அவள் மடியின்மேல் தன்முடியை வைத்துச் சாய்ந்து கிடந்து, அவள் நலம் புனைந்துரைத்து நயக்கின்றான்.

த-ன்.—(வானத்தை நோக்கி, தலைமகள் முகத்தையும் நோக்கி) "என்னே! இந்த வானத்து மீன்கள்! அவ்வளவும் அறிவே இலவே! அங்கும் இங்கும் அலைகின்றன; பார். தங்கள் நிலையிலே நிற்கின்றனவா?—மடந்தாய்! உன் முகத்தைக் கண்டு, தங்கள் மதியமென்றே மயங்கிவிட்டன! ஆம்! அதனாலேதான் ஓர் இடத்திலே நிலையாமல் ஓடித் திரிகின்றன! அந்த மதியத்திற்கும் உன் முகத்திற்கும் வேறுபாடு பெரிதாய் இருக்கவும, 'இது மதி; இது முகம்' என்று அறிய மாட்டாமல், ஆ! இந்த மீன்கள் அலைகின்றனவே!—ஆமாம்! கலங்காமல் ஓர் இடத்தே நிற்பனவானால் 'இது மதி; இது முகம்'

என்று அறிய முடியும. இம்மீன்கள். ஓர இடத்தே நில்லாமல் இயங்குவன அல்லவா? இவையும் இந்த வேறுபாட்டை அறிய முடியுமா?

மதியும மடந்தை முகனும அறியா
பதியிற் கலங்கிய மீன். (ககசு)

—"ஏ! அறிவே இல்லை—சிறிதும் இல்லை இம்மீன்களுக்கு! இவற்றின் மதியமான்து குறைந்த கலை வந்து நிரமபியே—நிறைந்த பின்பேதான் ஒளங்கும!

மேலும், அது ஒரு மறுவையும் உடையது!. அதன்

இரவுக் குறி

அழகு அவ்வளவு!—மாதே! உன் முகத்திற்கு மறு உண்டா? தேய்தல உண்டா? அல்லது வளர்தல் உண்டா?—கறையுடைய மதியத்தைக் கண்டு, மறுவில்லாத உன் முகத்தோடு மருண்டு, கலங்கித் திரிகின்றன கண்டாயா? ஓ! என்ன மடமை!

அறுவாய் நிறைந்த அவிர்மதிக்குப் போல
மறுவுண்டோ மாதர முகதது. (ககள)

—(வானத்து மதியை நோக்கி) "ஏ ! மதியே! இவள் முகம்போல ஒளி வீச உன்னல் முடியுமோ ?

முடியுமானால், என் காதலை நீயும் பெறுவாய்! மெய்யே!—இவள்போல நீயும் பெறுவாய்!—இம மாதின் முகம் மறு ஒன்றும் இலாமல ஒழுகும் அழகு உடையது! என்னை மகிழச் செய்கின்றது! என அன்பை அடைகின்றது! ஏ! ஏ! மதியே! நீ மறுவையும் உடையாய்! என்னை மகிழவும செய யாய்! என் காதலை எப்படி பெறுவாய்? பெறவே மாட்டாய்!

மாதர் முகம்போல் ஒளிவிட வல்லையேல்
காதலை வாழி மதி. (ககசஅ)

—"மதியே! என் மலர்போலும் கண்ணுள்! இவள் முகத்தை ஒத்திருக்க நீ விரும்புகின்றாயா? விரும பினால் ஒன்று செய். நானே காணும்படி எனக்கே தோன்று. பலரும் காணும்படி பலருக்கும் தோன் றுதே!—இவள் முகத்தின் நலம் முழுவதும் நானே கண்டேன்! நானே உண்டேன்! ஆதலால்,

காதலித்தேன்! ஏ! நீ பலரும் பார்க்கத தோன்று கின்றாயே! உனக்கு நலம் ஏது? இவள் முகத்தை ஒக்க உனக்கு முடியுமா? என்னால் காதலிக்கப் படுவாயா? படமாட்டாய்!"

மலரன்ன கண்ணுள் முகமொத்தி யாயின்

இவ்வாறு தன் நயப்பு உணாத்திய தலைமகனை, 'அழியா அன்புடையான் இவன்!' என்று அறிந்து, அகம் குளிர்ந்து முகம் மலர்ந்தாள தலைமகள். அவள் முகமலர்ச்சி கண்ட தலைமகன், 'இனிப் பிரியலாம்! இவள் ஆற்றுவாள்!' என்று தெளிந்து அவ்விடம் விட்டுப் பெயர்ந்தான். பெயர, தோழி வந்து தலைமகனைச் சார்ந்து, தான் கொண்டு வந்த மலாகளைக் காட்டி மகிழ்வித்து, அவனை இல்லிடம் கொண்டு எகினாள்.

—நாள்

கூ. வரைவு முடுக்கம்—உ

களவு:—குறிஞ்சியில் ஒரு பொழில.
காலம்:—கூதிரில் ஒரு பகல்.
கூத்தர்:—தலைமகன், தோழி.

இரவுக்குறி வந்து இன்பம் உண்ணுகின்ற தலைமகன், தன் வரவினைத் தலைமகளும் தோழியும் அறியும் பொருட்டு, புனனைக்காயை நீரில் எறிதலும், புள் எழுப்புதலும் முதலிய குறிகளைச் செய்வான. ஓர்

இரவு அந்தக் குறிகள் அவனுல் செய்யப்படாமலே நிகழ்ந்தன. நிகழ்ந்தவற்றை அவன் செய்தனவாகவே தோழியும் தலைமகளும் மருண்டு, பொழிலிடம் புகுந்து நின்றுர்; அவனை எதிர்ப்படாமையால் திரும்பி இல்லத்துள்ளே சென்றிருந்தார். இருந்தபின், அவன் வழக்கமபோல அவ்விடம் வந்து அக்குறிகளைச் செய்தான். செய்யக் கண்ட தோழியும தலைமகளும், அடிக்கடி வெளியே சென்றுல், தமமை அயலார ஐயமுறுவார்கள் என்று அஞ்சி, மறுபடியும பொழிலிடம் போகாமல் மனையிடம இருந்தார்.

இவ்வாறு அலல குறிப்பிட்ட தலைமகளுக்குத் தலைமகனைக் காணும்பொழுதைக் காட்டினும் காணுப் பொழுதே பெரிதாயிறறு. ஆகவே, அவள் ஆற்றுமை வளர்ந்து வேறுபட்டு வாடினுள். அவ்வாட்டம் கண்ட அவள் அன்னை அமபல எடுத்தாள—பழித்துப் பேசினுள். அயலாரும அலா எடுததார—பழித்துத தூற்றினுர்.

அன்னை பேச்சையும் அயலார தூற்றையும் கேட்டு, மனம புண்ணுகிய தோழி, களவொழுக்கம் ஒழிந்து தலைமகளை வரைந்துகொண்டு வாழும்படி, தலைமகனை வற்புறுத்தத் துணிந்தாள—துணிந்து, அவன் பலநாளும் வந்து பயிலும பொழிலிடத்தே சென்று, அவனை எதிர்ப்பட்டு,வலங்கொண்டு சார்ந்து,

முனனே நின்று மொழிகின்றாள்.

தோழி:—"மன்ன! என் தோழிக்கு—உங்கள் அன்பி னாலே இன்று அம்பலே விளைந்தது! அம்புபோன்ற

அம்பலே வளர்ந்தது! உங்கள் தலையளி—பேரன்பு —பலராலும் அறியப்பட்டு அலராயிற்று!—இது வரும்வரையும் நீங்கள் இவ்வொழுக்கம் ஒழுகினீர் களே! ஐய! இனியாவது அறம் அறிந்து இவளை வரைந்துகொண்டுவாழ்வீர்களா?—எச்சும் பேசசும் காது கசக்கின்றதே! பொறுக்கமுடிய இல்லையே!"

த-ன்:—"நங்காய்! உனக்குக் கசக்கின்ற அலரே எனக்கு இனிக்கின்றது! —ஆ! என் அரிய உயிர் உன் தோழியை எய்தப் பெறுமல எவ்வளவு வருந் துகின்றது? இப்படி எய்தற்கரிய உன்தோழியை எளியளாக்கி இவ்வூர் அலர் எடுக்கின்றதே—தூற் றுகின்றதே! என்ன மடமை! மடமையாயினும் எனக்கு நன்மையே.—இந்த அலரை அல்லவா என் உயிர் பறவுக்கோடாகக் கொள்கின்றது? கொண்டு, அவளைப பெற்றதுபோல மகிழ்கின்றது? மகிழ்ந்து, நிலைபெறுகின்றது?—அங்ஙனம்பேற்றை

நானே அறிவேன. அயலார் அறியார். அவர் அறி
யாதிருப்பதும் என் பாக்கியம்தான்! இதை—அவர்
எடுக்கின்ற அலரே எனக்குப் பற்றுகோடாதலை—
அந்த அயலார் அறிந்தால், தூற்றுதொழிவார்.
ஒழியவே, 'என் ஆருயிர் ஒழிந்துபோமே!

அலரெழ ஆருயிர் நிற்கு மதனைப்
பலரறியார் பூக்கியத் தால். (ககசக)

—"கல்லாய்! எங்களை அலர் எடுக்கின்ற இவ்வூரை
நீ அருவருக்காதே.—மலர் போன்ற கண்ணுள்—

வரைவு முடுக்கம்—க சஅ

உன்தோழியை எதிர்ப்படுவதென்றால் எத்தனை
இடையூடு? எத்தனை அருமை? ஐயோ! இவ்வூர்
அவள் அருமை அறிய இல்லை. அவளை எளியளாக்கி
விட்டது! பழியும தூற்றிற்று! தூற்றி எனக்குப்
பற்றுகோட்டையும தந்தது! பேதாய்! இவ்வளவு
உதவிசெய்த இவ்வூரை நீ வெறுக்கலாமா?

மலரன்ன கண்ணு ளருமை யறியா
தலரெமக் கீததிவ்வூர். (ககசஉ)

—"நங்காய்! இந்த அலர் எனக்கு எளிதாகக் கிடைப்பதோ? அல்ல.—எங்களுக்குக் கூட்டம் உண்டென்று இவ்வூர் அறிந்துகொண்டதே! ஆ! இப்படி. அறிந்துகொண்டதே என் பாக்கியம்! அறிந்து கொண்டு, உண்டாக்கிய அலரோ என் பெரும பாக்கியம்! 'எப்படி?' என்று கேட்கின்றாயோ? அவ்வலரைக் கேட்டே என் மனம் இன்பத்தை உடையதாகின்றது ஆமாம்! உன் தோழி' யின் கூட்டத்தைப பெறாதிருந்தே பெற்றோர் போல இனபம் உடையதாகின்றது.—தோழி! இவ்வலர் எனக்கு அருமை யுடையது அல்லவா?

உறாஅதோ வூரறிந்த கௌவை யதனைப்
பெறாஅது பெற்றன்ன நீர்த்து. (ககசங)

—"இதோ பார்! இது, பின்னும் ஓர் உதவியைப் புரிகின்றது!—என் காமத்தை வற்றாமல் வளரச் செய்கின்றது —இவ்வூரார் எடுக்கின்றஅலர் இல்லையானால் என் காமம் இப்படி அலருமா?—மேன்

மேலும் மிகுமா? அல்லது இன்பம் பயக்குமா? நங்காய்! தன் தன்மை இழந்து தவ்வெனச் சுருங்கி விடாதோ?

கவ்வையாற் கவ்வித காம மதுவின்றேல்
தவ்வென்னுந் தன்மை யிழந்து. (ககசஎ)

—"என் வேட்கை மிகுதியால் அலரும எனக்கு இன்பம் செய்கின்றது! ஆமாம்! யாவரும வெறுத்து விலகதும் அலரும எனகு இன்பம் செயகின்றது! களைக் குடிப்போர்க்கு களிக்குமபோ தெல்லாமகள் உண்டல் இனிதாகாதோ? அதுபோல, இககாமமும அலராகுமபோ தெல்லாம், ஆ! எனகு எவ்வளவு இனிதாகின்றது! அந்த இன்பத்தை நீ அறிவாயா?—என் உயிாக்குத் துணையும் ஆகி, அதை நிலைபெறசசெய்து, அதற்கு இன்பமும் நினைக்கின்றதே! என் காமத்தை மேன்மேலும் வளரச்செய்கின்றதே! ஆ! இவ்வளவு நன்மை செய்கின்ற அலரையும் நீ இகழ்ந்து கூறலாமா?"

களித்தொறுங் கள்ளுண்டல் வேட்டற்றால் காமம்
வெளிப்படுந் தோறு மினிது. (ககசநி)

இவ்வாறு, தனக்கு அலரே பற்றுக்கோடாகின்றது என்று தலைமகன் சொல்ல. அதகேட்ட தோமி. 'இவனை வேறொரு வகையால வரைவு கடாவல—மணந்துகொள்ளும்படி வற்புறுததல—வேண்டும்' என்று எண்ணி, அவள் விடைபெற்று அன்று பெயர்கின்றாள்.

—காள்

கூ. வரைவு முடுக்கம்—உ

களம்:—குறிச்சியில் தலைமகள் சிறையிடம்.

காலம்:—கூதிரில் ஒரு பகல்.

கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகுகின்ற காலத்திலே, ஒரு நாள், முதல் யாமத்திலே தாய் உறக்கம் ஒழிந்திருந்து தலைமகளுக்கு அறிவும் ஆசாரமும கற்பித்தாள்; தாய் உறங்கியபின் நாய்கள் உறங்காமல இரவுமுழுதும் குரைத்துக கொண்டிருந்தன. மற்றொருநாள் இரண்டாம் யாமத்திலே ஊர் கொண்ட பெருவிழா நாளாய் உறக்கம நீங்கி விழித்திருந்தது; பின்னே ஊர் காப்போரும் இடங்காப்பொரும விளக்கொடு வெளிலந்து, வீதியின் புறத்திலும வீட்டின் புறத்திலும் சுற்றித் திரிந்தார்கள் வேறொரு நாள் மூன்றும் யாமத்தின் தொடக்கத்திலேயே நிலாவந்து தோன்றிப் பகல்போலக் காய்ந்து விளங்கிற்று; பின்னும் கூகைகள் இடைவிடாமல் குழறியன. இன்னொரு நாள் நான்காம் யாமத்துத் தொடக்கத்திலே சேவற்கோழி கூவிற்று. இவ்வாறு பல இடையீடு

களும் பலராலும் உண்டான்படியால் தலைமகனை எதிர்ப்படாமல் தலைமகள் ஆற்றுளாயினள். அவள் ஆற்றுமையும் அதனாலே வந்த மேனி வேறுபாடும் கண்டு, அவள் இல்லத்தாந் அவளை இற்செறித்தார் கள்—இல்லத்தை விட்டு வேறெங்கும் வெளியே செல் லாமல் தடுத்தார்கள். தடுக்கவே, தலைமகன், இல்

திருக்குறள் நாடகம்

லைச் சார்ந்துள்ள ஓர் இளமரச் சோலையிலே போய்த் தோழியோடு பொழுதுபோக்கினள்.

இவள் இவ்வாறு இருக்க, தலைமகனும் தலைமக ளைக் காணுமையால் ஆற்றுனாகி, அவளைக் காணும் விருப்பமுடையவனாய், அவள் விளையாடுகின்ற சோலை யின் புறத்தே வந்து நின்றான். அவன் வருகை அறிந்த தலைமகள்—தனக்கு அலரால் வரும் நாணத் தையும், அவனைக் காணுமையால் வரும் ஆற்றுமை யையும், இவற்றால் வரும அலலலையும் எல்லாம்—தன் தோழிக்குச சொல்லுவாள்போல அவனுக்குக் கேட் கும்படி சொல்லுகின்றாள்.

தலை:—"தோழி! இது என்ன புதுமை? என் காத லனை நான் ஒரு நாளே கண்டேன்! அந்த ஒரு நாளைக்கே இவ்வளவு அலராகிவிட்டதே! இது திங்

கன்ப் பாம்பு தீண்டினால் திசை முழுதும் அறி வதுபோல அல்லவா இருக்கின்றது? திங்களோ, மறைவில்லாத வானத்திலே இருக்கின்றது; மே லும் உயரத்திலே இருக்கின்றது! அந்தப் பாம்பு தீண்டினால் உலகத்துள்ள பலரும் அறியக்கூடுமே. என் காதலரை நான் கண்டதும் அப்படிதானே? ஆ! என் செய்கையை உலகம எப்படி அறிந்து விட்டது? கிட்க்கட்டும்,—இவ்வொழுக்கம் இனி ஆகாது! என் காதலர் இந்த அலரை அறிவானால் உடனே என்னை மணந்துகொள்வார். ஆம்! விரை வில் மணந்துகொளவார். ஆனால், அவர் அறிவது எப்படி? ஏடி! அவருக்கு யார் சொல்வது?"

வரைவு முடுக்கம்—உ

சன

சண்டது மன்னு மொருநா ளலர்மன்னுந்
திங்களைப் பாம்புகொண் டற்று. (ககசஊ)

தோழி.—"அம்மா! எல்லாம் உன்னால் வந்ததுதானே? இவ்வளவும் நீயே செய்துகொண்டாய! காதலரை இரண்டொரு நாள் காணவிட்டால் என்ன? அவர் பிரிவை பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடாதா? நீ ஆற்றுமல் அழுதபடியால் அயலார் அறிந்தார்கள்; அலர் எடுத்தார்கள். அந்த அலரைக கேட்டு நம

அன்னையும் சிறிலுள். இனியாவது, ஆற்றியிருப்பாயா?"

தலை —"என்னடி! உனக்கு ஒன்றும் தெரிய இலலை. இந்த அயலார் சொல்லும அன்னை சொல்லுமா எனனுடைய காமநோயைக் குறைதது விடுமா? ஒருகாலும் குறைக்காது. என் காமநோயாகிய பயிருக்குப் பெண்கள தூற்றுமபழியெலலாம எருவாகின்றது! நம் தாய் கூறுமம சொல்லெல்லாம் தண்ணீர் ஆகின்றது! பயிரோ செழிதது வளர்கின்றது — காமம் மேன்மேலும் மிகுகின்றது! ஏடி! என் ஆற்றுமை சுருங்குவதற்கு இவையோ காரணம்? அது பெருகுதற் கலலவோ இவை காரணம்!

ஊரவர் கௌவை பெருவாக அன்னைசொல
நீராக நீளுமிந் நோய். (ககசஅ)

—(தான் சொல்வதைத் தோழி தெரிந்துகொள்ள இலலை என்று எண்ணி) "என்னடி! இன்னுமஉனக்

குத் தெரிய இல்லையா?—'அயலார் எடுக்கும் அலரைப் பற்றியாவது நீ ஆற்றியிருக்கவேண்டும்!'

எனகின்றாய். அது தானே நீ சொல்வது? ஆம்! நீ சொல்வது எப்படி இருகின்றதென்றால், 'நெய்யைச் சொரிந்து நெருபபை அவி' என்பதுபோல இருக்கின்றது! நெருப்பிலே நெய்யை விட்டால் அது முன்னையிலும மூண்டெரியும் என்பதை மறந்து விட்டாய். அவவளவே நீ செயத பிழை; அதிகம் இலலை அடி!"

நெய்யா லெரிநுதுப்பே மென்றறரூற் கௌவையாற
காம நுதுப்பே மெனல். (ககசஅ)

இவவாறு தலைமகளும் தோழியும் பேசககேட்ட தலைமகன், "அர்தோ! என் காதலிபின் இவவளவு துன்பததிறகும் நானே காரணம் ஆனென. இனி இவளை மனம நோகவையாமல் மணஙகொளளவேண்டும!" எனறு எண்ணிப பெயர்கின்றான.

இவ்வாறு, முன்னிலையாகவும் சிறைப் புறமாகவும்—நேரிலும மறைவிலும்—வரைவு கடாவப்பட்ட தலைமகன்; உடன்போக்கு, ஒருவழித்தணத்தல், வரைபொருட் பிரிதல் என்னும் இம்மூனறினுள் ஒன்று செய்து, பின்பு தலைமகளை மணந்து கொள்வான்.

—நாள்

கo. உடன்போக்கு

களம்—குறிஞ்சியில ஒரு பொழில்.
காலம்—கூதிரில் ஒரு மாலை.

கூத்தர்:—தலைமகன், தோழி.

தலைமகன் இரவுக்குறி வந்து ஒழுகுகின்ற பொழுது, அவளொழுக்கத்தை அவளூர் அறிந்து அலர் தூற்றுகிறது. அவ்வலருக்கு நாணங்கொண்ட தோழி, தலைமகன் பழமையாக வந்து பயிலுகிற இடத்தே சென்று, அவனை எதிர்ப்பட்டு, வலங்கொண்டு சாய்ந்து, முனனே நின்று தொழுகின்றாள்.

தோழி—"ஐய! எங்களுக்கு வந்ததை என்ன சொல்வேன்? எங்களிடம நீங்கள காட்டிய அன்பு, இன்று அலராயிற்று! நமமுடைய ஒழுக்கத்தைப பலரும அறிந்தார், பழி தூற்றுகின்றார. இதெல்லாம முன்னமேஉங்களுக்குச் சொலலியிருக்கின்றேன்.—ஆ! இப்பொழுது, மேலும ஒன்று வந்தது! என் தோழியை—உங்கள் காதலியை, யாரோ சிலர் மணமபேசியும் வந்தார. எங்களுக்குக்கலக்கத்தைத் தந்தார. ஐயோ! இது எபபடி முடியுமோ?—இவ்வ

வளவும் உண்டாகும வரையும் நீங்கள் இப்படியே நடந்து வந்தீரே ! அன்புடைய நீங்கள்—"

தன்:—"நல்லாய் ! நான் என்ன செய்யட்டும் ? இதெல்லாம் நாம் எண்ணுமலே வந்தது! என்மேல் வருத்தப்படாதே. இப்பொழுது நீ சொல்வது போலச செய்கின்றேன்."

ரூ திருக்குறள் நாடகம்

தோழி:—"மன்ன! நானே உங்களுக்குச் சொல்வது? என் பெண்ணறிவு பேதையறிவு அல்லவா ? எவற் பெண் நான்! 'இது செய்க' என்று உங்களைச் சொல்லத் தக்கவளோ ? அல்ல.—ஆனல், என் தோழி கற்பொன்றையே பொற்பாக உடையவள். உம்மையே அல்லாமல் ஒருவரையும் வேண்டாள்! நீங்களோ,இவளிடத்தில் நீங்கா அன்புடையீர்கள்! வேறொருத்தியை வேண்டீர். ஆகையால், உமது அன்புக்கும இவள் கற்புக்கும் அழிவு வாராதபடி நடக்க, ஐயா! பேரறிவு பெற்ற உமக்கே தெரியாதோ?"

தன்:—"தெரியுமதான். நங்காய்! உன் தோழியை இன்றே உடன்கொண்டு போவேன. என் ஊருக்குப் போனதும் மணம் புரிந்துகொள்வேன். அப்பொழுது, அயலார் எடுக்கின்ற அலரும் அடங்கும். உன் தோழி அழுகையும அகலும. உன் பழியும் ஒழியும. என் வருத்தமும் வாடும். ஆனல், ஒன்று

உண்டு.—என்ன என்றால், போகும் வழியோ வெ
ரும் பாலைநிலம். முள்ளும்கல்லும் நிறைந்த முரம்பு!
அங்கே, நீரும் இல்லை!நிழலும் இல்லை! ஐயோ! மாத
ரும் அவ்விடம் போதருவது ஆமோ?உன் தோழி
என் காதலி மெல்லடி அதைப் பொறுக்குமோ?—
மிகவும் மென்மையான பொருள்கள் இரண்டே
என்று உலகத்தார் எடுத்துப் பேசுவர். அவை
தெரியுமே? அனிச்சப்பூவும் அன்னத் தூவியும்!
அவ்விரண்டுங் கூட என் மாதின் அடிக்கு நெருஞ்
சிப்பழம் அல்லவோ?—நெருஞ்சிப் பழமானது

பழமென்று பெயரைப் பெற்றும் மேலெல்லாம
மென்மையே இல்லாத முள்ளாயிருக்குமே!—இவ்
வகையான மெல்லடி உடையாள், கல்லுடைய
பாலைவனத்தை எபபடி கடப்பாள்? ஆ! இது ஒன்
றுக்கே அஞ்சுகினறேன்!"

அனிச்சமும் அனனத்தின் தூவியும் மாத
ரடிக்கு நெருஞ்சிப் பழம (ககஉ0)

தோ.—"ஐய! ஒன்றும் அஞ்சவேண்டா. என் தோழி
அன்பை அறியீரா? உம்முடன் போவதென்றால்
அவளுக்கு உவபபல்லவா? நீர் சொல்லுகின்றபாலை

அவளுக்குச் சோலையே ஆகும! அவள் வழியிலே வருந்துவாள் என்று நீ வருந்தவேண்டா. ஆயினும், அவளிடம் நான் போய் இதைச சொலலி, அவள் கருத்தை அறிந்து வருகின்றேன. சறறே இவ்விடம் தானே நில்லுங்கள்." என்று சொல்லி அவனை அவ்விடமே நிறுத்திவிட்டு தலைமகளிடம் சென்று, அவள் குறிப்பறிநது, "அனனய! நமமுடைய அன்பா, தம ஊருக்கு உன்னை உடன்கொண்டுபோக எண்ணினர். தோழி, உன் விருபபம் என்னவோ?" என்று உணர்த்தி நின்றாள்.

இவ்வாறு உணர்த்தப்பட்ட தலைழகள், "நாவே! இது என்னை ? உடன்போவோமென்றால், நாணும் நடுவே நின்று தடுக்கின்றது! போகாமல் இவ்விடமே நிற்போமென்றால், கற்பு அழிவதாகும.—பெண்பேசி, சில பேய்கள் வந்திருக்கின்றனவே! என்னசெய்வேன்?

ஓ! தெய்வமே!" என்று சிறிதநேரம ஆராய்நது பாாத்து, 'கறபைக் காப்பதே கருமம்' என்று தெளிநதாள். தெளிநதும, 'உடன போவதற்கு உடமபட்டேன்' என்று வாய்விட்டுப்பேச நாணமுற்று, தோழி முன்னே வந்து தலைசாயநது நின்று, தலை கீறிபிருநதாள். இருக்க, அவள கருத்தைக் கூறி பினால

உணர்ந்த தோழி, அவளை அழைத்துக்கொண்டுபோய் தலைமகனிடம நிறுத்தி, அடைககலம அளித்து, "அன்பரே! இவளைக் காக்கவேண்டுமென்று உமககுச சொலலவும் வேணடுமோ? நீர அனபிற குனறாத அனபரெனறு நான அறியேனோ?—நீங்கள இருவரும செவ்வனே நகரம சோநது மலரும மணமுமபோல மணநது வாழவேண்டும! இனறுபோல என்றெனறும இலைபிரியாமல வாழவேணடும!" எனறு வாழ்ததி அனுபபினாள்.

களம:—தலைமகள் ஊருககும தலைமகன் ஊருககும [இடையிலுள்ள மணற்காடு.

காலம:—கூதிரில் ஒரு நடுபபகல.

கூததா —தலைமகன், தலைமகள.

தோழியால் வாழ்த்தி அனுபபபபட்ட தலைமகனும தலைமகளும, வருத்தமின்றிச சிலதூரம் வழிவிளையாடி நடநதார. நடநதவருக்குக் குறுக்கே ஒரு கொடுஞசுரம வந்து குறுகிற்று. வெயில் கடுமையாக வெதுபபிற்று. தீககாற்று வீசிற்று. காதலர் இருவரும நெல்லிக் கனியை வாயிலிட்டு

மெல்ல மெலலக் கடநதார். கடநதபொழுது, கொதிக்கின்ற மணல வழியை மிதிககமாட்டாமல் தலைமகள் அடி பதைதது வருநதினாள. அது கணட தலைமகன

ஆற்றொணாத் துயரம அடைநதான. அடைநது அவ விடததின தன்மையை ஆராயநது பாரக்க, அதன் நடுவே ஒரு நிழலிடம உண்டெனறு நினைவு வநது, அஙகே சென்று சில நேரம தஙகியிருந்து, தளாவு நீங்கித திருமபவும புறபபட்டுப போகின்றாா. அப பொழுது புணர்சசியின மகிழ்ாசியைப புகழ்நதுரைக் கினறான் தலைமகன.

த-ன் —(தன்னுளளே) "எனனே! இவள் காதல்! புதிது புதிதாகத தோன்றுகின்றதே! ஆ! காதலும அறிவும ஒனறு தானோ? அறிவுக் கோ ஓா அளவிலலை. அது மேலும மேலும வள ரும! வளரும பொழுது, முன்னைய அறியாமை யாக அறிகின்றோம். புதிய அறிவு பிறக்கப பிற கக அது பழைய அறிவைப பிழையாகக் காட்டும். இது அறிவின் குணம்'—அதுபோல, இவள் காத லும் செறியச் செறிய—நாளுககு நாள்—புதிது புதிதாகக் காட்டுகின்றதே! ஆ! இவளிடம் நேற் றைச் செறிவு, முன்னைய செறிவைச் செறியாமை யாகக் காட்டி விட்டதே! இன்றைய செறிவும் நேற் றைய செறிவை அபபடியே ஆக்கிவிட்டதே! என்ன புதுமை! ஓ! என்ன புதுமை!"

அறிதோ றறியாமை கண்டற்றாற் காமம்
செறிதோறும் சேயிழை மாட்டு. (கககo)

இவ்வாறு அருள்சுரம் கடந்து தன் அணி நகர் அடைந்த தலைமகன், அறிவோரும்அந்தணரும் அறிந்திருக்கத் தலைமகளை வதுவைக் கலியாணம் செய்து கொண்டு இல்லறத்தில அமர்ந்து வாழ்கின்றான்.

இவ் உடன்போக்கு நிகழாதாயின் ஒருவழித் தணத்தல் நிகழும்.

—நாள்

கக. ஒருவழித் தணத்தல்—க.

களம்:—குறிச்சியில் தலைமகள் இல்லம்.

காலம்:—கூதிரில் ஒரு பகல்.

கூத்தா:—தலைமகள், தோழி.

ஊரெல்லாம் அலர் பரவுகின்றதென்று உரைக்கக் கேட்ட தலைமகன் 'இவ்வலர் அடங்கும் வரையும் இவ்விடம் வாராமல் அகன்றிருப்பேன்' என்று சில காலம தன் ஒழுக்கம் ஒழிந்து, ஓர் இடத்தே அமர்ந்து உறைவானாயினன். அதனால், அவனைக் காணப் பெறாமல் தலைமகள் ஆற்றுமை வளர்ந்து அழிந்து புலம்பினாள். புலம்ப, தோழி, 'இவளை ஆற்றும் வகை என்ன?' என்று ஆராய்ந்து கடைசியில் 'அவன்குணங்களைப் பழித்துப் பேசினால், அப்பொழுது அந்தப்

பழிப்பேச்சைக் கேட்க அஞ்சியாவது இவள் அழுகை ஒழிந்து ஆற்றியிருப்பாள்' என்று எண்ணித்துணிந்து தலைகாள் எதிரேவந்து நின்றாள். நின்றவள் கருத்து 'இன்ன'தென்று குறிப்பினால் அறிந்த தலைமகள், அவள் கேட்கும்படி தன்னுள்ளே சொல்லுகின்றாள்.

ஒருவழித் தணத்தல்—க ருரு

த-ள்:—"ஆ! என் காதலர் அன்பைக் கணக்கிட—அளவிட யாரால் ஆகும்? என் கண்ணிலிருந்து ஒரு கணமும நீங்கார்—ஒரு நொடியும் நீங்கார். எப்பொழுதும் இதோ! என் முன்னே நிற்கின்றார்—என்னை அறியாமலே ஓரொருகால், ஐயோ! நான் இமை கொட்டுகின்றேன். அதுவும் ஆ! இவரை வருத்தம் செய்கின்றதா? இல்லையே! எப்பொழுதும் என் கண்ணிலே நிற்கின்றார்—ஆ! இவர் எவ்வளவு நுண்ணியர்?—காணப்படாத நுண்ணியர்!—யாவர் கண்ணுக்கும் அகப்படாத நுண்ணியர். இவர் நுண்மையை அறியாதவா ஐயோ! இவரை வீணே பழி சொல்லுகின்றார்களே! இது என்ன பாவம்!

கண்ணுள்ளிற் போகார் இமைப்பிற் பருவரார்
நுண்ணியரெம் காதலவா. (ககஉசு)

"என்னே! இவர் என்னை மறந்துபோனாராம். பிரிந்து நெடுந்தூரம் போனாராம். அந்தோ! எங்கே

மறந்தார்? எங்கே போனார்? எந்தெந்த நேரமும் இதோ! என் கண்ணிலே உள்ளாரே! இதனால் அல்லவோ, என் கண்ணுக்கு மையெழுதவும் நான் மறுத்திருக்கின்றேன்? மை யெழுதுவது சிறிது நேரம் தான். ஆனாலும், அந்தச் சிறிது நேரமும் இவர் மறைவாரே என்று மயங்கியே நான் அது செய்யாதிருக்கின்றேன். இது யார் அறிவார்?

கண்ணுள்ளார் காத லவராகக் கண்ணும்
எழுதேம் கரப்பாக் கறிந்து (ககஉ)

—"இது மட்டோ? ஒன்றையும் வெம்மையாக எண்ணவும் நான ஒழிந்திருகின்றேனே! என்னே! என் நாயகா என் நெஞ்சில் இதோ! எப்பொழுதும் உள்ளாரே—நீங்காமல் நிலையாயிருக்கின்றாரே! நான் சுடுகையோடு உண்டால, அந்தச் சுடுகை உணவு சென்று இதயத்துள்ளவரைச் சுடாதோ! ஆ! அசுடுகையால் இவர் வருந்தாரோ?—அந்தோ! என்ன பாவம! என் கண்ணைவிட்டுமை—என் மனத்தைவிட்டும் கடுகளவும் பிரியாத காதலரை, நெடுந்தூரம் சென்றாரென்று கொடுஞ்சொல சொலகினறோர்களே! என்ன கொடுமை! என்ன செய்வேன!"

நெஞ்சத்தார் காத லவராக வெய்துண்டல

அருகதும வேபாக கறிநது. (ககஉஅ)

இவ்வாறு தலைமகள் சொல்லிச சொலலி வருந் தக் கேட்டு, இதன்மேலும், தலைமகனை இயற்பழியா தொழிகின்றுள் தோழி.

—நாள்

கக. ஒருவழித் தணத்தல்—உ

களம்:—குறிச்சியில் தலைமகள் இல்லைச்சார்ந்த ஒரு காலமை —கூதிரில் ஒரு பகல். [பொழில்.
கூத்தர்—தலைமகன, தோழி, தலைமகள்.

சிலகாலம் தலைமகள் ஊர்ருக்கு வராமல் தவிர்த் திருந்து பின்னர் வந்த தலைமகனைத் தலைமகளும் தோழியும் சென்று எதிர்ப்பட்டு வலஞ்செய்துநின்று

ஒருவழித் தணத்தல்—உ நள

மகிழ்ந்திருநதார். அதுபொழுது தோழி தலைமகனை நோக்கி "ஐய! உம்முடைய பிரிவைத் தரியாத என் தோழி இவள், இவ்விருநது உற்ற வருத்தமெல்லாம உரைத்திட முடியுமோ? ஐயோ! உடலெல்லாம் வெயுதுதாள—பசநதாள—மெலிநதாள்—அழுதாள்—

விமலினள்—அறறினள. ஆ! எவ்வளவு! ஊசலும் பாட்டும் மறந்து, உண்ணலும உறங்கலும துறந்து, உளளம வாடி வருந்தினள. அதையெலலாம அடி முதல் சொன்ன பனனள ஆகும. அது கிடக்கட்டும. அன்ப! நீங்கள நீங்கியிருந்த நாளில ஒருகாலும் எங்களை நினைதததும அறிவீரோ? சொலலுங்கள்!" என்று கைகதது கேட்டாள்.

தன் —(புனனகைசெய்து) "நங்காய்! நீகேட்பதான் முய இருகினறது. உங்களை நான மறந்திருந்தால் அல்லவோ, மறுபடியும நினைததிருபபேன்? ஒரு இமை நேரமும—ஒரு இமமி நேரமும உங்களை நான் மறந்ததிலலையே?—உன தோழி இவள் கண் ணழகு ஒனறையும ஒருபோதும் என் நெஞ்சம் மறகுமோ? அதன் ஒளிவும தெளிவும் எபபடி மறிபபது? அதன் அமாத்த நோக்கை எபபடி மறப் பது? அதை எண்ணி எண்ணி ஏங்குவதல்லாமல் மறபபதும ஆகுமோ? மடவாய! அது இருக்கட் டும. உன் தோழியின் நாற்குணத்திலே ஒன்றை யாவது என் நெஞ்சம மறக்குமோ? ஒவவொரு குணமும் என்மனததிலே ஊன்றிக்கிடக்கின்றதே! ஆ! அதை எப்படி மறப்பது?—நல்லாய! உங்கள்

அழகையும் குணத்தையும் அல்லும் பகலும் நான் மறந்தும் அறியேன்; மறுபடியும் அவற்றை நினைத்தும் அறியேன்! ஆம்! இது உண்மை!"

உள்ளுவன் மன்யான் மறப்பின் மறப்பறியேன் ஒள்ளமர்க் கண்ணுள் குணம். (கசுஉடு)

என்பது கேட்டு, அவன் காதற்சிறப்பினைக் கண்டு, தலைமகளும் தோழியும் உள்ளம் தழைக்கின்றார்.

இவ்வாறு ஒருவழித் தணந்துவந்த தலைமகன், தலைமகள் ஊரிலாவது தன் ஊரிலாவது அவளை வதுவைக் கலியாணம் செய்துகொண்டு இல்லறம் அமர்ந்து இனிது வாழ்வான்.

—நாள்

கஉ. வரைபொருட் பிரிவு —க.

களம்:—குறிஞ்சியில் தலைமகள் இல்லம்.

காலம்.—கூதிரில் ஒரு காலை.

கூத்தர்:—தலைமகன், தோழி.

அயலார் எடுக்கின்ற அலருக்கு அஞ்சிய தலைமகன "நம்முடைய குலத்திற்கும குடிக்கும் இம்மறைந்த ஒழுக்கம் இனியும் ஆகாது. ஐயோ! இவள் பெருமைக்கும் இது சிறுமை! இன்னே இவளை மண

ந்து கொண்டு வாழ்வேன்!" என்று தெளிந்து வரை வுடம்பட்டான். உடம்பட்டு, தலைமகளும் தோழி யும் வந்து விளையாடுகின்ற பொழிலிடம் சென்று புகுந்து, அவர்களை எதிர்ப்பட்டு, தோழியை நோக்கி,

"நல்லாய்! நான் போய் தம்மவர் கூறும் பரியப் பொருளோடு வந்து உன் தோழி—இவளை மணந்து கொள்வேன. பிரிந்து நான் வாழேன். நெடு நாள் அவ்விடம் தாழேன். விரைந்து வருவேன். அது வரையும் நீ இவளை ஆற்றுவித்துக்கொண்டிரு!" என்று கூற்றி, அவர் பிரியாவிடையைப் பிரிய விடை யாகப் பெற்றுப் பிரிந்தான். பிரிந்த விடத்து, அவன் பிரிவிற்கு ஆற்றுமல் தலைமகள் வேறுபட்டாள். வேறு பட, "அன்னாய்! நம் தலைவர் நமக்கு நல்லது புரியவே பிரிந்தார். பிரிய, நீ ஆற்றுயாவதோ தக்கது?" என்று தோழி தெளிவித்தாள். தெளிவிதத தோழிக்கு, "ஏடி! அவர் பிரிவுக்கோ நான் கலங்கினேன்? அவர் சென்ற கானத்துத் தன்மைக்கே கவலுகின்றேன். என் எண்ணம் அறியாமல் எதிலா என்னைப் பழிக் கின்றார் என்றாள்." சிலகாலம் சென்றது. மறுபடியும் தலைமகன் பிரிவை நினைந்து தலைமகள் ஆற்றுமை மிகு ந்து அழுதாள் அழ, 'இவளை ஆற்றுமவகை என்ன?' என்று தோழி ஆராய்ந்தாள். ஆராய்ந்து 'இவள் எதிரே நின்று தலைமகன் குணங்களைப் பழித்துரைப்

போம். அந்தப்பழித்துரையைக்கேட்க மனமபதைத் தாவது இவள் அழுகை ஒழிந்து ஆற்றியிருப்பாள்" என்று துணிகின்றாள்.

தோழி:—(தலைமகள் முன்னே நின்று) "ஆ! இவரோ அன்புடையவர்? இவளைப் பிரியா தோய் செய்த இவரோ அன்புடையவர்? பிரியேனென்று பிரிந்தார். இவளைத் துயிலாமலும் வைத்தீர். ஓ! இவர் எவ்வளவு கொடியவர்!"

தலைவன்—(தோழிபழிப்பதைக கேட்க மனந்தாளாமல்) "என்னை! காதலா அன்பை நானே அறிவேன்! அவா என்னிடம வைத்த அன்பை யார அறிவார? வேறு யார அறிவார ? ஊரெலலாம் அறிய ஆதமா?—அவர் அனபுகு ஒரு அளவு உண்டா? என்விழியிலிருந்து ஒருகணமுமவிலகார்-ஒருடியும் நீங்கார! நான இமைபபபோழயின், அபபொழுது சறறே மறைகின்றார. அந்த மறைவுகு அஞசியே நான் இமைபபதும இலலை. ஐயோ! இந்த இமை நேரம மறைவதற்கே, அவரை இவவூர் பழிகின்றதே! ஆ! இது என்ன பாவம!

இமைப்பின் கரபபாக கறிவல அனைத்திறகே
எதில ரென்னுமிவ வூர. (ககஉக)

—"ஏன்! என் கண்ணிலே மட்டுமா? என் உள்ளத்தி லுமஉள்ளாரே! ஒரு கால் என் கணனிலிருந்து ஒரு கணநேரம பிரிந்தாலும், என மடாதிலிருந்து ஒரு நொடிநேரமாவது அவா மறைய இலலையே! ஆ! இவரோ என்னைப் பிரிந்தார! இவரோ அன் பில்லாதவர்! என்னைதுயிலா நோய் செப்தவர்!— என்னை விட்டு ஒருபொழுதும் நீங்காத அன்பரை உளர் முழுதும் பழிக்கின்றதே! ஓ! என்னபாவம்!"

உவந்துறைவ ருளளதனுள் எனனும் இகந்துறைவர் எதில ரென்னுமவ் வூர். (ககஉ0)

எனச சொல்லி வருதக் கணடு, இன்னும் தலை மகன் இயலைப் பழியாமல் ஒழிகின்றுள் தோழி.

வரைபொருட் பிரிவு—உ சுக

—நாள்

கஉ வரைபொருட் பிரிவு—உ

களம்— குறிச்சியில தலைமகள் இல்லம்.

காலம்:— கூதிரில் ஒரு பகல.

கூத்தர:— தலைமகள, தோழி.

'உன்னைப பரியமிடடு எனக்கு உரியளாக்கிக் கொள்வேன்' என்று சொலலிய தலைமகளைத் தெளி வித்துப பிரிந்த தலைமகன் சில அறிவுடையோரை அவள பெற்றோரிடம மணம பேசிவர, அருங்கலஙக

ளோடு அறுபதினன் அறுபதபதபட்டவா, அவ்வாறே அபபெறறோரிடம சொனறு தலைமகனுடைய குலமும குணமும கலவியும செலவமும் எல்லாம எடுத்துர் சொல்லி, "ஐய! எமமுடைய மகனுக்கு நமமுடைய மகளை மணபபோ?" எனறு கேட்டா. அதற்கு அப பெறறோர "எமமுடைய மகளுககு இவவுலகமே விலை போதாது! இருந்தும், நம மகனுடைய கல்விககும் செலவுகதுமே இவளை கலியாணம செய்துகொடுக்க இசைநதோம. ஆயினுப, நாஙகள வேண்டுகின்ற பரி யம இது!" எனறு தெரிவிதது, தாம விரும்பிய பொருளொன்றை சொலலி மணமபேசிச் சென்ற வர்களை விருநதிட்டு விடுததார்கள்.

இப்படியே, வேறு சிலரும தலைமகளை மணம் பேசி வந்து விருந்துண்டு திருமபினர். இதெல்லாம் கண்ட தலைமகள், "ஐயோ! என்ன செய்வேன்? பல ரும் என்னை மணங் கேட்டு வருவதும் போவதும் ஆயிற்று. என் பெற்றோர் யாருக்கு இசைந்தாரோ?

என் கண்ணையும் நெஞ்சையும் நீங்காத காதலருக் கோ? வேறு நின்றவருக்கோ?" என்று ஐயப்பட்டுச் செய்வது தெரியாமல மனம் வருந்தியும் மேனி வாடி யும் வேறுபட்டாள். அவ் வேறுபாடு கண்ட அவள் தாயும் தமரும், பலவாறு அவளைப் பழித்துப் பேசி னர். அன்றியும், இவ்விடம் விட்டு எங்கும வெளியே செல்லாதபடிச் சிறைகாவலும் செய்தார். செய்ய, தலைமகளுக்குக்காமம் மிகுந்தும், அதனல் கழிபடர்— மிகப் பெருந்துன்பம்—வளர்ந்தும், வருத்தம பெரு கிற்று. பெருக, அது குறையும்படி, குழந்தை அழு தாற்போல, தோழி கேட்கும்படி வாய்விட்டு அழு கின்றுள்.

த-ள்:—"ஆ! என் காதலை என்னென்று சொல்வேன்? அதன் கொடுமையை என்னென்று சொல்வேன்? 'இவள் மிகவும் நிறையுடையவள; இவள் நிறைக் குப் பெருகி நாம் வளரமாட்டோம்;' இவள் நிறை யை நாம் வெல்லமாட்டோம்!' என்று எண்ணி எனக்கு அஞ்சுகினறதா? அல்லது, 'அன்பரைப் பிரிந்து வருந்துகின்றுள். ஐயோ! பாவம்! என் செய்வாள்? இவள் துயரம் பெரிது!' என்று எண்ணி எனக்கு மனமிரங்குகின்றதா? எவ்வளவு

கல்மனம்? எவ்வளவு அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்தது? ஆ! என் காதல்! எனக்கு அஞ்சாவிட்டாலும் இரங்காவிட்டாலும் போகின்றது; இன்னொரு தீங்கையும் செய்கின்றதே!—நான் மறைக்க மறைக்க, சிறிதும் மறைபடாமல், ஊரும் நாடும் அறிய

வரைபொருட் பிரிவு—உ

வெளிப்படுகின்றதே! இது ஒன்றுக்கும் என்ன செய்வேன?

நிறையரியர் மன்னளியர் என்னுது காமம்
மறையிறந்து மன்று படும. (ககஙஉ)

—"ஆம! இதன் எண்ணம் இப்பொழுதுதான் தெரிகின்றது! இதன் காரியத்தைக் கவனித்தால இதன் கருத்து விளங்க இல்லையா?'நான் இவளிடம இருப்பதை எல்லோரும் அறிய இல்லை. எனென்றல் நான் முன் அடங்கி இருந்தேன். இனி அபபடி நில்லேன். நானே வெளிபபட்டு எல்லோருக்கும் அறிவிப்பேன்' என்று கருதிக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டது. அவ்வாறே இவளுரெல்லாம்அறிய அம்பலமாகி அலருமாகினறது. ஐயோ!இனிமேலும், நான் மறைப்பதால என்ன பயன்? உண்மையை உரைத்து விடுவதே உத்தமம் அல்லவா?"

அறிகிலா ரெல்லாரும் என்றேயென காமம்
மறுகில் மறுகும மருண்டு. (ககஙகூ)

இவ்வாறு தலைமகள் புலம்புவதை மறைந்திருந்து கேட்ட செவிலி, தோழியை நோக்கி "அன்னாய்! உன் தோழி இபபடி துயரபபடுவதற்குக் காரணம் என்ன? நீ அறிந்தது ஏதேனும் உண்டானால் சொல்லு" என்று கேட்டாள. கேட்ட செவிலிக்கு "முன்னொரு நாள், அம்மா! எங்களைச சோலைக்குச் சென்று விளையாடி வரும்படி அனுப்பினாய். நாங்களும் அப்படியே சென்றுவிளையாடிக்கொண்டிருந்தோம். அதுபொழுது

கையில் ஒரு செந்தாமரை மலரோடு ஓர் ஆடவன் அவ்விடம் வநதான். அவனை நோக்கி, என் தோழி 'உமது கையிலுளள பூவை என் பாவைக்கு அணியத் தருக' எனறு கேட்டாள். அவன், ஒனறும சிந்தியாமல அதை உதவிப போயினான. இது எஙகள் பேதைப பருவததிலே நடநதது; அவனையே இபபொழுது நினைந்து வருந்துகினறாள் போலும" என்று சொல்லினள். அதற்குச் செவிலி "அனனாய! என் மகள அறிவே அறிவு! சின்னஞ் சிறுவயிதிலே தான் நடந்ததையும சிநதிக்கின்றாள! அன்று மலா கொடுததவனையே இன்றுமணங்கொள்ள விருமபுகின்றாள! இவள கற்பே கற்பு! நான மனமகிழ்நதேன—

நீசெனறு உன தோழியை ஆற்றுவிததிரு அவனையே இவளுக்கு மணஞ்செய்வோம!' என்று சொலலினாள. சொல்ல, தோழி உளளம குளிரநது தலைமகளிடம வநது, அவள் முனனே நகைத்துக்கொண்டு நினறு சொலலுகின்றாள.

தோ:—"ஏடி! இனி வருநதாதே! நமது அனனை உன் அழுகைககுக்காரணமஎன்னஎனறாளநான்'அன்று பூததநதவனை நினைநது புலமபுகினறாள' என்றேன். அவள உன்னுடைய அறிவுக்கும கற்புக்கும அதிக மகிழ்நது உன் மனமபோல நடக்க இசைந்தாள். தோழி! நமக்கு எனன குறை!"

த-ள்.—(தன்முன் நின்று தோழி நகைப்பதைக்கண்டு அவளோடு பிணங்கி) "ஆ! இவாகளோ எனக்குத் துணை? நல்லதுணை? என் காதில் விழவும் பழிக்கின்

றார். என் கண்ணில் காணவும நகைககின்றார் முன்னே நான் கண்டறியாத காட்சி யெல்லாம் இன்று காணச செய்கினறார். ஐயோ! நான் படும்பாட்டை இவரும் அறிநதாரா? அறிந்தால், இப்படி என்னை நகைபபாரா? நகையார். அறியாக குறையாலே என்னை அலக்கழிககின்றார்!"

யாம்கண்ணிற் காண நகுப அறிவில்லார்
யாம்பட்ட தாம்படா வாறு. (ககசo)

என்பது கேட்டு, தோழி பெயர்கின்றாள். தலை மகள் தெளிகின்றாள்.

—நாள்

கஉ. வரைபொருட் பிரிவு—ரு

களம்:—குறிசகிபில தலைமகள இல்லைச் சார்ந்த ஒரு பொழில.

காலம்:—கூதிரில் ஒரு மாலை.

கூத்தர்:—தலைமகள, தோழி.

• கற்றறிந்த பெரியோரை அனுப்பி மணம் பேசி விரைவில் கலியாணம செய்து கொள்வதாகச் சொல் லிப்பிரிந்த தலைமகன், தன் ஊருக்குச் சென்று சேர்ந் ததும், தன் குலத்தின் மிகசார் சிலரைத்தலைமகளின் பெறமிருரிடம் பெண்கேட்டு வரும்படி அனுப்பினன். அப்படி அனுபப்ப பட்டவர் தலைமகள் ஊருக்குச் சென்று, அவள் பெற்ரோரைக்கண்டு பேசி, அக் காரி யத்தை முடித்து வருமுன்னே சில நாள் கழிந்தது.

5

கழிய, தலைமகளை எதிர்ப்படாமல் தலைமகன் ஆற்ற
யினன். ஆகி, அவளைக்காணும் விருப்பம் மிகுந
அவள் வந்து விளையாடுகின்ற பொழிலுக்கு அருகே
போய் நிற்கின்றான்.

தலைமகனை எதிர்ப்படாமையால தலைமகளும்
ஆற்றளாகி, "என்னே!என் அனபா திரும்பிவருவதா
கக்குறித்த நாளும கழிந்தது. இன்னமும வந்திலா.
ஐயோ! அழியா அன்புடைய என் காதலரும் என்னை
மறப்பாரோ? என்னைக்காணமல் நிற்பாரோ? இபபடி
பலநாள் பிரிந்திருப்பதற்குக காரணம் என்னவோ?"
என்று எண்ணி எண்ணி மனம் ஏங்கினள். மெய்யும்
மெலிந்தாள். அமமெலிவு கண்ட அனனையும அயல
கதத மாதரும் அவளைப் பழித்துப் பேசினா. அது
கேட்ட தோழி, தலைமகளை ஆறறுவிக்கவேண்டி
அவளைப் பொழிலிடம் அழைத்துக்கொண்டு போயி
னள். அதுபொழுது, அவ்விடம் வந்து மறைந்து
நின்றிருந்த தலைமகனைக் குறிப்பினல் உணர்ந்து, தலை
மகளும தோழியும தம்முள்ளே பேசிகொள்கின்றார்.

தோழி:-"அம்மா! இட்படி எந்தநேரமும் அழலாகாது!
அண்டை அயலெல்லாம் அறியும்படி இவ்வளவு
புலமபலாகாது! நீ அழுகின்றதனல் பெண்கள் எல்

லாரும் நம்மைப் பழிக்கின்றார்கள. அவர் பழிக்கின்றது உனக்கு நாணமாயில்லையா? அவர் பேசுகின்ற பேச்சு எனக்குக் கூசுகின்றதே! தோழி! அவருடைய ஏச்சுக்கும் இழிவுக்கும் அஞ்சியாவது நீ வாய்மூடி இருக்கவேண்டும்!"

தலை:—"ஏடி! உனக்கு நாணம்தான். எனக்கும் நாணமா? நம் நாயகருக்கே நாணம் இலலையே!—என்னை அவர் முதன் முதல் கண்டபோது, என்னென்ன சொன்னர்? 'உன்னைப் பிரியேன்; நான் பிரியேன். அஞ்சாதே' என்றாரே! ஆ! அவர் சொல் எங்கே? இதோ! இவ்வளவு நாளும் என்னைப்பிரிந்து எங்கேயோ போய்விட்டாரே! அவருககு நாணமென்பது உண்டா? உண்டானால, 'கண்டவா நம்மை நகைப்பா' என்று அஞ்சி என்னைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாரே! அவருக்கே இல்லையே, நமக்கு நாணம் ஏது? நம்மைக கண்டால நாணுமபடி அல்லவோ நாம இருககின்றோம? அடி!"

அலாநாண ஒல்வதோ அஞ்சலோம் பெனறூர்
பலாநாண நீத்தக் கடை. (ககசக)

தோழி.—"அது கிடக்கட்டும். ஊர் தூற்றுவதெலலாம்

நமகு நலலதுதானே! ஏடி! 'ஊர் தூற்றினல் அதைத்காரணமாக வைத்து நாயகருடனே நடந்து விடலாம்' என்று முன்னமே எண்ணி இருந்தாயே! அபபடியே வந்து சேர்ந்தது!—நீ வேண்டியதே வழிய வந்து சேர்ந்ததே! இது உன் பாக்கியம் அல்லவா?—இனி, நமது காதலருக்கு நாம சொல் வதுதான் குறை. சொன்னவுடனே உன்னை உடன் கொண்டுபோய்விடுவார். அடி! இந்த அலர் நமக்கு நன்றாய் வந்து சேர்ந்தது. இவ்வூர் வாழட்டும்!

தாமவேண்டின் நல்குவர் காதலர் யாம்வேண்டும்
கௌவை யெடுக்கு மிவ்வூர். (கக0)

[illegible]

இவ்வாறு தலைமகளும் தோழியும் பேசிக்கொள் வதை மறைவிடத்தில் நின்று கேட்டுக்கொண்டிருந்த தலைமகன், "அந்தோ! இவளை, ஊர் தூற்றும பழிக்கு மிகவும் நாணுகின்றாள. இவளைத்தனியே விடலாகாது. இவள் பெற்றோர் எனக்கு மணம் இசைந்தால் நானே கலியாணம் செய்துகொள்வேன். இசையாவிட் டால் இவளை என் ஊருக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய், அங்கே பலரும் அறிய மணந்துகொள்வேன். இவள் மனம நோகவையேன்!" எனறு தணிந்த மனத்தோடு பெயர்கினறான.

கற்பியல்

கற்பாவது தலைமகனும் தலைமகளும் வரைந்து கொண்டு வாழ்தல்.

முதலாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—க. ஓதல்—க

களம் —தலைமகன் இலலம.

காலம்:—வேனிலில் ஒருபகல்.

கூத்தர்:—தலைமகன், தலைமகள், தோழி.

உலகத்து வாழும் மக்கள் உயிருக்கு, உறுதியும் உயர்வும்தருவனவாகிய அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நால்வகைப் பேறுகளையும் நன்கு கூறுகின்ற நூல்கள் பலவற்றையும், முனனமே தலைமகன் ஓதி யுணர்ந் திருந்தான். உணர்ந்திருந்தமையால், அவனி உம் வந்து பழகிய அயனாட்டு அறிஞர் தமது நாட்டி

லே கசடறக் கற்றறிந்த கல்வியாளர் சிலர் உள்ளா ரென்று உரைத்துப் போயினர். அதைக்கேட்ட தலை மகன 'நாம் கற்றதும் கேட்டதும் எல்லாம் கற்றவர்' முன்னே காட்டி உசாவுதற்கு அல்லவோ? இவர் முட்டில்லாமல் முறைபடக் கற்றவராமே. ஆதலால், இன்றே இவரிடம் சென்று பழகவேண்டும். இவர்

என்னைக் காட்டினும் உயர்ந்தவராயின், இவரிடம் கற்றுவருவேன்; அல்லராயின், கற்பித்து வருவேன்" என்று எண்ணினன். எண்ணி, தலைமகளிடம் தனது விருப்பத்தைச் சொல்லி அவள்விடைபெற்றுச் செல்ல விரும்பினன். பின்னும், அவளிடம் சொன்னல் ஒரு கால் அவள் விடைதராமல் தடைசெய்வாளோ என அஞ்சினன். அஞ்சி, அவளுக்குத் தனது பிரிவைத் தோழியைக் கொண்டு உணர்த்திப் போவதே தக்கது எனத் துணிந்தான். துணிந்து, தோழியைத் தனியே பொழிலிடத்தே கண்டு, கல்விக்குளள எல்லையில்லாத மேனமையை எல்லாம் எடுத்து உரைத்தான். முடிவி லே, அவ்வகைப்பட்ட கல்வியில வல்ல நலறிவாளர் அயல் நாட்டில் உள்ளாரெனவும,அவருடன்அளவளா விவரும்படி அவ்விடம் தான் செல்லவேண்டு மென வும் தெரிவித்தான். "நங்காய்! உன் தோழியைப் பிரி ந்து நெடுநாள் அவ்விடம் நில்லேன். இவளைப் பிரிந்த

ஒவ்வொரு நாழிகையும் ஒரு ஊழிபோல வளர்கது எனக்கு உறுதுயா செய்யும. ஆகையால் ஆங்கே நீட்டித்து நில்லேன். இவனே நீ ஆற்றியிரு. கடிதிலே—நானேயே திரும்பி வருகின்றேன்''—என்றான்

தோழி:—''நானேயே திருமபி வருகினறேன! ஐய! வருகின்றேனென்று யாரிடம் சொல்லுகின்றீகள்? நீர் திரும்பிவரும் பொழுது உமது வரவு காணும்படி உயிரோடுவாழ்ந்திருப்பவருக்கே அதைசசொல்லுங்கள்.என்னிடம் அது வேண்டா. நீர்பிரிந்துபோய்த் திரும்பிவரும் அவ்வளவு காலமும் என் தோழி பொறுத்திருப்பாளா? உயிர்வைத்துப்பிழைத்தும்

இருப்பாளா? இருக்கவே இராள். ஆதலால், நீர் எம்மைப் பிரியாமை உண்டாயின், அதையே எனசுகுச் சொல்லுகள். பிரிவதைப பற்றிப் பேசாதீர்கள்.''

—பெயர்கின்றாள்!

செல்லாமை யுண்டேல் எனக்குரை மற்றுநின்
வல்வரவு வாழ்வார்க் குரை. (ககடுக)

இவவாறு தலைமகனைச செலவு அழுங்கும்படிச் செய்த தோழி தலைமகளிடமச சென்று, கண்டு, அவளைச சார்ந்து நின்று ''அன்னாய்! நமது அன்பர் அன்பைக் கண்டாயா! கல்வியிலே மனம வைத்தார்; நம்மைக் கையகன்று செல்வதாகச் சொல்கின்றார்.

இதற்கு நாம் எனன செய்வோம்?"

த-ள்:—(தலைமகன் பிரிவுக்கு உடம்பட்டுவந்தமையால் தோழியோடு பிணஙகி) "ஏடி! அவர் பிரிவை நீ உரைக்கவும்வேண்டுமா? அதைமுன்னமே எனக்கு என் கைவளையே தெரிவித்து விட்டதே! இதோ! என் உடம்பு மெலிந்து, வளையெலலாம் கழலுகின றது; பார். இந்த வளையைக் காட்டினும் நீ என் னடி அதிகமாகச் செய்துவிட்டாய்? அவா பிரிநதா ரென்று நீயும் வந்து உணர்த்தினாய்; உனக்கு முன் னமே இந்த வளையும் உணர்த்திவிட்டது. அவரைச் செல்லவொட்டாமல் தடுத்து, எனக்கு நல்லது ஏதேனும் செய்தாயா? இல்லையே!

துறைவன் துறந்தமை தூற்றாகொல் முன்கை
யிறையிறவா நின்ற வளை. (ககருஎ)

எஉ திருக்குறள் நாடகம்

—"ஆ! நமது தன்மையை அறிந்து நாயகரே இப்படி செய்தால், நாம் செய்வது என்ன? நம்மைக் கூடி யிருநதே அன்பில்லாமல் பிரிய எண்ணுகின்றாரே? எண்ணுவதுமன்றி, நம்முன்னே நின்று பிரிகின்றே னெனப் பேசுகின்றாரே! ஐயோ! இத்தனை கொடி யவர், பிரிந்து போனபோது, அன்புடையவர்

ஆவாரா? நமது ஆற்றுமையை அறிவாரா? நம்மை நினைவாரா? நினைந்து வந்து நமக்கு இன்பம் செய் வாரென்று நாம் நம்பியிருக்கலாமா? அது வீண் ஆசை! அதைவிட வேண்டும.

பிரிவுரைக்கும் வன்கண்ண ராயின் அரிதவர நல்குவ ரென்னும நசை. (ககடுசு)

—"காதலரைப் பிரிவது மகளிருக்கு இன்பமாகுமா? இன்பமாகாதென்று அறியாத தோழியரும் தோழி யரா? அவ்வகைப்பட்ட தோழியரோடு உறவில லாத ஊரிலே வாழ்தல், ஆ! மகளிருக்கு எதனினு கொடிது! இதுபோகட்டும். இதனமேலும், இன் னொரு கொடுமையும்—தமது காதலரைப் பிரிவ தாகிய கொடுமையும், உளதானால், ஐயோ! அம் மகளிர் இதை எப்படி தாங்குவார்? ஓ! இது கொடி தினுகொடி தது!" (அழுகின்றாள்)

இன்னது இனனிலனார் வாழ்தல் அதனினும் இன்னது இனியார்ப் பிரிவு. (ககடுஅ)

தோழி:—(தலைமகள் கண்ணைத் துடைத்து) "அன்னாய்! நீ இப்படி அழவேண்டாம். நீ அழுவதைப் பார்த் தால், எனக்கு ஆற்றமுடிய இல்லையே! உன் கண்க

ளைப் பார். ஐயோ! அதன் அழகெலலாம் அழி ந்து போயிற்றே."

தள்:—"ஏடி! அழியட்டும். விடு விடு. என் காதலர் உள்ள நாட்டுக்கு என்னுடைய மனமட்டும்சென்று விட்டதே! அதைபபோல இந்தக் கண்ணும் என் கடிதிற் செல்லகூடாது? இதற்கு ஒரு உதவி வேண்டுமாம்-உடம்பைத் துணையாக நாடுகின்றது. உடமபு நடந்து சென்றால், தாமும் அதனோடு சென்று காதலரைக காணலாமென்று எண்ணுகின்றது! உடமபுதான் மெலிந்து கிடக்கிறதே. அது, காதலா உளள நாட்டுக்குச செல்ல முடியுமா? என் கணணும அவரைக் காணமுடியுமா? முடியவே முடியாது. செல்லவும! காணவும் மாட்டாத என் கண்கள், தம்மிடத்தே உண்டான வெள்ளமாகிய நீரிலே நீந்தவேண்டும. வேறு வகை இலலையே!

உளளமபோன்று உள்வழிச் செல்கிற்பின் வெள்ள
நீர நீந்தல மன்னெவென் கண். (ககஎ0)

முதலாம் ஆண்டு

அற்பபிரிவு—க ஓதல்—உ

களம்:—தலைமகன் இலலத்தைத்' சார்ந்த கானல்—
(கழிக்கரைசசோலை.)

காலம்:—வேனிலில் ஒரு காலை.

கூத்தர்:—தலைமக்கள், தோழி.

மணல் மேட்டின்மேலே, தலைமகள், ஒரு காலை நீட்டி மறறொரு காலை முடக்கிக்கொண்டு, இடது

கையைப் பின்னே ஊன்றி, உடல் சாயந்து உட் கார்ந்திருக்கின்றாள். அவள் தலைமயிர் அந்த இட் தகைமேல் சரிந்து கிடக்கின்றது. அவள் அழுத கண்ணையும், அவிழ்ந்த மயிரையும், கழுவாத சீலையை யும், முழுகாத மேனியையும் பார்த்தபடியே வலப் புறத்தே தோழி உட்கார்ந்திருக்கின்றாள்.

தோழி:—(தலைமகள் துயரைக் காணமாட்டாமல்)

"தோழி! அடி! உன் கண்ணெலலாம் அழுது அழுது கருகிவிட்டது; அழகு முழுவதும அழிந்து விட்டது. தோகாய்! இதன பொருட்டாவது நீ ஆற்றியிருக்க வேண்டும்!"

த-ள்:—(கண்ணை துடைத்துக்கொண்டு) "ஏடி! இந்த ஆறுத நோயை நாம அறிந்தது எப்படி? இந்தக் கண்களால் அல்லவா? இவை தானே எனக்கு முதல் முதல காதலரைக் காட்டின. அவரைக் கண்டதனல், அல்லவா இந்த நோயும் வந்தது? அன்று எனக்குக் காட்டிய கண்களே, இன்று என் னைக் காட்டச் சொல்லி அழுகின்றதே! இது என்ன கருதி? இவை காட்டினல் நாம் காண்போம; அது வனறி, இவற்றிறகு நாம் காட்டுவது எப்படி?

கண்தாம் கலுழ்வதெவன் கொலோ தண்டாநோய் தாங்காட்ட யாம்கண் டது. (ககளக).

—"மேலும், அன்று காதலரைப் பார்த்துப்பார்த்துப் பூரித்ததே? அப்பொழுது 'நாம் இவரைப் பிரியவும் ஆகும். பிரிந்து, வருந்தவும் ஆகும்.' என்று ஆராய்ந்து அறிந்ததா? அறியாமல் இருந்துவிட்டு,

அறப்பிறிவு—க. ஓதல்—உ 6

இன்றைக்கு ஏனை இவ்வளவு துன்பப்படுகின்றது? துன்பப்பட்டுப பயன் யாது? 'இது நம்மால் வந்தது தானே' என்று எண்ணிப் பொறுக்க வேண்டாமா? பின்னே வரப்போவதை முன்னே அறிந்து காத்துக கொள்ளாதவருக்கு அது வந்தபோது, பொறுத்துக்கொள்வதே கடமையாகும். என்னடி! இந்தக் கண்கள் அன்று காத்துக் கொள்ளவும் இலவே. இன்று பொறுததக்கொள்ளவும் இல்லை. வீணுக அழுகின்றதே! இது மடச் செய்கை அல்லவா?

தெரிந்துணரா நோக்கிய உண்கண் பரிந்துணராப் பைத லுழப்ப தெவன். (ககஎ)

—(சிரித்து) "ஆ! இந்த மடச் செய்கையைக் கண்டவர் நகைக்கமாட்டாரா? ஏன்! வருமுன்னே காக்கும் அறிவடையா யாரும அவசியம நகைபபார். அன்று காதலரை விரைந்து விரைந்து நோக்கிற்றே! இன்று இருந்து இருந்து அழுகின்றது! ஏடி! இது என்ன அறிவு? என்ன செய்கை?

கதுமெனத் தாம்நோக்கித் தாமே கலுழும்
இதுநகத் தக்க துடைத்து. (களஎக).

—"தோழி! இது கண்டாயா? 'முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும்' என்பது இதோ உண்மையாயிற்று! 'இவர் பிரிகின்றவர்; பின் கூடாதவர்: இவரை இவருக்குக் காட்டலாகாது' என்று இவர் குணத்தை அறிந்து இவரை எனக்குக் காட்டாமல்

அன்றே மறைத்திருந்தால், எங்கள் இருவருக்கும் நண்புண்டாய் இருக்குமா? இன்று, அவர் பிரிவினால் பிழைக்கமாட்டாத நோயைப் பெற்றிருப்பேனா? இந்த ஒழிவில்லாத நோயை எனக்கு உண்டாக்கியதின் பலனைப பார்த்தாயா? என் கண்கள் அழவுமாட்டாமல் நீரும் வற்றிவிட்டன! எனக்குச் செய்த துன்பம் வீண்போகுமா?

பெயலாறு நீரூலந்த உண்கண் உயலாற்று
உய்வில்நோ யென்கண் நிறுத்து (களஎ)

—"இன்னும் இதன் கொடுமையைக் கேளடி! முன்னே காதலரை எனக்குக் காட்டிக் காட்டி இன்பம் ஊட்டியது; பின்னே கடலைக் காட்டினும் பெரி

தாகிய காமநோயையும் செய்தது. எனக்கு நோய் செய்த பாவம் இதை விட்டுப் போகுமா? இதோ! பார். அழுகின்ற துன்பத்தையும் அடைகின்றது! துயிலவும் மாட்டாமல் கிடக்கின்றது!

படலாற்ற பைதலுழக்கும் கடலாற்றுக்
காமநோய் செய்தளன் கண். (களவு)

—"ஏ! வினையே வினை! (சிரித்துக்கொண்டே) இந்தக் கண்கள் துயிலாமல் துன்பமடைகின்றது! அழுது அழுது அல்லற்படுகின்றது! ஓ! இது படுகின்ற பாடு எனக்கு மிகவும் இன்பஞ் செய்கின்றது. முன்னே எனக்குக் காமநோயைச் செய்ததே! இப் பொழுது தாமே நோயுற்று வருந்துகின்றது! பார்! இதன் வருத்தத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க என் வருத்தமும் ஒருவாறு தீர்கின்றது.

அறப்பிரிவு—க ஓதல்—உ எள

ஓஒ இனிதே எமகிந்நோய் செய்தகண்
தாம இதறபட் டது (களவு)

—"ஆனாலும, தோழி! இந்தக கண்களுக்கு இது போதாது! இன்னும் படவேண்டும! அனறு காத

லை எவ்வளவு விழைந்து விழைந்து பார்த்தது! எவ்வளவு உள்ளம் நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து பார்த்தது! அவ்வளவுக்கு அவ்வளவும் இன்று இலை தயிலும் விடவேண்டும்! அழுகையும் பெறவேண்டுமே! இடைவிடாமல் துளைபட்படவேண்டும்! தம்மிடத்தே உள்ள நீரெல்லாம் அறவே போகவேண்டும்! அப்போதே என் மனம் மகிழும்!"

உழந்துழந் துள்நீர் அறுக விழைந்திழைந்து
வேண்டி அவர்க்கண்ட கண். (களை)

தலைமகனைக் காணுதற்கு விரைந்து, இவ்வாறு ஓயாமல் அழுது வருந்துகின்ற தலைமகளைப் பார்க்கப் பொறுத தோழி, அவள் அருகே சாய்ந்து, முன்தானையால் முகமும் துடைத்து ஆற்றுவிக்கின்றாள்.

தோழி.—"அன்னாய்! இப்படியும் அழலாமா? உன் அழகெல்லாம் அழிந்தது; நாணமும் ஒழிந்தது. நமது நாயகர் வந்து 'உன் அழகு எங்கே?' என்றால் என்ன சொல்வாய்? நீ அழுதாயென்று கேள்வியுற்று 'உன் நாணத்தை எங்கேவிட்டாய்?' என்றால் என்ன சொல்வாய்? உன் அழகும் நாணும் அழியாதபடி நீ ஆற்றியிருக்க வேண்டும்! இப்படி——"

தலைவி:—(சிரித்து) "என்னடி! உனக்குத் தெரியாதா? என்னைப் பிரிகின்ற நாளிலே, அவர் இந்தக் காம

நோயை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டு, சாயலைக் கொண்டு போயினர். இன்னும் நாணத்தையும் அவரே கொண்டு போயினர். அதற்கு மாறாக அவர் எனக்குக்கொடுத்தது எதுவென்று தெரியுமா? அடி! (உடம்பில படர்ந்திருக்கிறபசலையைக்காட்டி) இதுதான். ஆதலால், நாணமும் அழகும அவர் திருமபத்தந்தாலன்றி நம்மிடதுதே உண்டா? அப் பொழுதே என்நோயும பசலையும் ஒழியும்!"

சாயலும நாணும் அவர்கொண்டார் கைம்மாறு
நோயும் பசலையும தந்து. (ககஅங)

தோழி:—"அது போகட்டும்! அவா தெளிவித்த சொல் லைத் தெரிவாயே. அவா குணங்களையும் அறிவா யே! நமமிடம் நீஙகாத அன்புள்ளவர் நீட்டித்து நிற்பாரா? விரைந்து திரும்பி வருவார். நீ அழு கையை விடு."

த-ள்:—"ஆமாம். அவர் சொற்களையே யான் எப்போ தும் மனத்தால் நினைக்கின்றேன். யான் வாயால் உரைக்கின்றதும் அவர் குணங்களையே. இவை யன்றி, எனக்கு வேறு துணை உண்டா? இப்படி இருக்கின்றபோதே எப்படியோ, இந்தப் பாழும் பசலை மெள்ள மெள்ள வந்து என் உடம்பெல்லாம் படர்ந்து விட்டதே! இதன் கள்ளத்தை என் னென்று சொல்வது? அடி!"

உள்ளுவன் மன்யான் உரைப்ப தவர்திறமால்
கள்ளம் பிறவோ பசப்பு. (ககஅச)

அறப்பிரிவு—க. ஓதல்—ஈ . எக

முதலாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—க. ஓதல்—ஈ

களம்—தலைமகன் இல்லத்தைச் சார்ந்த கானல்.
காலம்—வேனிலில் ஒரு மாலை.
கூத்தா —தலைமகள், தோழி.

தலைமகனை நெடுநாள் காணப் பெறுமையால், தலைமகளுக்கு ஆறாமை அதிகரித்தது. அவ்வாற்றாமை காரணமாக அவள் மேனி எல்லாம் மாமை நிறம் மாறி, வெளுத்துப் பசலை பூத்தது. பசலையுற்றதால் அவளுக்கு வேட்கை வளர்ந்தது. வளரவே, தன் மனத்துள்ளே அடக்கத் தக்கனவற்றையும், வேட்கை மிகுதியினாலே அடக்க மாட்டாமல் அவள் வாய்விட்டுப் புலம்புகின்றாள்.

தோ:—(தலைமகளைச் சார்ந்து வந்து நின்று) "அன்னாய்! உனக்கு அலறும் பகலும் அழுகையே தொழிலாயிற்று; நாணத்தையும் விட்டாயே!—நாணம் அழிந்தால் நிறை அழியும். நிறை அழிந்தால், நம் மனத்தி

லே கிடந்த மறைவான காரியங்களை மற்றவர் அறிந்துகொள்வார். ஆகையால், நாணும நிறையும் அழியாமல் நாம் ஆற்றவேண்டாமா?"

த-ள்:—"ஏடி! இனி, யான் ஆற்றுவது எப்படி? எனக்கு நாணமாகிய தாழும் இருந்து! நிறையாகிய கதவும இருந்தது! அதன் வலியை நீயும் அறிவாயே!

அந்தத் தாழையும் கதவையும் என் காம வேட்கையாகிய கூந்தாலி இன்று முறித்துவிட்டது. இனி

அவை நிற்பது எப்படி? யான் ஆற்றுதல் ஆகாது.

காமக் கணிச்சி உடைக்கும நிறையென்னும
நாணுததாழ் வீழ்த்த கதவு. (கஉருக)

தோழி:—(நகைத்து) "என்னடி! உன் காமவேட்கை கூந்தாலிபோல அத்தனை வலிதாகி விட்டதா?—அது உன் நெஞ்சிலே பிறந்ததுதானே? அதை அந்த நெஞ்சிலே அடக்க முடியாதா?"

த-ள்:—"அதை அடக்குவதா? என்னால ஆகாது—எலலாரும் தொழில் ஒழிந்து உறங்குகின்ற நள்ளிரவிலுங்கூட அது என் நெஞ்சத்தை விடுகிறதில்லை, வருத்தி வருத்தி வேலை வாங்குகின்றது.—என காதலரிடத்தில செலலவிடுகின்றது! ஓ! காம

மென்பதற்குக கண்ணோட்டம் உண்டா? அது அடக்கப்படாது!''

காம மெனஒன்றோ கண்ணின்றுஎன் நெஞசததை யாமத்தும் ஆளும தொழில். (கஉ௫உ)

தோழி:—(பின்னும் நகைத்து) "அடக்கப்படாதா? எனனடி! பெண்கள் யாரும் அதைப் புறத்தே காட்டாமல் மறைக்க இல்லையா?"

த-ள்:—"ஆமாம், மறைக்கின்றார்கள். யானும்மறைக்க வே எண்ணுகின்றேன். ஆனால், என்ன செய்வேன்? என்னுள்ளே அது அடங்க இல்லையே; தும்மல் கிளைத்தால் அடக்கமுடியுமா? அதுபோல, இது

வும் அடக்க அடக்க, அடங்காமல் வெளிபபட்டே விடுகின்றது. யான், மறைப்பது எபபடி?

மறைப்பேன்மற் காமத்தை யானோ குறிப்பின்றித் தும்மல்போற் றோன்றி விடும். (கஉ௫௩)

—"முன்னெல்லாம என்னை 'நிறையுடையேன்' என்று எண்ணி யிருந்தேன். அந்த எண்ணம் இன்று வெளியாய் விட்டது! என் காமம்; யான் மறைக்க

மறைக்க, மறைபடாமல்—எனக்கு அடங்காமல் —வெளிப்பட்டு விட்டது. பல்லோரும் அறியலா யிற்று. இப்பொழுதும் யான் நிறையுடையேனு?''

நிறையுடையேன் என்பேன்மன் யானே என் காமம் மறைஇறந்து மன்று படும். (கஉருசை)

தோழி:—''கேளடி! இதற்குஒருவழி சொல்லுகிறேன. நமமை மறந்தவரை நாம் மறந்துவிடவேண்டும். நாம மறந்துவிட்டால, நமக்கு இந்த நோயும இராது. நிறையும் அழியாது. இதுவே தகுது.''

தலை:—(சிறிது நகை செய்து) ''ஆமடி! நீ சொல்வது உண்மைதான். இன்பத்தோடு கழியும் காலத்தைத் துன்பத்தோடும கழியும்படி செய்தாரே,—நம்மை அகன்று போனாரே!—அவரை நாம் மனத்தால் நினைத்தலாகுமா? நமது மனத்திலிருந்து அகற்றி விடவே வேண்டும். ஆனால், அப்படிப்பட்டமானம் நமக்கும் உண்டா? இல்லையே!—அது நாம அறிவ தொன்று அல்ல—காதல்நோய் அடையாதவருக்கு. அது உண்டு.

செற்றார்பின் செல்லாப் பெருந்தகைமை காமநோய்

உற்றார் அறிவதொன் றன்று. (கஉருடு)

—"சீச்சி! இந்தக் காதல் நோய் நிரம்பக் கொடிது! சாலக் கொடிது! 'இவளைப பிரியலாகாது; பிரிவைப் பொறுககமாட்டாள்; தன்பப்படுவாள்' என்று சற்றேனும எண்ணுமல் என்னைத் தன்பத் திலே விட்டுப் போனார். அப்படிப்பட்ட கொடிய வர் பின்னே என்னைப 'போ, போ' எனத் தூண் டுகின்றதே—செல்ல வேண்டுகின்றதே. ஓ! இதன் கொடுமை சொல்லவும முடியுமா? அலலது கேட்க வும முடியுமா? பொல்லாதது!"

செற்றவர் பின்சேறல் வேண்டி யளிதததோ
எற்றென்னை யுற்ற துயர். (கஉருசு)

முதலாம் ஆண்டு.

அறப்பிரிவு—க ஒதல்—ச

களம்:—தலைமகன் இலலத்தின் புறங்கடைப்பொழில்.
காலம:—கூதிரில ஒரு காலை.
கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

தலைமகன் இல்லத்தின் பின்புறத்தே, சுவரைச்

சார்ந்து ஒரு திண்ணை கட்டி இருக்கின்றது. அந்தச் சுவரிடம் எல்லாம் பல கரிக்கோடுகள் கீறியுள்ளன. அவ்விடம் தலைமகள் நாள்தோறும் வந்து அந்தக் கரிக்கோடுகளைக் கணக்கிடுவது வழக்கம். அதுபோல இன்றும் அவள் அவ்விடம் வந்து நின்று, அக்

கோடுகளைத் திரும்பத் திரும்பக் கூட்டிக் கூட்டிப் பார்த்தாள் பிறகு மேடையின்மேல் வந்து உட் கார்ந்து நாள்கள் பலவும் கழிந்ததை எண்ணி, தலை மகனைக் காண்பதற்கு உள்ளம் விரைகின்றதனால், அவள் கண்ணீர் சிந்தி அழுகின்றாள்.

த-ள்:—(சுவரை நோக்கி) "அவர் பிரிந்துபோன நாள் கள் இதோ! சுவரில் இருக்கிறது! ஐயோ! எத தனை நாள்! இன்னும் எததனை நாளோ இதைத் தொட்டுத் தொட்டு எண்ணிக்கிடபபது! இதுவரை யும எணணி எண்ணி, விரல்களும் தேய்ந்தது. அவர் வரும் வழியைப் பாத்துப் பார்ததுக் கண் ணிரண்டும பூத்தும போயிற்று. இனிப்பார்க்கவும முடியாது! விரல் தேய்ந்தும் கண் பூததும் பயன் என்ன? அவா மட்டும் வரக்காணேம். அவரைக் காண இன்னும் எத்தனை நாள் ஆகுமோ?"

(அழுகின்றாள்)

வாள் அற்றுப் புற்கென்ற கண்ணும் அவர் சென்ற நாள் ஒற்றித் தேய்ந்த விரல் (கஉஊக)

தோழி:—(தலைமகளுக்குப்பின்னே மறைந்து கேட்டிருந்தவள முன்னே வந்து நின்று) "'அன்னாய்! அல்லும் பகலும் அவரையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றாய், என்னடி? இப்படி இடைவிடாமல் நினைக்கின்றபடியால் உனக்கு ஐற்றமை வளர்கின்றது; அழுகின்றாய். தோழி! நீ சற்றே மறந்திருக்க வேண்டும்....."

அச திருக்குறள் நாடகம்

த-ள்:—(தன்னுள்ளே) "என் நோயை இவள் அறிவாளா? அறிந்தால், இரங்குவாள்" (தோழியை நோக்கி) "என் இலங்கிழையே! என்னை மறக்கவா சொல்கின்றாய்? அதுவும், இந்நாளிலா?—இன்றையோ நாளையோ இறக்கப்போகின்ற இந்நாளிலா?' நன்றாய்ச சொன்னாய்! இப்பொழுது யான் மறப்பேனானால், மறு பிறப்பிலும் இப்படியே—காதலர் பிரிந்து, அழகும் அழிந்து, கலனும் கழிந்து—துன்பப்பட வேண்டாமா? இறக்கின்ற காலத்து எண்ணம்போல மறுபிறப்பு வாய்க்குமே! இக்காலத்தில் இடைவிடாமல் அவரையே நினைந்திருந்தால் மறுமையில் அவரை இடைவிடாமல கூடியிருந்து இன்பம் அடையலாம்! ஆகையால், யான்

மறக்கமாட்டேன்."

இலங்கிழாய் இன்று மறப்பின்என் தோள்மேல்
கலங்கழியும் காரிகை நீத்து. (கூ)

தோழி:—"நீ மறக்காவிட்டால், உயிர் அழிந்து போகும்"

த-ள்:—(தலை அசைத்து) "அழியாது அழியாது! அவர் வருவாரென்ற ஆசையால் இன்னும் சிலநாள் வாழும். ஹூம்ம்.—இதுவரையும் நம்மைக் கூடி வாழ்வதே அவருக்கு இன்பமாய்இருந்தது; நாமே தூணையாய் இருந்தோம். இன்றோ, கல்வியிலே ஆசை பிறந்தது; 'ஊக்கத்தையே தூணையாகக் கொண்டார். ஆசையால் நம்மை இகழ்ந்து போயினர். இது எவ்வளவு காலம் நிற்கும்? நம்மை

இகழ்ந்ததுபோலவே, கல்வியையும் ஊக்கத்தையும் இகழ்ந்து, இன்னொருநாள், நமமை நசசி வாராரா? அபபடி வருவாரென்னும ஆசையாலேதான் யான் உயிரோடு வாழ்கின்றேன் அந்த ஆசை இல்லையானால, இறந்து படுவேனே!"

உரன்நசைஇ உள்ளம் தூணையாகச் சென்றார்
வரல்நசைஇ இன்னும உளேன். (கூ)

தோழி:—"ஆ!"

தலை:—"ஆமாம். இன்னும பாரடி! முன்னெல்லாம் இனபதனதையேகோககி நம்மோடு இனைநதிருந்தார். இன்று கலவியை விரும்பிக் காதலை வெறுத்தா. நம்மைப பிரிந்தும போயினா. ஈங்கிய காமம், நாளை அவனைக் கூடாதா? அது கூடினால் நம்மை அவர் கூடாரா? கூடுவாரெனறு நினைந்தே என் நெஞ்சு வருந்தம ஒழிந்து வாழ்கின்றது. அநத நினைவு இல்லையானால், நேற்றே இறந்துபோயிருப் பேன்!"

கூடிய காமம பிரிநதாரா வரவுஉளளிக்
கோடுகொடு ஏறும் என் நெஞசு (கஉசச)

தோழி:—"அன்னாய்! அவர் வருவது உண்மையென்று அறிந்தும் நீ ஏன் அழுகின்றாய்? உடம்பெல்லாம் தேமல் மூடிக் கொண்டது, பார்!"

தலை:—"ஏடி! இந்தப் பசீப்பு அவர் வருவாரென்ற எண்ணத்தினால் ஈங்காது! அவரை—என்காதலரை —என் கண்ணாரயான் காணவேண்டும்! ஆமாம்

அதுவே எனக்குஆசை; என கண்ணாரக்கண்டபின் இநதப் பசப்பெல்லாம்—(தோளைச சுட்டிக்காட்டி) தோளில் உளள பசப்பெல்லாம்—தொலைந்தே

விடும்!

காணுகமன் கொண்கனைக் கண்ணுரக் கண்டபின்
நீங்கும்என் மென்றோள் பசப்பு. (கஉசுநி)

—"இத்தனை நாளும் வாராத கொழுநன் ஒருநாள் என்னிடம் வரவேண்டுமே! அப்பொழுது, எனக்குத் தொலையாத துயரத்தைச் செய்கின்ற இந்த நோயெலலாம எங்கே நிற்கும்? இனி வருவதாகிய நோய்முழுதும் ஒருங்கே அழிய, வாயும் மெய்யுமாகிய வாயில்கள ஐந்தாலும் அவவழுதத்தை உண்ணக்கடவேன்! ஆமடி! அதுவே எனக்கு ஆசை.

வருகமன் கொண்கன ஒருநாள் பருகுவன்
பைதல்நோய் எல்லாம் கெட. (கஉசுசு)

—"என் கண்ணுளர்—என் கண்போல் சிறந்த கணணுளர் வருவாரானுல், புலக்கவும் புல்லவும் கலக்கவும் வேண்டுமென்று விரும்புகின்றேன். ஆனுல, அவரை என் கண்முன்னே கண்டபோது, 'வரவு நீட்டித்தீ'ரென்று புலந்துகொள்வேனே? அல்லது சிலநேரம் பிணங்கியிருந்து பின்னே புல்லிக்கொள்வேனே? அல்லது, கலந்தே ஒழிவேனே? யாது செய்வேனே? ஒன்றும் தெரிந்திலேன்."

புலப்பேன்கொல் புல்லுவேன் கொல்லோ கலப்பேன்
கொல்—கண்அன்ன கேளிர் வரின். (கஉசுள)

முதலாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—க. ஒதல்—ஙி

களம்:—தலைமகன் இல்லம்.

காலம்:—கூதிரில் ஒரு பகல்.

கூத்தர்:—தலைமகன, தலைமகள், தோழி.

பிரிந்துபோன தலைமகன், தான்குறித்துச் சென்ற காரியங்கள் எல்லாம் குறைவற முடியப் பெற்று, தலைமகளை நினைந்து தரியாமை வளர்ந்து, பரிந்த மனதோடு வந்து அவளைக் கூடினன். கூட, தலைமகளது ஆற்றுமையையும் அழுகையையும் தோழி அவனுக்கு எடுத்துச சொல்லினள். அவனும தலைமகள் உடல் மெலிந்தும் மேனி பசந்தும் அழகுஅழிந்தும் இருப்பதை நோக்கி அவளிடம் வேட்கை மிகுந்தான். அம்மிகுதியினல் அவளைப் பன்னலும் பாராட்டத் தலைப்பட்டான். அதுகண்ட தலைமகள் "என்னை என்றும் இல்லாத தலையளியை என் காதலா இன்றி செய்கின்றார். இவர் எண்ணம் என்னவோ! பின்னும் ஒருமுறை பிரிவு நேருமோ? அன்றி வேறு யாதாமோ?" என்று எண்ணி அஞ்சினள். அவ்வச்சத்தைத் தலைமகன் அவள் குறிப்பால் அறிந்து தெளிவிக்கின்றன்.

தன்:—(தலைமகளை நோக்கி) "மடவாய்! நீ நாண முடையை நல்லாள். அதனல் அடக்குகின்றாய், எனக்குச் சொல்லாமலும் மறைக்கின்றாய். உன்

மையுண்ட கண்களும் அவ்வாறு அடக்குமோ? மறைக்க முடிக்குமோ? அது ஏதோ ஒரு காரியத்

தைத் தெரிவிக்கின்றது? அது தெரிவிக்கின்றதை நீயே தெளிவாகச் சொல்லக்கூடாதா?

(பேசாமல்நாணததோடு தலை குனிகின்றாள்.)

காப்பினும் கைஇகந்த ஒல்லாநின உண்கண்
உரைககல் உறுவதொன் றுண்டு. (கஉஎக)

—(தோழியை நோக்கி) "நங்காய்! உன் தோழி இவளுக்குப் பெண்களுக்குரிய அழகும் குணமும அமைந்திருக்கின்றது. இவள, என் கண் நிறைந்த அழகையும் உடையாள். வேய்போலும் தோளையும் உடையாள். பேதைமையும் உடையாள்.—பெண்பாலாரிடம் நிறைந்துள்ள குணம் மடமையே அல்லவோ? அதுமட்டும் இவளிடம அளவுக்கு மிஞ்சி மிகுந்திருபபதைக் கண்டாயா?

கண்நிறைந்த சாரிகைக் காம்பேர்தோள்பேதைகுப்
பெண்நிறைந்த நீர்மை பெரிது. (கஉஎஉ)

—"பளிங்குமணி கோத்த நூலைப் பார்த்திருக்கிறயா? நூலானது மணியினுள்ளே கிடந்தும் வெளியே

விளங்கும். நூல வேறு, மணி வேறுயினும் ஒன்று போலத் தோன்றும். அவ்வகையாகவே, இவளுக்குக் கூட்டத்திலாகிய அழகும் உண்டு; அந்த அழகினுள்ளே விளங்குகின்ற ஒருகுறிப்பும் உண்டு. அந்த அழகும் குறிப்பும உடன்பிறவாதிருந்தும் உடன் பிறந்தது போலத் தோன்றும். அக்குறிப்பு யான் பொருள் தெரியேன். நீயே தெரிந்து சொல்லவேண்டும்.

மணியில் திகழ்தரு நூல்போல மடந்தை
அணியில் திகழ்வதொன் றுண்டு. (கூஉஎக)

—"நங்காய! இன்னும் கேள். முகையினது முகிழ்ப் பினுள்ளே உளதாகிய நாற்றம் புறததே தோன்றுது. அவ்வாறே இவளிடத்தே உளதாகிய குறிப்பும இன்பநகையின் முகிழ்பபினுள்ளே உள்ளது. அது வெளியே விளங்கித தோன்ற இலலை. அது யாது தெரியுமா?

முகைமொக்குள் உளது நாற்றம்போல் பேதை நகைமொக்குள உள்ள தொன றுண்டு. (கூஉஎச)

—"உன் தோழி எனனிடம இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாக எண்ணிக்கொணடாள்—நான் பிரிவேன் எனறு எண்ணினுள்—அதை மனததிலே வைத்தீ என்னை இவ்வளவும செயதாள். அவள் மறைத்தாலும யான அதை அறியேனு?—தானும உடன்

போக எண்ணினாள—அநதக் குறிப்புக்கு ஒரு மருந்தும உணடு. இனி யான் பிரியேனென்பதை நீ அறிவாயே! ஆகையால் நீ அதை இவளுக்குத் தெரிவித்து இவள் ஐயத்தைத தெளிவிக்கவேண்டும. அப்போது இவள் துயர் தீரும்!"

'செறிதொடி செய்திறநத கள்ளம் உறுதுயர்
தீர்ககும் மருநதொண் றுடைதது. (கஉஎரு)

இவ்வாறு தலைமகளது ஐயத்தைத் தோழியைக் கொண்டு தெளிவித்தான். தலைமகளும் நன்கு தெளிந்தாள். பின்னர் தலைவர் இருவரும் உடன் உறைந்து இல்லறம் நடத்துகின்றார்கள்.

இரண்டாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—உ. காவல்—௧

களம்:—தலைமகன் இல்லம.

காலம்:— வேனிலில ஒருபகல்.

கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

தலைமகன் நாட்டிலே பகைவரும் கள்ளரும் புகுநது பல துன்பம் செய்தனர், காட்டகத்து வாழும் உயிர்ச்சாதிகளும் ஒன்று பலவாகப் பல்கி ஒன்றை ஒன்று நலிந்து மக்களுக்கும் கேடு விளைத்தன. நாட்டிலே உள்ள எளியரும, கிழவரும, பிணியாளரும, தமது குறையுமமுறையும் கூறிககொள்ளத்

தலைமகன வரவுகது எதிர்பார்த்திருந்தனர். இதை யெல்லாம் ஒற்றரால் உணாந்த தலைமகன, தலைமீக னோப பிரிந்துபோய் நாடுகாக்க வேண்டுமென்று மனம் எழுந்தான. எழுநதும், தன் பிரிவைத தலைமகளுக் காவது தோழிக்காவது உணர்த்தினால், தனீன அவர் செல்லவொட்டார் என்று எண்ணி, . அவருக்குச் சொலலாமலே செல்லத் துணிந்தான். துணிந்தவன், தலைமகளுக்குத் தலையளியும் பாராட்டும் வழக்கம் போலச் செய்யாமல், புதிது புதிதாகச் செய்வானுயி னன் அவள் உச்சியும் தோளும் தடவினன்; வளையும் அணியும் திருத்தினன்; அவனை உற்றுநோக்கி, தன்னை அவள் காணுமல் மறைத்துப் பெருமூச்சு எறிநதான்; அவள் அழகையும் குணதையும அளவின்றிப்புகழ்ந் தான். இவ்வாறு தலைமகன் செய்கை வேறுபட்ட படியால் 'பிரிவு நேரும்' என்று உணர்ந்த தலைமகள தோழிக்குச் சொல்லுகின்றாள்.

த-ள்:—"அடி! இவர் கூட்டத்திலே எனக்கு இன்பமே இல்லை. அச்சமே நிறைந்துள்ளது. ஏனென்றால், இவர் நமமைப் பிரியப்போகிறார். ஆம். முன்னே, மாலையும், தழையும் எந்திக்கொண்டு நம்மிடம்

வருவாரே,—கூட்டததின் குறிப்பைக் காட்டியபடி யால், அந்தப் பார்வை நமக்கு இன்பம் தந்தது! இன்று, பிரிவின் குறிப்பைக் காட்டுகின்றபடியால் இவர் நம்மைக் கூடியிருக்கும் கூட்டமும் துன்பம் செய்கின்றது."

இன்கண் உடைத்தவர் பார்வல் பிரிவஞ்சும்
புன்கண் உடைத்தால் புணர்வு. (ககடுஉ)

தோழி:—"இவர் செய்கையில் பிரியும் குறிப்பு ஒன்றை யும் காணேமே"

தலை:—"காணேமா?—என்னைப் புகழ்கின்றார்; போற் றுகின்றார்; பாராட்டுகின்றார். இதெல்லாம் உண்மை தான். இதனாலேயே 'நம்மிடம் அன்புடையவர் இவர்' என்று நாம் நம்பமுடியுமா?

—பிரியேனென்று நமக்குச் சொல்லியிருந்தார். பிரிந் தால், நாம் பொறுக்கமாட்டோம் என்றும் தெரிந் திருந்தார். எல்லாவற்றையும் மறந்து முன்னொரு தரம் நம்மைப் பிரிந்துபோக இல்லையா? ஆகையால் இவர் சொல்லையும் செய்கையையும் பார்த்து அன் புடையவரென்று தெளியலாமா?"

அரிதரோ தேற்றம் அறிவுடையார் கண்ணும்
பிரிவோர் இடத்தண்மை யான். (ககடுஉ)

தோழி:—"இவர் சொல்லை நம்பியது நம்முடைய குற்றம. இனி—"

த-ள்:—"நம்முடைய குற்றமா அது?—என்னை முதல் முதல் எதிர்ப்பட்ட போது, 'உன்னை ஒருகாலும் பிரியேன்; நீ சறறும் அஞசாதே' என்று பலவிதமாகப் பாராட்டிப் பேசினார். பின்னும், சொன்ன சொல்லைத் தாமே மறநது பிரிந்து போயினார். சொல் ஒன்றும், செய்கை வேறுமாக இவா நடந்தது என்னுடைய குற்றமா? இவர் உரைத்த சொல்லை உண்மை யெனறு தெளிந்திருந்தேன். அதுவும் குற்றமாகுமோ?"

அளித்தஞ்சல் என்றவர் நீபபின் தெளித்த சொல்
தேறியாரக் குண்டோ தவறு. (௧௧௫௪)

தோழி:—"இல்லையா?"

த-ள்:—"அப்படியே இருக்கட்டும். அதைப்பற்றி என்ன? எனக்கு ஒரு உதவி செய்வாயா? ஏடி! என உயிரைசசெலலாமல் காக்க வேண்டுமானால் அந்த உயிரை ஆளுதற்கு அமைநதவரையும் என்னைவிட்டு நீங்காமல நிறுத்திவிடு. இதுவே நீ செய்ய வேண்டியது. என் உயிரை ஆளுதற்கு அமைந்தவர்

யாரென்று உனக்குத் தெரியுமே! இவர் நம்மைப் பிரிந்துபோகவே எண்ணி இருக்கிறார். தம்மைத் தடுப்பார் ஒருவரும் இல்லாமல் இவர் என்னை நீங்கிப் போவாரானால், இவரால் ஆளப்பட்ட என் உயிரும் நீங்கிப்போகும். நீங்கிப்போனால் பின்பு,

அறப்பிரிவு—உ. காவல்—உ கூ

இவரைக் கூடுதல் எனக்கு அரிதாகும். ஆகையால், தோழி! இவர் நீங்காமல் நிறுத்துவாயா?'

ஒம்பின் அமைந்தார் பிரிவோம்பல் மற்றவர்
நீங்கின் அரிதால் புணர்வு. (கசுடு)

—தோழி பெயர்கின்றாள்.

இரண்டாம் ஆண்டு.

அறப்பிரிவு—உ. காவல்—உ

களம்:—தலைமகன் இல்லத்தைச்சார்ந்த ஒருபொழில்.
காலம்:—வேனிலில் ஒரு பகல்.
கூத்தர் —தலைமகள், தோழி.

தலைமகனைப் பிரிந்து செலலாமல் தடுப்பதற்காகத் தோழி சென்றாள். சென்று, அவனைக் காணுமுன்னமே அவன பிரிந்து போயினன. அவன் பிரிவை ஆற்றமாட்டாத தலைமகள் அதிகமாக வருந

தியிருந்தாள்.....ஒரு நாள் அவள், அவளோடு பல காளும் திரிந்து பழகிய இடத்திலே வந்து உட்கார்ந் தாள். அப்பொழுது அவளுக்குப பழய நினைவெல் லாம் வந்தது. வரவே, தன் கனனதிலே கையை ஊன்றிக்கொண்டு மனம்கலங்கி அழுகின்றுள் தோழி அவள் அருகே சென்று நின்று ஆற்றுவிக்கின்றுள.

தோழி:—"காதலர் நம்மைமப் பிரிந்து போக இல்லை. தோழி! நீ ஏன் இப்படி வருந்துகின்றாய்? இன்னும் அவர் நமது நாட்டிலேயே இருக்கின்றார். இன்

றையே நம்மிடம் வருவார். அவர் வரும்வரை யும் நீ ஆற்றவேண்டாமா?"

த-ள்:—"அவர்—நம்மை நெஞ்சால் விழைந்த காதலர் முன்னமே பிரிந்துபோயினர். அதை நான் அறி யேனு? நீ என் மறைகின்றாய்? ஆனல் அவர் எனக் குச சொன்ன சொல்லெல்லாம் இவவிடத்தே (மார் பிலே கையை வைத்து) உள்ளது! என்னை விட்டுப் பிரியவே இல்லை. அது பிரியாமல் இருந்தும பயன என்ன? என்னைமட்டுமே அது ஆறறுவிக்கின்றது.—ஆம்! நான் ஆற்றியே இருக்கின்றேன்—இந்தக் கண்களை அந்தச் சொல் ஆற்றுவிக்க முடிய இல்லை யே; இவை—என் கண்கள்—அவரையே காண விரும்புகின்றதே! என்ன செய்வேன்? அடி!"

பேறுது பெட்டார் உளர்மன்னே மற்றவர்க்
காறு தமைவில கண். (ககஎஅ)

இவ்வாறு வருந்தக் கேட்ட தோழி, "ஐயோ! இவள் ஆற்றமுடியாமல் அல்லற்படுகின்றாள்! பாவம்!" என்று தலைமகளைப் பெரிதும் பரிவோடு பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றாள.

தலை:—(தோழி கவலையைக் கண்டு) "ஏடி! நீ எனக் காகக் கவலைப்பட வேண்டாம். என் பசலையைப் பார்த்து, "இவள் ஆற்றமாட்டாள்' என்று எண் ணுதே! நான் ஆற்றியே இருக்கின்றேன். ஆயினும், இந்தப் பசலைமட்டும் என்மேனியை மேல்கொண்டு செலுத்துகின்றது. அது என் தெரியுமா? 'என்னை

அறப்பிரிவு—உ. காவல்—உ கூடு

உண்டாக்கினவர் அவர்' என்னும் உரிமையினால் ஊராகின்றது. இதன செருக்குக்கு என்ன செய் வேன்?"

அவர் நந்தார் என்னும் தகையால் இவர்தந்தென் மேனிமேல் ஊரும் பசப்பு. (ககஅஉ)

தோழி:—"அன்னாய்! அவர் இன்னும் இந்த நாட்டை விட்டுப் போக இலலை. நம்மைப் பிரிந்து அலி மையிலே இருக்கின்றார்; இருந்தும் நீ ஆற்ற இல்

லையே. பசலை படர்கின்றதை——"

தலைவி:—"ஆ! இந்தப் பசலையா? 'அவர் போனார்' என்றால், 'இதோ! வருதேன்' என்னுமே! பகல் கழியும போதே இரவும், இரவு கழியும்போதே பகலும் தொடர்ந்து வர இல்லையா? அதுபோல அல்லவோ என பசலை? அவர் அங்கே அகலுகினறார் என்றால இது என, மேனி முழுதும மூடிக்கொள்ளுமே! இதன் குணம உனக்குத தெரியாதா?"

உவக்காண்எம காதலர் செல்வார் இவக்காண்என்
மேனி பசப்பூர் வது. (கக அரு)

—"முன்பு—கொழுநர் இருந்த காலத்தும்—அவர் என்னை முயங்காமல் சற்றே விலகினவுடன் இது என்னை நெருங்கிவிடும். அவர் பிரிந்துள்ள இந்தக் காலத்தில இதன் கொடுமையைக் கேட்க வேண்டுமா? 'விளக்கு மெலிகிறதா, மெலியுமா?' என்று பார்த்திருந்து சமயம் வந்ததும் கவிழ்ந்துகொள்ள, அந்த இருளும் இந்தப் பசலையும் ஒன்று

தானே? இதன் குணமும் அதன குணமும்

விளக்கற்றம் பார்க்கும் இருளேபோல் கொண்கன்
முயக்கற்றம் பார்க்கும் பசப்பு. (கக.அசு)

—"கேளடி! முன்னொரு காள் காதலரை நெடுநேரம் புலவிக்கிடந்தேன பின்பு, என்னையும் அறியா மலே சற்றே விலகினேன், ஆ! விலகின நேரத்திலே இது என் மேனி முழுதும அப்படியே கப்பிக் கொண்டது. எவ்வளவு தெரியுமா? அள்ளிக்கொள ளலாம! அவ்வளவு நெருங்கியிருந்தது. விலகின மட்டிலே அப்படி ஆயிற்றே! அவரை விட்டுப பிரிந்த இப்பொழுது சொல்லவேண்டுமா?"

புலவிக் கிடந்தேன் புடை பெயர்ந்தேன் அவ்வளவில அள்ளிகொள் வதறே பசப்பு. (கக.அள)

இரண்டாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—உ. காவல்—ங

களம.— தலைமகன் இலலதனைச சாராத ஒருகானல்.
காலம்.—வேனிலில் ஒருமாலை.
கூததர்:—தலைமகள், தோழி.

தன்னுடைய நாட்டைக் காவல் செய்தல் காரண

மாகத தலைமகன் பிரிந்தான்; ஆகையால், தான் மேற் கொண்ட காரியத்தை முடிகசும் வரையும், அவன் மனம அதனிடத்தே சென்றது. செல்லவே, தலைமக

ளைப் பிரிந்து தனிமைபபட்டுப, அவன் சுவலையின்றி இருந்தான். தலைமகளோ, அபபடியின்றி அவன் பிரி வையே பலகாலும எண்ணி எண்ணி ஏக்கிறுள். ஆகை யால, மேனி எலலாம் பசலை ஆகி, நெஞ்சம எல்லாம் புண்ணையிளை.....ஒரு நாள், தனிமையாயிருக கின்ற தனபம தனக்கு மிகுந்திருபபதை நினைந்து கொண்டு மணல மேட்டில் உட்கார்நதிருக்கின்றுள.

தோழி, அவள் துயரத்தை ஒழிக்குமபடி சிலவற்றைச் சொல்லுகின்றுள்.

தோழி.—"அனனுய்! அங்கே நமது காதலர் எபபடி இருகின்றாரோ?—உன்னைக் காட்டிலும அதிக மாக வருநதிக்கொண்டே இருப்பா. ஆம! உன் னைக் காதலித்த அவருக்கு உன் பிரிவு பொறுக்க முடியுமா? நாளையே உன்னிடம் வருவார். அப பொழுது அவரோடு இருந்து நீ பேரின்பம் உண ணுவாய்!"

த-ள:—(தலைமை நிமிர்த்தித் தோழியை நோக்கி) "பேரின்பமா? ஏடி! அந்தக்கனி நமக்கும் கிடைக்கு மா? மணாளரை மகளிர் விழைய வேண்டும். விழை யப்பட்ட மணாளரும் மகளிரை விழைய வேண்டும.

இப்படி விழைவதற்கு, முன்னே செய்த நல்வினையும் இருக்கவேண்டும். நல்வினையும் இருந்து ஒருவரை ஒருவர் விழையவும் பெற்ற காதலருக்கே அந்த இன்பக்கனி எளிதிலே உண்ண முடியும் நாமோ காதலர் பிரிந்தும், பின்கூடப் பெறாதும இருக்கின்றோம். நமக்கும் அது தடையின்றிக் கிடைக்குமா?

7

கூஅ திருக்குறள் நாடகம்

தாம்வீழ்வார் தம்வீழப் பெற்றவா பெற்றாரே
காமத்துக் காழ்இல் கனி. (கககூக)

—"மணாளரை இன்றி வாழாத மகளிருக்கு, அம்மகளிரை இன்றி வாழாத மணாளர், அறம் நோக்கிப் பிரிந்தாலும் அளவறிந்து வந்து அன்பு செய்வார். அந்த அன்புதான் நீ சொல்லும இன்பமாகும்! அந்த இன்பமே, வானத்தையே வாழும் உயிருக்கு அவவானம் அளவறிந்து மழை பெய்வது போலாம்! நம்மைக்காதலர் விழையவும்இல்லை; அன்பும் இல்லை; இன்பமும் இலலை. மழை வறந்து வாடும் பயிரானோம்!

வாழ்வார்க்கு வானம பயந்தற்றால் வீழ்வாரக்கு

வீழ்வார் அளிக்கும் அளி. (கக கூஉ)

—"ஆ! நமக்கும் இன்பமா? தாம காதலித்த கணவ
ரால் காதலிக்கப்பட்ட மகளிர்க்கே அது உண்டு
அவரே, காதலர் பிரிந்தாலும் 'நமமை நினைந்து
நாளையே வருவார்; வருதால் நாம் இனபம் உண்டு
வாழலாம' என்று செருக்கியிருப்பார். அநதச்
செருக்கும் அவருக்கே செல்லும! நமக்கு ஏது?—
காதலரால் காதலிக்கப்படாத நமக்கு ஏது? நமக்கு
உள்ளது இறந்தபாடு தானே?

வீழுநர் வீழப் படுவார்க் கமையுமே
வாழுநம என்னும் செருக்கு. (கக கூக)

—"தோழி! இதோ பார்த்தாயா? என்ன புதுமை?
எனக்குத் தும்மல் வருவதுபோல இருந்தது;
அறப்பிரிவு—உ. காவல்—ஈ கூக

வராமலே அடங்கி விட்டதே! ஆ! அவர் என்னை
நினைப்பதுபோல நினைந்து உடனே நினையாமலே
ஒழிந்தாரோ? அல்லாவிட்டால் எனக்குத் தும்மல்
அரும்பியிருக்குமா? தூரத்தில் உறவினர் யாரா
வது நினையாமலும் தும்மல் தோன்றுமா?

நினைப்பவர் போன்று நினையார்கொல் தும்மல்
சினைப்பது போன்று கெடும். (கஉஅ)

—"அடி! என்னுடைய நெஞ்சத்திலே அவர் எப்போ
தும்—அல்லும் பகலும் அறுபது நாழிகையும்—

குடிகொண்டிருக்கின்றாரே! இப்படியேஅவருடைய நெஞ்சத்திலே நாமும் குடிகொண்டிருக்கிறோமா? இருப்போமானால் அவர் நமமை நினைத்து என் வர இல்லை? ஒருகால் அவர் எடுத்துப்போன காரி யம் இன்னும் முடியாமல் இருக்கலாம்.—என்! அது! முடிந்தும், அவர் நெஞ்சத்திலே நாம் இலலை யானால் எப்படி வருவார்?

யாமும் உளேம்கொல்அவர்நெஞசத்து எம்நெஞசத்து ஓஒ உளரே அவர். (கஉ0ச)

உ—''தோழி! இது என்ன நாணமற்ற செய்கை! தம் மூடைய நெஞசத்திலே நாம் செல்லாமலும தங்கா மலும செய்து கொண்டாரே,அப்படி நம்மைத தடு த்துக்கொண்டவர் நம்முடைய நெஞசிலே மட்டும் நீங்காமல் வரலாமா?ஒருவரை, நமபிடம் வரவொட் டோமாம்; அவரிடம் நாம் மட்டும் ஓடுததடுத்துச் செல்வோமாம்! நன்றாய் இல்லையா இநதச்செய்கை? அவருக்கு நாணமென்பது இலலையா?

நமநெஞசத் தெம்மைக் கடிகொண்டார நாணுர்கொல் எம்நெஞசது ஓவா வரல. (கஉ0நு)

களம்:—தலைமகன் இல்லதனைச் சார்ந்த ஒரு கானல்.
காலம்:—வேனிலில் ஒரு பகல்.
கூற்று —தலைமகள்.

தலைமகனுடைய பிரிவைபபற்றியும் தன்னுடைய தனிமையைப் பற்றியும பலநாளும வருத்தபபட்ட தலைமகள், முன் அவனோடு கூடியிருந்த காலததில தான் உண்ட இன்பத்தை எல்லாம நினைந்து கொண்டே ஓர் இரவு முழுவதும உறங்காளாயினள். அவ்வாறு புலம்பியவளுக்கு ஆற்றுமையே வளர்ந்தது; பற்றுக்கோடு ஒன்றும் உற்றதில்லை பின்பு விடியலை வந்தது. தான் உண்ட இன்பத்தை எல்லாம் உடன் இருந்து உண்டது நெஞ்சமே ஆகையால், அந்த நெஞ்சத்தையே தனக்குப பற்றுக் கோடாகக் கண்டாள். கண்டு, அதனுடன் சில சொல்லுகின்றாள்.

தோழி:—"என் நெஞ்சே!—பாழும் நெஞ்சே! அவரிடம் நீ செல்லவும் மாட்டாய் அவர் நம்மேல் அன்பிலர் என்று அறியவும் மாட்டாய்.—நம்மேல் அன்புடையராஞல், நம்மை நினைவாரே! நினையாத படியால் அன்பிலர் என்று அறியவேண்டாமா? 'வருவார், வருவார்' என்று வழிபார்த்து வருந்துகின்றாயே! இது உனக்கு என்ன மடமை?

காதல் அவர்இலர் ஆகநீ நோவது
பேதைமை வாழிஎன் நெஞ்சு. (கஉசஉ)

—"நெஞ்சே! நீ என் வருந்துகின்றாய்? நம்மைப் பிரிந்து போனார்; துன்பமும் செய்தார்; அவர் நம்மிடம் அன்புடையரா? நமக்கு இரங்கித் தாமாக வருவாரோ? அது இல்லை. நீயே அவரிடம் செல்லவாவது வேண்டும் அல்லது இங்கே இறந்துபடவாவது வேண்டும். இரண்டும் செய்யாமல் நீ வீணே வருந்துகின்றதனால பயன் என்ன?

இருந்துள்ளி என்பரிதல் நெஞ்சே பரிந்துள்ளல்
பைதல்நோய் செய்தார் கண்இல். (கஉசஊ)

—"நெஞ்சே! நீ அவரிடம் செல்லும்போது இந்தக் கண்களையும் அழைத்துக்கொண்டு போ. இப்பொழுதே, இவை அவரைக் காண விரைகின்றது. 'நீ காட்டு, காட்டு' என்று என்னை நலிகின்றன. இவற்றை இங்கே விட்டு நீ மட்டும் செல்வாயானால் ஆ! அவரைக் காணவேண்டி என்னைத் தின்றுவிடும்.

கண்ணும் கொளச்சேறி நெஞ்சே இவைஎன்னைத்
தின்னும் அவர்க்காணல் உற்று (கஉசச)

—"நெஞ்சே! நாம் அவரிடம் செல்லவேண்டும். ஆம்! அதுவே நமக்குத் தகும்.—நாம் அவரை விழுங் கின்றோம்; நம்மை அவர் விழுவதில்லை. ஆயினும், அவரை 'வெறுத்தா'ரென்றுகருதிப்பிணங்கலாமா? பிணங்கிக், கைவிடலாமா? கைவிட்டிருக்கும் வலி

யும் நமக்கு உண்டா? இல்லையே. ஆகையால் நாம் அவரிடம் செல்லவே தகும்!

செற்றாரெனக் கைவிடல் உண்டோ நெஞ்சேயாம்
உற்றால உறு தவர். (கூஉசு)

—(தலைமகன் கொடுமையை நினைந்து, அவனிடம் செல்லுதற்கு உடன்படாத நெஞ்சை நோக்கி) "என் நெஞ்சே! அவரை நீ ஏன் பொய்யாகக் காய் கின்றாய்?—நிலையின்றி வெறுக்கின்றாய்? இந்த வெறுப்பினால் உனக்கு என்ன வரும?—சில வேளை அவரோடு நான் பிணங்கிக்கொள்வேன். அப் போதே அவர் கலவியின்பத்தைக் காட்டி, அதனால மயக்கி, என் புலவிக் குறிப்பினை ஒறிப்பார். அவ் வளவு வல்லவரிடத்தே நீ என்ன செய்யமுடியும்? அவரை நீ நேரிலே கண்டுவிட்டால, பொய்யாக வாவது ஒருதரம் புலக்கவும் மாட்டாய்! அதுமாட்

'டாத நீ, அவரைக் காணாதபோது, 'கொடியவா' என்று ஏன் வெறுக்கின்றாய்? இந்த வெறுப்பினால் பயன் இல்லை. அவரிடம் செல்லவே துணி.

கலந்துணர்ததும் காதலர்க் கண்டால் புலந்துணராய
பொய்க்காய்வு காய்தி என நெஞ்சு. (கஉசசு)

—(தலைமகனிடம் செல்ல வொட்டாதபடி தன்னை நாணம் தடுக்கின்றபடியால்) "நல்ல நெஞ்சே! உனக்கு நாணமும் உண்டு; அவர்மேல் வேட்கையும் உண்டு. இவை இரண்டும் என் பெண்மையை நிலைபெறுத்தும் நல்லனவே! ஆயினும் ஒன்றுக்கு ஒன்று பகையானது. இவற்றை நீ தாங்கினாலும்

நான் தாங்கமுடியாது. நாணத்தை விடமாட்டாயானால் வேட்கையை விடு; வேட்கையை விடமாட்டாயானால், நாணத்தை விடு. இரண்டையும் பொறுக்க எனக்கு ஆகாது.

காமம் விடுஒன்றோ நாண்விடு நல்நெஞ்சே
யானோ பொறேன்இவ் இரண்டு. (கஉசஎ)

—"நெஞ்சே! நீ வெறும் பேதை! உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது! 'அவர் இவவாற்றாமையை அறியார்; அறியாமையால் நொந்து வந்து பாராட்டாமல்

போனாயிர; அவருக்கு அறிவிக்க வேண்டும்'என்று எணணி, நமமைப் பிரிந்துபோனவர் பின்னே ஏங்கிச செல்கின்றாயே! இது என்ன அறிவு? நம முடைய ஆற்றாமையை அவர் கணணாரக கண்டும் இரககபபடாமல பிரிந்து போயினார்; நீ சொல் லக்கேட்ட அளவிலே இரக்கபபட்டுத் திருமபி வநதுவிடுவாரோ?

பரிநது அவா நல்காரஎன் றேங்கிப பிரிநதவர்
பின்செல்வாய் பேதைஎன் நெஞ்சு (கஉச்அ)

—"என நெஞசே! இது எனன வியப்பு? காதலர் உன்னுள்ளே இருக்கின்றார். முன்னெல்லாம் நீயும் அறிவாய். அறிந்திருநதும, இப்பொழுது புறத்திலே தேடித்திரிகினறாயே. யாரிடத்தே செல் கின்றாய்? இது எனக்குச சிரிப்பாயிருக்கின்றது.

உள்ளத்தார் காத லவர்ஆக உள்ளிநீ
யாருழைச் சேறிஎன நெஞச. (கஉசகூ)

கஂச திருசகுறள் நாடகம்

—"அவரோ நம்மைக் கூடாதபடி துறந்து போயி னார். நாமோ அவரை மறக்கமாட்டாமல் மனத் திலே வைத்திருக்கின்றோம். இதனாலே நாம் பெறு

வது என்ன? முன்னமே மாமை முதலிய மேனி அழகெல்லாம் அழிந்தோம. இப்பொழுது உள்ளத்திலே மிகுந்து கிடக்கின்ற நிறை முதலிய அழகையும இழப்போம். ஆகையால, என நெஞ்சே! அவரை மறந்து ஆற்றியிருக்கவேண்டும். அப்படி இருந்தாலே நாம் உயிர் வாழலாம."

துன்னாத் துறந்தாரை நெஞ்சத்து உடையேமா
இன்னும் இழத்தும் கவின். (கஉ௫0)

மூன்றாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—௩. பகைதணி வினை (அல்லது) தூது—௧

களம்:—தலைமகன இல்லம்.
காலம்:—காரில் ஒரு பகல்.
கூத்தர்:—தலைமகன், தோழி, தலைமகள்.

தலைமகனுக்கு நண்பராகிய வேந்தர் இருவர், ஒருவரை ஒருவர் பகைத்து, போர் புரிவதற்கு நாள் கோலி இருந்தனர். அதை அறிந்த தலைமகன் "ஐயோ! இவ்விருவரும் சண்டைசெய்யத் தொடங்கினால் எத்தனை உயிர்ச்சாதி சாகும்! எத்தனை ஆள் அழிவர்! இவ்வகைக்கேடு வராதபடி நான் தடுப்பேன்! என்நண்பரை நான் நேரேநின்று இரந்து

மாட்டாரோ?' என்று ஆராய்ந்து, அவ்வரசர் பகையைத் தணிபபதறகாக, தலைமகளைப் பிரிநதுபோகத் துணிந்திருந்தான். அதனை அவன் குளிர்நத சொல்லாலும பணிந்த செயலாலும் கண்டறிந்த தலைமகள் துனபம அடைநது மனம் கலஙகினாள். அக்கலக்கத்தைக கண்ட தலைமகன, தான் பிரியும குறிபபினன் அலலன் என்று தலைமகளுககு உணர்த்தித் தெளிவிக்கும்படி தோழியை அனுபபுகின்றான்.

த-ள்:—(தன்னிடம வந்து நின்ற தோழியை நோககி) "ஏடி! என் கண் துடைக்க வந்தாயா, அல்லது முகம் துடைக்கவா?— 'காதலர் வந்து சேர்ந்தார்; நமமைத் தேறறிக் கலந்தும இருக்கின்றார். இனி துன்பம ஏது? மகிழ்நதே இருக்கலாம' என்று எண்ணுகின்றாய். இவர் கூட்டத்திலே உள்ளது யாதென்று நீ தெரிய இல்லையே? நான் சொலலட்டுமா? இன்னொரு முறை இவர் பிரிவார்; அதனால் நாம் துன்பம் அடைவோம; அதை அரிதாக ஆற்றியும் இருப்போம். இவர் அன்பில்லாமையை நினைவோம்—இவ்வளவையும் இவர் கூடியிருக்கின்ற கூட்டமே தெரிவிக்கின்றதே! இவர் நம்மை ஆற்றியும் போற்றியும் செய்கின்ற அனபெல்லாம்

முடிவிலே கொடுமையே விளைக்கும். இவர் காட்டுகின்ற அன்பு பிரிவதற்கே அடையாளம் அல்லவா ?

பெரிதாற்றிப் பெட்பக் கலத்தல் அரிதாற்றி.
அன்பின்மை சூழ்வ துடைத்து (கூஎசு)

கூஅசு திருக்குறள் நாடகம்

—" அமமா! இவை—என் வளையல்கள்—எவ்வளவு உணாவுடையது கண்டாயா? அடி! நமது காதலர் பிரிந்ததை—நமமை உடம்பால் கூடியிருந்தே உள்ளத்தால் பிரிந்ததை-நமக்கு முன்னே தெரிந்துகொண்டதே!—இவா பிரிய எண்ணினர்; அதைக் குறிப்பால் அறிந்தேன்; நான் தெளிவாக உணர்வதற்கு முன்னமே என்தோள் மெலிந்தது; உடனே வளையும கழன்றது! இதோ! கண்டாயா?

தண்ணம் துறைவன் தணந்தமை நமமினும
முன்னம் உணர்ந்த வளை. (கூஎஎ)

—" ஏடி! நேற்றே என் காதலா பிரிந்து போயினா ஆம். நேற்றுத்தான். ஆனல். அந்தப பிரிவுக்கு என் மேனி பசந்து எத்தனை நாள்

ஆயிற்று தெரியுமா? ஏழுநாள்!—ஏழு நாளைக்கு முனனே இவா அன்பிலே எனக்கு ஐயம் தட்டியது! அப்பொழுதே என் மேனி பசந்தது. அன்று முதல் நேற்றுவரை ஐயத்திலே இருந்தேன். இவர் பிரியக் கருதியிருப்பதை நேற்றே நான் துணிந்தேன். ஆகையால், இவர் நேற்றுப பிரிநத பிரிவுக்கு ஏழுநாளைக்கு முன்னே என் மேனி பசந்தது; இல்லையா?"

நெருநறறுச் சென்றார்எம் காதலர் யாமும்
எழுநாளேம் மேனி பசந்து. (௧௨௭௮)

தலைமகனுடைய பிரிதற் குறிப்பைத் தலைமகள் நன்றாக அறிந்திருக்கின்றாளென்று தெரிந்துகொண்ட அறப்பிறிவு—௩. பகைதணி வினை—௧ ௧௦௭

தோழி அவனிடம் திரும்பிச்சென்று, அவனைத் தனிமையில் கண்டு சொல்லுகின்றாள்.

தோழி:—"மன்னவ! நீர சொல்லியபடியே என் தோழியிடம சென்று அவள் கலக்கத்தை ஒழிக்கப் பல விதம் பேசினேன். என் பேச்சை அவள் கேட்கவே இல்லை. ஆனால், ஒரு குறிப்பு செய்தாள் — தன்னுடைய தொடியையும் தோளையும் அடியையும் நோக்கினாள்—கண்டீரா? 'வளையலே! அவர் பிரிய நான மட்டும் இவவிடமே இருப்பேனானால் நீங்கள் நிற்பீர்களோ?' என்று முன்னே தொடி

யை நோக்கினாள். 'தோள்களே! வளையல் கழலும படி நீங்கள் மெலிந்து போவீர்களே!' என்று பின்பு தோளை நோக்கினாள். 'அடிகளே! தோள் மெலியாமலும் தொடி கழலாமலும் நீங்கள் அவர் உள்ள நாட்டுக்கு நடந்துசென்று காக்கவேண்டும்' என்று முடிவில அடியை நோக்கினாள். ஐய! இந்தக் குறிப்புக்குப் பொருள் உடன்போக்கே அல்லவா?"

தொடிநோக்கி மென்தோளும் நோக்கி அடிநோக்கி
அஃதாண் டவள்செய்தது. (கஉஎகூ)

த-ன்:—"ஆமாம். ஆ! உன் தோழியைப் புகழ எனக்குத் தெரிய இல்லை. நங்காய்! இவளே, நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் நாற்குணமும் அமைந்த பெண்கள் நாயகம்! தனக்கு உள்ள பெண்மை மேலும் ஒரு பெண்மை உடையவள் இவள்! எப்படி தெரியுமா? நீயோ இவள் உயிர்த்

தோழி. இருந்தும், தன் காதல நோயை உனக்கும வாயால் சொல்ல இல்லை. கண்ணால சொல்லவும இல்லை. உன்னை 'இது தீர்க்கவேண்டும்' என்று இரக்கவும் இல்லை. உடன்போகக் கருதினாள். அதற்கு உதவியாகுமபடி தன அடியையே

வேண்டுகின்றாள்? இவள் பெருங்குணத்தின் அருமையைக் கண்டாயா?"

பெண்ணினால் பெண்மை உடைத்தென்ப கண்ணினாற்
காமநோய் சொல்லி இரவு. (கஉஅ0)

மூன்றாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—ங. பகைதணி வினை—உ

களம்:—தலைமகன் இல்லத்தைச் சார்ந்த ஒரு [பொழில்.

காலம்:—காரில் ஒரு மாலை

கூற்றர்:—தலைமகள், தோழி.

தனது நண்பனாகிய பகை அரசர் இருவரைச் சந்து செய்விக்கக் கருதிய தலைமகன் தலைமகளை அன்புடைய மொழிகளால் தேற்றி, ஆதரம் கூறி, அவள் விடைபெற்றுப் பிரிந்து போயினன். போனபின்பு, தலைமகள் தனியே இருந்து அவன் பிரிவு தரியாமல் தளர்ந்து பெரிதும் வருந்துகின்றாள். தோழி அவளைச் சார்ந்து ஆற்றுவிக்கின்றாள்.

தோழி:—"அம்மா! காதல் நோய் கொடியது! அது நிலையைப்போல, தான் நின்ற இடத்தையே சுடும்!

அதற்கு இடம் தரலாகாது. ஆகையால், நீ ஆற்ற வேண்டாமா?"

தலை:—"அடி! ஆற்றுவது எப்படி! தீயினும் சாலக்கொடிய இதை ஆற்றுவது எப்படி? தீயானால், தன்னைத் தொட்டாலன்றிச் சுடாது. மந்திரத்தாலாவது மருந்தாலாவது தடுக்கப் பட்டாலும் சுடாது. ஆ! இந்த நோயோ தன்னை அகன்றாரை—உண்ணுமல ஒழிந்தாரை—தபபாமல் சுடுமே! இதற்கு ஒரு மருந்தா? ஒரு மந்திரமா? எதுவும் இல்லையே?'

தொடிற்சுடின் அல்லது காமநோய் போல
விடிலசுடல் ஆற்றுமோ தீ. (சுகருக)

தோழி:—"அம்மா! நீ அழாதே. நீ பிரிவையேயினைந்து ஓயாமல அழுகின்றதால் அயலார் அறிகின்றார்கள். உனகுத் துயரமே வளாகின்றது. ஆகையால், இங்கு உள்ளவர் அறியாமல் மறைக்கவாவது வேண்டும். அலலது, அங்கு உள்ள காதலர் அறியத் தூது அனுப்பவாவது வேண்டும். இரண்டில் ஒன்று செய்யாவிட்டால் நமக்கு இன்பம் வராது"

தலை:—"ஏடி! மறைப்பதா, தூதுவிடுவதா—இவை இரண்டும் என்னால் ஆகாது! இந்த நோய் நேரத்துக்கு நேரம மிகுகின்றது! இதை அயல் அறியாமல்

மறைப்பது எப்படி? இந்த நோயைத் தந்த காத லருக்கு இதைச சொல்லித் தூது விடலாமென்றால், அவர் 'இன்னும் இவள் இருக்கின்றாள்' என்று எண் ணுவாரே! அதனால், அது செய்யவும் நாணம் தரு கின்றது. என்ன செய்வேன்?

காத்தலும் ஆற்றேன் இந்நோயைநோய் செய்தார்க்கு
உரைத்தலும் நாணுத் தரும். (ககசுஉ)

—"ஐயோ? நாணமும் நோயும் என் மெலிந்த உடம் பைப் பின்னும் நலிகின்றதே! ஒன்றுக்கு ஒன்று வலியில் குறைகின்றதா? இவை இரண்டும் என் உயிரைக் காவடித் தண்டாக வைத்து அதன் இரு முனையிலும் தொங்குகின்றதே. இவற்றின் பாரம் தாங்கமாட்டாமல் என் உயிர இற்றேவிடும!"

காமமும் நாணும் உயிர்காவாத் தாங்கு மென் நோன் உடம்பி னகத்து. (ககசுங)

இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட தோழி, தலைமகனுக் குத்தூது அனுப்புவதாகச் சொலலிப் பெயாகின்றாள். பிறகு சிறிது நேரம் கழிந்து திரும்பி வருகின்றாள்.

த-ள்:—(தோழி தூதுவிடாமை நோக்கி அவளோடு பிணங்கி) "கட்பு இன்பமே தருமாம். பகை தான்

பமே தருமாம். ஐயோ! நட்பாயிருந்தே துன பத்தை விலக்காமல் இருக்கின்றவர் பகையாயிருந் தால் என்ன செய்வாரோ? என்னிடம் பகை கொள எவும் இல்லை. இல்லாமலே, எனக்கு வருகின்ற துன்பத்தை விலக்காமல் விலகி நிற்கின்றீர்களே, அவர்கள் செய்கையை என்ன என்பேன்?"

துப்பின் எனைனுவர் மற்கொல் உயர்வரவு
நட்பினுள் ஆற்று பவர். (ககசுடு)

இது கேட்ட தோழி, தலைமகனுக்குத் தூது அனுப்பினாள்.

அறப்பிரிவு—ரு. பகைதணி வினை—சு. ககக

மூன்றும் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—ரு பகைதணிவினை—ரு.

களம்:—தலைமகன் இல்லதனைச் சார்ந்த ஒரு கானல்.
காலம்:—முன்பனியில ஒரு மாலை.
கூததா:—தலைமகள், தோழி

தலைமகனை நெடுங்காலம் காணபபெறுத தலை மகள், உடம்பு மெலிந்து மேனி பசலை பூததாள. ஒருநாள் அவள் மணல் மேட்டின்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு பசப்பினால் தனக்கு உண்டாகிய வருத்தத்

தை நினைந்து புலம்பினாள். அவளுடன் இருந்த தோழியும் அவள் பசலை மிகுதியை உற்று நோக்கி பிரிவுற்றுச் சொல்லுகின்றாள்.

தோழி:—"அம்மா! உன் உடம்பெல்லாம் பசலையாயிற்று! எப்பொழுதும் பிரிவையே நினைந்திருக்கிற படியால் இந்தப் பசலைக்கு நீ ஆளாகின்றாய்—"

த-ள்:—(அவளோடு பிணங்கி) "ஆ! என்னைப் பழிப்பார் அல்லது பரிவார் உண்டா? 'இவள் ஆற்ற இல்லை; அழுகின்றாள்; பசக்கின்றாள்' என்று என்னைத் தூற்றவும் சிரிக்கவும் எத்தனை பேர் இருக்கின்றார்கள்! என்னையே நெருங்குவதன்றி 'இவளைத் துறந்து போயினார்; துன்பத்தில் விட்டார்' என்று அவரைக் கூறுவார் ஒருவரும் இல்லையே! என்ன செய்வேன்?

பசந்தாள் இவளென்ப, தலலால் இவளைத்
துறந்தார் அவரென்பார் இல் (கக௮அ)

கக௨ திருக்குறள் நாடகம்

—"அவரே நல்லவரானால், என் மேனி பசந்தே ஒழியட்டும்—இந்தப் பிரிவின் கொடுமை, அறியாதிருந்தேன். இருந்த என்னை இதற்கு உடம்படுத்திப் பிரிந்தார் அவர் நன்மையிலே நிற்பவர்—தவறில்லாதவர்—ஆகவே வேண்டுவது! என் மேனி

யும பசபபும யாது செய்தாலும என்ன?"

பசக்கமற் பட்டாங்கென் மேனி நயபபித்தார
நன்னிலைய ராவா எனின. (ககஅகூ).

இவ்வாறு தோழியோடு பிணஙகிய தலைமகள் தலைமகனிடததிருநது தூது வரககாணாமல மனம நொநது பேசுகின்றாள்.

த-ள்.—"என் காதலரைப்பற்றி யாதொரு சொல்லும எனக்கு இனிமையே தரும். என்னால விருமபப படும் அவரிடமிருநது வருகின்றது எவவகைப பட்ட சொல்லானாலும, அதைக் கேட்கவே நான் விருமபுகின்றேன். நான் விருமபி என்ன பயன்? ஒரு சொல்லும்பெற இல்லையே! பெறாமலே பிரிவாற்றி உயிர்வாழ்கின்றேனே! நானே கொடிய வள். என்னைப் போன்ற பெண்கள் உலகத்தில் உண்டா? இல்லை; இலலை.

வீழ்வாரின் இன்சொல் பெறாது உலகத்து
வாழ்வாரின் வன்கணார் இல். (ககஙஅ)

—"அவர்—என்னால் விரும்பப்பட்டவர்—என்மேல் அன்பில்லாதவர் ஆனாலும் ஆகட்டும். அதனால் என்ன? அவரிடமிருந்துவருகின்ற யாதொரு சொல்

அறப்பிரிவு—௩. பகைதணி வினை—௪. ககஙூ

லும என செவிககு இனியதே! 'வாரேன' என்று

சொல்லி அனுப்பினாலும் அதுவும் எனக்கு இனிதாய் ககும் ஆனால், அதுதானும் வரக்காணேனே! என்ன செய்வேன்?

நசைஇயார் நல்கார் எனினும் அவர்மாட்டு
இசைமம் இனிய செவிக்கு (கக்கூ)

—(தன் நெஞ்சை நோக்கி) "என் நெஞ்சே! அவர் தூது வர இல்லை என்று நீ அவருக்குத் தூது அனுப்ப எண்ணுகின்றாய். நீ சொல்லப்போவதோ, அளவில்லாத நோயாகும். அதைக் கேட்பவரோ, உன்னோடு உறவில்லாதவராகும். இது முடியும் காரியமா? முடிந்தாலும் பயன் இல்லை. இதில் முயலாமல் விடு. முயலாமல் விட்டு, உனக்குத் துயரம் செய்கின்ற கடலைத் தூர்க்க முயலு. அது உனக்கு எளிதாகும்."

உறாக்கு உறுநோய் உரைப்பாய் கடலைச்
செறாய் வாழி நெஞ்சு. (க௨00)

மூன்றாம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—௩ பகைதணிவினை—௪.

களம்—தலைமகன் தங்கியுள்ள பாசறை.

காலம்—முன்பனியில் ஒரு பகல்.

கூத்தர்:—தலைமகன், பாங்கன்.

தலைமகனிடமிருந்து 'தூது இன்று வரும்; நாளை

வரும்' என்று தலைமகள் எதிர்பார்த்திருந்தாள்.

பார்த்திருந்த பலநாளும் கழிந்தது. ஒரு சொல்லும் வர இல்லை. அவளுக்குத் துன்பமே வளர்ந்தது. கடைசியில், 'இத்துன்பம் இனி வளர்ந்தால இவள உயிர் வாழமாட்டாள்' என்னும்படி அவ்வளவு மிகுந தது. மிகுந்த துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாத தலை மகள் தனது நோயை அறிவித்து வரும்படி பாங கனைத தலைமகனிடம் அனுப்பிளள். அனுப்பப பட்ட பாங்கன் தலைமகனைப் பாசறையில் சென்று கண்டு தூது உணர்த்தி நிற்கின்றான்

தன்:—(பாங்கனை நோக்கி) "ஏல! காதல் மிகவும் இனிது! தினைப் பாக்கிலும் இனிது! தேன் உண்டபோது அலலது மகிழ்ச்சியைத தராது. காதலோ, கூடியிருநது உணகினற காலததும இன்பம் செய்யும்; பிரிநத காலத்தும முன் உண்ட இன்பதனை நினைநதாலும் அதுபொழுது பெற்றற போலவே நீஙகாத பெருமகிழ்ச்சி செய்யும. இதோ! நான் தனியே இருகினற இப்பொழுது முன உண்ட இன்பத்தை இடைவிடாது நினைதலே இனனும உயிரவாழ்கின்றேன.

உள்ளிலும தீராப பெருமகிழ் செய்தலால்

கள்ளினும காமம இனிது. (கூ0க)

—"நமமால் விரும்பப்பட்டவரை நாம் பிரிந்தால் துன்பம் வருமாமே இது உண்மையா? ஏடி! அவர் மேல் காதல் இருந்தால், அவரை நாம் மறப் போமா? மறவாமல் நினைக்கின்ற நமக்குப பிரிவி னல் வருகின்ற துன்பமும் உண்டாகுமா? ஆதலால்,

அறப்பிரிவு—ரு. பகைதணி வினை—டு. ககடு

காதலே எப்படியும் இனிது! அது கூடியகாலத்தும் இனிது; நீங்கிய காலத்தும் இனிது.

னினைத்தொன்று இனிதேகாண் காமம்தாம் வீழ்வார் நினைப்ப வருவதொன்று இல். (கூ0உ)

மூன்றும் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—ரு. பகைதணி வினை—ரு

களம்:—தலைமகன இல்லத்தைஅடுத்த ஒருபொழில்.

காலம்—முனபனியில் ஒரு மாலை.

கூத்தர்—தலைமகள், தோழி

பாணகனைத் தலைமகனிடம தூது அனுப்பிய தலை மகள், சிலநாள மனம தேறி இருந்தாள். பின்பு தலைமகனிடமிருந்து ஒரு சொல்லும வரக் காணமல வருததம மிகுந்து வாடிப் புலமபினாள். தோழி, அவள அருகே இருந்து வற்புறுததுகின்றாள்.

தோழி:—(தலைமகள கண்ணைத் துடைத்து) "அம்மா! நீ அழுகின்றதால பயன் என்ன? உன் இன்னுயிரும் கழிகின்றது. நீ பிரிவு ஆற்றவேண்டும்."

தலை:—"ஏடி! அவர் பிரிந்ததற்கா நான் அழுகின்றேன்? என்னடி!—முன்பெல்லாம் 'நாம் இருவரும் வேறலல' என்று சொலவார. அவ்வளவு அன்புடையவர் இன்று என்னைத துறந்து விட்டாரே! 'பின் வருகின்றேன்' என்று பிரிந்தார், பிரிந்தவர் இன்னும வர இல்லை; வராவிட்டாலும ஒரு சொல்லாவது அனுபபினாரா? இபபடி அவர் அன்பில்

லாத குணத்தை நினைகக நினைகக என உயிர கழிகின்றது அதுவன்றி வேறலல.

விளியுமஎன் இன்னுயிர வேறலலம என்பார
அளிபின்மை ஆற்ற நினைநது (க ௨௦௯)

—(வானததுளள மதியை நோககி) "நிலாவே! நான் ஒன்று வேணடுகின்றேன.—அவா என் நெஞசிலே

இடைவிடாமல் இருக்கின்றார். இருந்தே, என்னை விட்டுப் போயினார். அவரைக் காணவே எனக்கு விருப்பம் மிகுகின்றது. ஆகையால், நீ மறையாமல் காய வேண்டும். நீ காயவாயானால், அவர் கண் உன்னைக் காணும், என் கண்ணும் உன்னைக் காணும் அப்பொழுது எங்கள் இருவர் கண்ணும் உன்னிடத்தே சேரும். இவ்வாறு நான் என் கண் அளவாவது என் காதலரை எதிர்ப்படும்படி நீ மறையாதொழிய வேண்டும்.''

விடாது சென்றாரைக் கண்ணினால் காண்பப்
படாதி வாழி மதி. (௧௨௧௦)

இவ்வாறு காதல் மிகுதியினால் உண்டான கைகடந்த துன்பத்தோடு தலைமகனை நினைந்து புலம்பிய தலைமகள் கண் அயர்ந்து சிறிது நேரம் உறங்குகின்றாள் அவ்வுறக்கத்திலே தலைமகன் தூது வந்ததாக ஒரு கனவு காணுகின்றாள். கண்டவுடனே கண் விழித்து எழுகின்றாள்.

த-ள்:—"ஆ! என் கனவுக்கு என்ன விருந்து செய்வேன்?—நான் வருந்துகின்றதையும் அறிந்தது. அந்த

வருத்தமதிர என் காதலரிடம் சென்றது சென்று,

அவர் அனுப்பிய தூதையும் ஏற்று என்னிடம் வந்தது! இந்தக் கனவுக்கு விருந்தினருக்குச் செய்யும் உபசாரம் யாது செய்யலாம்? ஒன்றும் தெரிய இல்லையே!"

காதலர் தூதொடு வந்த கனவினுக்கு
யாதுசெய வேனகொல விருந்து (௧௨௧௧)

இவ்வாறு கனவு கண்டு களித்த தலைமகள், நனவிலே இருந்த நினைவின் மிகுதியே கனவாகத் தோன்றியது என்றும், தலைமகனிடத்திருந்து மெய்யே தூதுவர இல்லை என்றும் தெளிகின்றாள். தெளிந்து அவனுக்குத் தூது விடுமாடி கருதுகின்றாள்.

த-ள் —"என கண்கள்—முன்னே கயல்போலும் அழகாய மை எழுதியிருக்குமே!—இந்தக் கண்கள் நான் இரந்து கேட்டுக்கொண்டால் உறங்குமோ?—

உறங்குமானால், கனவிலே காதலரைக் காண்பேன். கண்டால், அவர்க்கு நான் ஆற்றியிருக்கிறேனென்பதை நானே விரிவாகச் சொல்லுவேன்.—தூதரிடத்தே சொல்லாமல் அடக்கியதையும், கருங்கச் சொல்லியதையுமெல்லாம் நன்றாக விரித்துச்சொல்லுவேன். ஐயோ! இனி இந்தக் கண்களும் உறங்காது; நானும் சொல்லமாட்டேன்

கயல்உண்கண் யான்இரப்பத் துஞ்சின் கலந்தார்க்கு
உயல்உண்மை சாற்றுவேன் மன். (௧௨௧௨)

இவ்வாறு அழுது தலைமகள் கண்ணும் தோளும் முதலிய உறுப்புகள் அழகு அழிகின்றாள்.

தோழி:—(தலைமகள் வேறுபாட்டைக் கண்டு) "அம்மா! உன் கண்கள் எவ்வளவு ஒளி இழந்துபோயின; பார். காதலர், துன்பமெல்லாம் நமக்கே வைத்தார். தாம் தூரதேசென்றார். அவரையே நீ நினைந்து அழுகின்றாய்.—முன்னே நறுமலர்கள் உன்கண்ணை நோக்கி நாணும். இன்று, அமலர்களை நோக்கி உன் கண்கள் நாணிவிட்டன. ஐயோ! இதைக் கண்டவர்களை காதலரைக் கொடுமை கூறுவாரே!

சிறுமை நமக்கொழியச் சேட்சென்றார் உள்ளி
நறுமலர் நாணின கண். (கஉங.க)

—"மேலும், உன் கண்கள் பசந்து விட்டன. அனறி, நீரையும சிந்துகின்றன. ஐயோ! இப்படி செய்வது காதலர் கொடுமையைப பிறருக்குத் தூற்றுவது போலிருக்கின்றதே! இது நமக்குத் தகுமா?

நயந்தவர் நல்காமை சொல்லுவ போலும
பசந்து பனிவாரும் கண். (கஉங.உ)

—"அன்று—காதலர் நம்மை மணந்த நாளிலே—இன்பம் மிகுதியால் உன் தோள்கள் பூரித்தன; இன்று—அவர் நமமைப பிரிந்த நாளிலே—இதோ இவ்வாறு பிரிவை அறிவிப்பதுபோல மெலிந்து கிடக்கின்றன. அன்று பூரித்து இன்று மெலிந்தால்

இரண்டையும் கண்டவர் இரக்கமின்றி அவரைக் கொடுமை கூறமாட்டாரா? இனி, நாம் ஆற்ற வேண்டுக!

தணந்தமை சால அறிவிப்ப போலும்
மணந்தநாள் வீங்கிய தோள். (கஉகூ)

அறப்பிரிவு—கூ பகைதணி வினை—டு ககக

—"அம்மா! உன் தோள்கள் அன்று—துணைவர் நீங்கியபோது—அவரால் பெற்ற செயறகை அழகும் இழந்தது; பழைய இயற்கை அழகும் இழந்தது. அவர் அன்பிலலாமல் பிரிந்தாரென்று எல்லோருக்கும உணர்த்திவிட்டது. இன்று, அதற்கு மேலே தம பெருமையும் இழந்தது—மெலிந்துபோயிற்று. வளையும கழன்றது. அவர் சொல்லிப்போன பருவததில் திரும்பி வாராத பொய்யரென்று உணர்த்துகின்றது. இவை இப்படி செய்யலாமா?

பணிநீங்கிப் பைந்தொடி சோரும் துணைநீங்கித்
தொல்கவின் வாடிய தோள். (கஉகூச)

—"அம்மா! உன் தோள்கள், ஆ! மிகவும் கொடியது! 'தழுவின கை தளர்ந்தாலும் தரியாள் இவள்;

நெடுங்காலம நீங்கினால் கலங்குவாள்' என்று நினை யாத கொடியா ஆனாலும், அவா கொடுமையை அவருக்கே உரைக்கின்றதே! வளைகளும் கழன்றது, பழைய இயற்கை அழகும இழந்தது. அவரோடு கலந்த இநதத் தோள்களே அவரைப் பழிப்ப தானால் அயலாரைச் சொல்ல வேண்டுமா? நாம் மறைபபது எபபடி? "

கொடியார் கொடுமை உரைக்கும தொடியொடு
தொல்கவின் வாடிய தோள். (கஉ௩௫)

இவ்வாறு 'உன் அவயவங்கள் எல்லாம் அழகு அழிந்து தலைமகனுடைய கொடுமையைத் தூற்று கின்றன; அவை அப்படி தூற்றாதபடி நீ ஆற்றவேண்

டும்' என்று தோழி தலைமகளை வற்புறுத்திககூறினாள். அது கேட்ட தலைமகள், தனக்குப பறறுககோடாகிய. நெஞ்சோடு தன ஆறறாமை தீரும வகை நாடு கின்றாள்.

த-ள் —"நெஞ்சே! இநத நோய் ஒன்றினாலும தீராது. தீரும மருநதாவது ஒன்றை இதுவரையும நான தேடியும தெரிநதிலேன். நீ ஏனைத்தறிந்த ஒன்றை ஏதாவாயோ? அது எபபடிபபட்டதானா

ஆம் — யாதொன்றானாலும் — உயரிலும் [illegible]

[illegible] விட்டுச் செய்வதேயானாலும், நோய்

தீர்வதானால் செய்கின்றேன்.

நனைத்தொன்று சொல்லாயோ நெஞ்சே எனைத்தொ

ன்றும்,—எவ்வநோய் தீர்க்கு மருந்து (௧௨௪)

நான்காம் ஆண்டு

அறப்பிரிவு—௨. துணை

களம் —தலைமகன் இல்லம்.

காலம் —வேனிலில் ஒரு காலை.

கூத்தர்—தலைமகள், தோழி.

தலைமகனுடைய நண்பனாகிய ஒரு வேந்தனைப் பகை வேந்தர் எதிர்த்துத் துன்பம் செய்தனர். அது கேட்ட தலைமகன், தன் நண்பனுக்குத் தான் துணையாகச் சென்று அவன் துன்பத்தை ஒழிக்க வேண்டுவது தனக்குக் கடமையென்றும்; அவன், தனது உற்ற நண்பன் ஆகையினால் தானே செல்ல வேண்டு

அறப்பிரிவு—௩. துணை ௧௨௧

வது தகுதியென்றும் எண்ணித் துணிந்தான் துணிந்தவன், தன் கருத்தைத் தலைமகளுக்குத் தெரிவித

தாம், அவள், தன்னை நீங்கிப் போகாமல் தடுக்கவும் கூடுமென்று அஞ்சினான். அஞ்சி, அப்படி செய்யாமல், தோழியைத் தனிமையில் கண்டு 'நங்காய்! நான் இப்பொழுது என் கண்பணாக்கு உற்றிடத்து உதவியாகச் செல்லவேண்டும், சென்றாலும், சில நாளிலே வீனை முடித்து விரைவிலே திரும்பிவிடுவேன்; நீட்டிக்கு நில்லேன் நான் வருமவரையும், உன் தோழியை நீ ஆற்றிக்கொண்டிரு' என்று சொல்லி அவள் விடைபெற்றுப் போயினான். போக, அவன் பிரிவைத் தலைமகளுக்குத் தகப்படி உணர்த்தி அவளை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தாள் தோழி. ... ஒருநாள், முன்னெல்லாம் தானும் தலைமகனும் ஓடியும் ஆடியும் உலாவிப் பழகிய பொழிலிடத்தே 'தலைமகள் வந்து புகுந்தாள். புகுந்து, முன்னே அவனுடன் இருந்து கண்டதும் உண்டதுமாகிய எல்லாவற்றையும் நினைந்து, கவலை வளர்ந்து புலம்புகின்றாள். உடன் இருந்த தோழி, அவளுக்குத் தேற்றுமொழி சில சாற்றுகின்றாள்.

தோழி —(தலைமகள் வருந்துவதை நோக்கி) "அம்மா! மகளிரைக் காதலர் அற்நோக்கிப் பிரிவார். பிரிந்த போது அம்மகளிர் பலரும் பிரிவாற்றி இருப்பார். உலகில் இது வழக்கம். தோழி! நீ மட்டும் அப்படி செய்ய இல்லை.—"

த-ள்:—"ஆமடி! நீ சொல்லுகின்றது மெய்யே! காதலர் 'பிரிகின்றேன்' என்றால் அதற்கு உடன்படு

வா. பிரிகின்றபோது, உண்டாகும அல்லலையும் அடக்கிக்கொள்வா. பிரிந்தால், அப்பிரிவையும பொறுத்துக்கொளவா. பினனும தனியே இருந்து உயிவாழ்வா. இவவகையான பெண்கள, உலகதத்ப் பலர் உண்டு!—ஏடி! இது ஒனறும என்னல் ஆகாது!—பிரியுப முன்னே மறறை நாளைவிட அதிகமாக எனனை அவா பாராட்டுகினறார். அநத இனபத்தை அடைநது, உடனே அதை துனபம அடையும்படி பிரிவுககு உடமபடுவேனு? பிரிகின்ற போது 'இவர் செலலுகின்ற நாட்டிலே இவருக்கு என்ன உண்டாகுமோ? இவா வருமவரையும நாம எப்படி பொறுத்திருபபோம்? இவா வருவது தான் எநநாளோ?' என்று இவவாறு என்மனத்தே பிறகின்ற அல்லலுக்கு ஓர ஆளவிலலை. பிரிநதால், என உளளத்தைக் காதலநோய் வருததுகின்றது! உடமபைச் சநதிரன் சுடுகினறது; தென்றல எரிக்கின்றது; குபிலும குழலும கொடுமைசெய்கின்றது! இத்தனையும பொறுததுக்கொண்டு எபபடி பிழைப்பது? இனி, நான் உயிா வாழமாட்டேன்!"

அரிதாறறி அல்லல்நோய் நீக்கிப் பிரிவாற்றிப்
பின்னிருநது வாழ்வார் பலர். (ககசுo)

தோழி:—"என்னடி! உன்னைப்போன்ற மகளிர் காதற் கடலில் அழுந்துவார்களா? அழுந்தினாலும், அதை ஏற்ற புணைகொண்டு நீந்தி ஏறுவாகளே! நீ அது--"

த-ள்:—"அடி! அவை இரண்டும் யாவர்க்கும் உண்டு. ஆனால், எனக்கு உண்டாகின்றது காதற் கடலே!

அறப்பிரிவு—சு. துணை கடந

இதை நீந்தும் புணையும் எனக்கு இல்லை. புணையாக வேண்டிய நீயும தூதுவிட்டுத் துணைசெய்கின்றாயா? இலலையே!"

காமக் கடல்மன்னும் உண்டே அதுநீந்தும்
ஏமப புணைமன்னும் இல். (ககசு)

தோழி:—"நானே துணையாக வேண்டும்? உன் நிறையைப் புணையாகவைத்து அதை நீநீந்தக்கூடாதா?"

த-ள்:—"நான் நீந்தாதவளா? அந்தக் காதலாகிய மிகுந்த கடலை நீந்தியிருக்கின்றேன். நீந்தியும், அதற்கு ஒரு கரை காணேன. கரை காணுக் காலம எது தெரியுமா? எலலாரும் உறங்குகின்ற பாதியிரவு. அந்தப் பாதி யிரவிலே அதற்கு ஒரு துணையும் இல்லை. நீயும் இல்லையே? நான் ஒருத்தியே துணையாயினேன்! ஆகியும் இறந்துபட்டுப பிழைத்துப் போகாமல், இன்னும் இருக்கின்றேன்! இந்தப் பாவத்தின் பயனைப் பார்த்தாயா?"

காமக கடும்புனல் நீந்திக் கரைகாணேன்
யாமத்தும் யானே உளேன். (கக்கூஎ)

தோழி:—"அம்மா! அவர் கொடுமையை நாம் மறைக்க வேண்டாமா? நீ ஆற்றவேண்டும் அல்லாவிட்டால், அவரை இவ்வூர பழித்துவிடும்!"

த-ள்:—"அடி! நான் என்ன செய்வேன்? என கண்கள் அவரைக் காண விரைகின்றதே! அவர் கொடுமையை நான் மறைத்தாலும் இவை தம்பட்டம் கொட்டுகின்றதே!—வெளிப்படுத்துகின்றதே! இப்

படிபபட்ட கண்ணையுடைய எனக்கு என் நெஞ்சிலே எதையும அடககமுடியுமா? என் அகத்திலுள்ளதை இவ்வூராக்கு அறிவது அரிதலல!"

மறைபெறல் ஊராக கரிதன்றால எமபோல்
அறைபறை கண்ணா அகதது. (ககஅ0)

இவ்வாறு என்ன சொல்லியும தலைமகள் ஆற்றாளாயினாள் ஆகவே, அவளை ஆறறுவிததறபொருட்டாகத தோழி, தலைமகனுடைய உயாந்தகுணஙகளைப் பழிததுப பேசுகினறாள. தலைமகள் அதை—அநதப

பழிபபேசசை—செவி பொறுககமாட்டாமல வருநது கினறாள.

த-ள் —(தலைமகளைப பழிதத தோழியை நோககி) "ஏடி! அவா வர இலலை என்று நான் வருநதுகின் றேன்?—நான் ஆறறியிருந்தாலும், என் தோள மெலிகின்றது — அதனால் வளையல் சரிகின்றது. அதைக கண்டு, நீயும அவரைக 'கொடியவா' எனறு கூசாமல தூறறுகின்றாய். நான அது பொறுக்கமாட்டாமலே என உள்ளே நோகின் றேன். வேறென்னடி?"

தொடியொடு தோள்நெகிழ நோவல் அவரைக்
கொடியர் எனக்கூற நொநது. (கஉ௩௬)

[பின்னும் தலைமகளைத் தோழி பழிககின்றாள.]

த-ள்:—(தோழியோடு பிணங்கி) "அன்று என்மேல் வைத்த காதலால் உன்னோடு அவர் நட்பு பூண் டார். தமது குறை கூறி, உன்னை வேண்டிக்

சொண்டார. உனனுடைய உதவிபெறறு எனனைக கூடினார. அவவளவு அனபுடையவா இனறு அற நோககிப பிரிநதிருககினறார அவரை நீ.—அவ ரோடு நடபுடைய நீ—தூறறு சலாகுமா? எனனை 'இவள தேமல படாரசாள' எனனாமல 'தேமலே

ஆயினாள்' என்றாலும் அதைக் கேட்டுக் கொள்வேன்—என்னை எவ்வளவு பழித்தாலும் பொறுத்துக்கொள்வேன். அவரையும் பழிக்க மனம் தாளேன்!

பசப்பெனப் போப்பெறுதல் நன்றே நயப்பித்தார்
நல்காமை தூற்றார் எனின். (கக௯௦)

—"ஆ! என் காதலர், என் நெஞ்சை விட்டு நீங்காமல் நிலைத்திருக்கின்றார். நான் உறங்கும் பொழுது, என் தோள்மேல் வந்து துயிலுகின்றார் நான் விழிக்கும் பொழுது பழையபடி என் நெஞ்சிலே ஓடி நிலைக்கின்றார்—ஒருகாலும் என்னை விட்டுப் பிரிந்தறியாதவரை, ஐயோ! இப்படியும் நீ நோவத்தகுமா?

துஞ்சுங்கால் தோள்மேலா ஆகி விழிக்குங்கால்
நெஞ்சத்தா ஆவர் விரைந்து (கஉகஅ)

—"என் காதலர் எல்லாரும் காண நனவிலே வருகின்றவர் அல்ல. யாரும் அறியாமல் என் கனவிலே வந்து என்னைக் கண்டு பாராட்டுகின்றார். நீ கொடுமை கூறலாகுமா? உனக்கும் ஒரு காதலர் இருந்தால் அவரை நீ கனவிலே காணலாம். அப

பொழுது என் காதலர் என்னை நனவிலே வந்து பாராட்ட இல்லையென்று அவரை நீ நோவமாட டாய்.

நனவினுல் நல்காரை நோவர் கனவினுல்
காதலாக் காணு தவர். (கூகசு)

—(தோழியோடு பின்னும் பிணங்கி அவளை வேறுகக் கருதி) "ஐயோ! இவ்வூர் மகளிர்க்குக் கண் இலை யா? 'நனவிலே நமமை நீங்கினா; நீங்கினர்' என்று என் காதலரைத் தூற்றுகின்றார்களே! அப் படி தூற்றுகின்றவர்கள், கனவிலே அவர் நீங்கா மல வருகின்றதைக கண்டறிவாரோ? நானென் றும் தானென்றும வேற்றுமை இல்லையானுல் நான் கண்டதை அவரும் கண்டறிவார். வேற்றுமை உள்ள இவர் அவர் வருவதைக் காணமுடியுமா?

நன்வினுல் நல்நீத்தா என்பர் கனவினுல
காணாகொல் இவ்வூ ரவர். (கூஉ0)

—(தன் நெஞ்சைநோக்கி) "நெஞசே! 'கொடியவ ரெனறு இவ்வூரார் கூறுகின்றவரிடம செலலு. சென்று, என் தோளினுல் விளைகின்ற ஆரவாரத்தை எல்லாம் சொல்லு —என்னுடைய தோளகள் தாமே மெலிகின்றதையும், அதை நோக்கி அய

லார் பழிக்கின்றதையும, மேலும் அதனால் ஆற்றாமை மிகுகின்றதையும் ' ஒன்றும் விடாமல் அவருக்குச சொல்லு. உன் சொல்லைக் கேட்டவுடனே அவர் இங்கே வருவார். வந்தால், இவை மு ௫

நீஙகும். நீங்கி, நீ தகுநத காலத்தில செய்த நன்றியை நான் தப்பாமலே பெறுவேன்! நீ அதன் பயனெல்லாம அடைவாய்! "

பாடு பெறுதியோ நெஞசே கொடியார்க்குஎன்
வாடுதோள் பூசல் உரைத்து (கஉ௩எ)

தோழி:—(பிணங்கியிருக்கும தலைமகளை நோக்கி) "அமமா! நீ தெய்வக் கற்புடையவள். ஆமாம். நான் காதலரைப பழிக்கினறேனென்று அவர் கொடுமையை எனக்கும் மறைக்கின்றாயே? இந்தக் குணம யாருக்கு வரும்?—உன்னைப போன்ற கற்புடையவா உன்னை மேலாக மதிபபார்—கொண்டாடுவார! உனக்கு வேறென்ன வேண்டும?"

த-ள்:—"ஏடி! அவா—கற்புடையவா—என்னை மதிததும எனககு எனன உண்டு? நான ஒரு பாவி! நான விரும்புகினற காதலரே எனனை விரும்ப இல்லை! கணவரால விழையபபடாத மகளிர யாவ

ரால் எது பெற்றும பெறறவராவாரா?''

வீழப படுவாா கெழிஇலா தாமவீழ்வாா
வீழப் படாா எனின். (கககூச)

தோழி:—''அமமா! அவர்மேல் அளவறற ஆசையுடை
யவள் நீ! அதனாலதான், அவா மனம அறிநது,
மகிழ்நதிருககின்றாய!''

த-ள்.—''ஆமாம்! நான் அவர்மேல ஆசையுடையேன.
அதனால் நான் பெற்றது என்ன? துன்பம் தானே!

கஉஅ திருக்குறள் நாடகம்

நாம அவரை ஆசைப்படுவதுபோல அவரும
நமமை ஆசைப்படாவிட்டால நமக்கு என்ன செய்
யப போகிறார? ஆசையிலலாதவா நமககு என்ன
இனபததைச செய்வாா?'

நாமகாதல கொள்டாா நமககெவன் செய்பவோ
தாமகாதல சொளளாக கடை. (கககூரு)

—''ஆ! காதல ஆணிடததும துன்பம! பெண்ணிடத
தும துனபம! ஓரிடததே மட்டும இருபபதானால
அது துன்பமே தரும!—காவடிததண்டின் இரு
முனையிலும பாரம கலநதிருநதால்— ஒத்திருந
தால—சுமபபவனுககு இனிதாகும. அதுபோல

ஆணிடத்தும பெண்ணிடத்தும் காதல் ஒரே அள வாக ஒத்திருந்தால அப்பொழுதே அது அவருக்கு இனிதாகும! பாரடி! என்னிடத்தில உண்டாகிய காதல அவரிடத்திலும உண்டானால நான் இப்படி துன்பம அடையக் கூடுமா?

ஒருதலையான் இன்னாது காமம்காப் போல
இருதலை யானும் இனிது (கக௯௬)

—"ஏடி! ஆணிடத்திலாவது பெண்ணிடத்திலாவது விருப்பு வெறுப்பு இல்லாதவன் காமன்.—இரு வரையும் ஒரு கண்ணாகப பார்ப்பவன். ஐயோ! இன்று, அவனும் என்னிடத்தே வேறு பட்டான! என்னிடத்தேயே நின்று போர் புரிகின்றான். என் பசப்பின் துயரத்தையும் பாரான். என் தனிமை யின் துயரத்தையும் பாரான். எனக்குத் துன்பத்

தையே செய்கின்றான. இனி, நான் பிழைப்பது எப்படி?"

பருவரலும பைதலும காணான்கொல் காமன்
ஒருவர்கண் நின்றொழகு வான். (கக௯௭)

நான்காம் ஆண்டு

களம்:—தலைமகன் தங்கியுள்ள பாசறை.
காலம்—வேனிலில் ஒரு மாலை.
கூத்தர்:—

தனது நண்பனுக்குத் துணை செய்ய வேண்டிப் பிரிந்த தலைமகன், சில நாளிலே தன் நாட்டுக்குத் திரும்பிவிடலாமென்று எண்ணினான். எண்ணியபடியே அவன் செய்யக் கூடாதாயிற்று. அவன் எடுத்துக் கொண்ட கருமம் விரைவிலே முடிய இல்லை. காலம் நீட்டித்தது. நீட்டித்தபோது, அவன் தனிமையிலே இருந்து தலைமகளை நினைந்து தன்னுள்ளே புலம்புவானாகின்றான்.

தான்:—(பொழுதுமறைந்து மாலை வருகின்றதை நோக்கி) "ஏ! மாலைப்பொழுதே! நமது நண்பனுகிய வேந்தன் போர்செய்த விரைவிலே வெல்ல வேண்டும். நாம் எடுத்து வந்த வினை இன்றே முடிய வேண்டும். அப்பொழுது நாமும் நம் வினைவியைச் சென்று கூடுவேம். அவ்விடத்தே வருகின்ற உனக்கு விருந்தும் செய்வேம்!

வினைகலந்து வென்றீக வேந்தன் மனைகலந்து
மாலை அயர்கம் விருந்து. (கஉசுஅ)

—"ஐயோ! 'நமது காதலர் நெடுந்தூரம் சென்றார். அவர் என்றைக்கு மீண்டு வருவார்? அவர் திரும்பி வருவதாகக் குறித்துப்போன நாள் என்று வரும்? என்று வரும்?' என்று அந்த நாளையே மனதிலே வைத்து ஏங்கிக்கொண்டிருப்பார். அது வரும் வரையும் உயிர் தாங்கி வாழ்வார். பாவம்! அப்படி வருந்துகின்ற மகளிர்க்கு ஒருநாள பலநாள் நெடி தாகக் காட்டுமே? அவர் எப்படி ஆற்றுவார்?

ஒருநாள் எழுநாள்போல் செல்லும்சேட்சென்றார்
வருநாள் வைத்தேங்கு பவர்க்கு (கஉசுக)

—"நமது காதலி நம் பிரிவினை ஆற்றாமல் உள்ளம் உடைந்தால் இறந்துபடுவாள். இறந்து பட்டால் நம்மைப பெறுவதாலுமை என்ன? அலது பெற் றாலுமை என்ன? அல்லது மெய்யுறக் கலந்தாலுமை என்ன? இவை ஒன்றாலும் அவளுக்குப பயன் இல்லை. அவள் இறந்துபடுமுன் நாம் செல்லவேண் டும்!"

பெறின்என்னும் பெற்றக்கால்என்னும் உறின்என்னும்
உள்ளம் உடைந்துஉக்கக் கால். (கஉஎ0)

இவ்வாறு வருந்தியிருந்த தலைமகனுக்கு வினை முடிந்தது. ' வீட்டிற்குத் திரும்பவும் எண்ணினான். எண்ணி, முன்னொருகால் தலைமகளிடம் நிகழ்ந்ததை நினைத்துத் தன்னுள்ளே சொல்லுகின்றான்.

அறப்பிரிவு—ச. துணை கூகூக

—"ஒரு நாள் என் காதலியை உடம்பு இரண்டும் ஒன்றுகும்படி இறுக முயங்கி இருந்தேன். இப்படி இருந்தால் இவளுக்கு நோகுமே என்று எண்ணித் தழுவிய நிலையைச் சற்றே அவிழ்த்தேன். அவ்வளவு நெகிழ்ச்சியும் அவள் பொறுக்க இல்லை. பாவம்! பைந்தொடிப் பேதை உடனே அவள் நெறறி பசந்தது. அத்தன்மையாகிய நெற்றி இந்தப் பிரிவுக்கு என்ன செய்யுமோ?

முயங்கிய நிலைகளை ஊக்கப் பசந்தது
பைந்தொடிப் பேதை நுதல். (கூஉஅ)

—"அவ்வாறு என் தழுவிய கை சிறிது வழுவிய போது எனது இரு மார்பகமும் சற்றேவிலகியது; இடையே சிறுகாற்று நுழைந்தது. அந்த மென் காற்று புகுந்ததும் அவள் பொறுக்க இல்லை. பாவம்! பேதை அவள்! உடனே அவள் குளிர்ந்த கண் பசந்தது. அத்தன்மையாகிய பெரிய கண்கள் இந்தப் பிரிவுக்கு என்ன செய்யுமோ? நான் காடும்

நாடும் மலையும் கடந்து வந்திருக்கிறேனே?
முயக்கிடைத் தண்வளி போழப் பசப்புற்ற
பேதை பெருமழைக் கண். (கஉஙூ)

—"அவள் நெற்றிப பசபபைக் கண்டு அவள் கண் பசப்பானது துன்பமுற்றது. 'தழுவிய கைகள் நழுவிற்று; இரண்டு மெய்யும் நீங்கிற்று; சிறு காற்று இடையே நுழைந்தது. இதுவரையும் நான் பசந்திலேன். என் நெஞ்சே வன்னெஞ்சு! முயங்கிய கை நெகிழ்ந்ததும் நெற்றி பசந்ததே! அதுவே

மென்மையுடையது!' என்று நெற்றிப் பசபபை நோக்கி கண் பசபபு வெட்கம் அடைந்தது முயங்கிய அன்றே அவள் உறுபபுக்கள் இப்படி ஆயினவே! பிரிந்த இன்று அவை ஒன்றுக்கு ஒன்று முற்பட்டு அழகு அழியாதா? ஆகையால நாம் விரைந்து சென்று அவளைச் சேரவேண்டும்!"

கண்ணின் பசப்போ பருவரல எய்தின்றே
ஒள்நுதல் செய்தது கண்டு. (சஉசo)

களம்:—தலைமகன் இல்லம்
காலம்:—முன்பனியில் ஓர் இரவு.
கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

"இம்மை இன்பமும் மறுமை இன்பமும் எளிதாக அளிக்கத் தக்க பலவகைப் பொருளும் நான் படைத்திருக்கின்றேன். படைத்தும் என்ன பயன்? இது என் இன்பத்திற்குத் துணையாகுமன்றி அறத்திற்கும் ஆகுமோ? முன்னோர் தொகுத்துவைத்த பொன்னில் புரியும் காரியங்களைப் பொன்னுலகத்தாரும் தென்னுலகத்தாரும் கொள்ளாரே! அவர் கொள்ளாரானால் நாம் செய்யும் பூசனை எத்தனையாயினும் எள்ளளவும் பயன் தருமோ? ஆகையால், இன்றே சென்று எனது முயற்சியால் பொருள் தேடி வரு

வேன்!" என்று தலைமகன் எண்ணினான். எண்ணி, தலைமகளிடம் தன் விருப்பத்தை உரைத்தான். அவளும், அறத்திற்குத் துணையாவதே கற்புடையவர் கடமை, என்று கருதி உடன்பட்டாள். தலைமகன் அவள் விடைபெற்றுப் பிரிந்து போயினான். போக, தலைமகள் அவன் பிரிவினால் துன்பம் அடைந்தாள், அத்துன்பத்தையே எப்பொழுதும் நினைந்தாள் மெலி

கின்றாள். தோழி அருகே இருந்து ஆறறிவித்கின் றாள்.

முன் இரவு

தோழி —"அன்னாய்! உன காதல நோயை இபபடி நீ வெளிபபடுதலாமா? இது உன் நாணதிறகுத் தகாது!"

தலை —"ஏடி! நான் வெளிப்படுத்துகின்றேனா?—இந்த நோயை அயலார அறிவதற்கு நான் நாணுகின்றேன். நான்கி, மறைக்கினறேன். மறைதாலும, பயன் என்ன? என் நாணத்தின் அளவிலே நிற்கின்றதா, இது? நீர வேண்டுமென்று இறைபபவருக்கு ஊற்று நீர் மிகுவதுபோல மிகுகின்றதே! இனி இதற்கு மருந்து நீயே தேடவேண்டும."

மறைப்பேன்மன் யான்இஃதோ நோய்யை இறைப் பவர்க்கு,—ஊற்று நீர் போல மிகும். (ககசுக)

தோழி:—"அம்மா!' துனபமும முடிவில்லை இன்பம உண்டு. இன்பம் முடிவிலே துன்பம் உண்டு. நீ முன்னே காதலர் இன்பம் உண்டாய். இன்று,

அதனலாகிய துன்பம் வந்தது. அதைப் பொறுக்க வேண்டாமா?''

தலை:—''அடி! உண்ட இன்பத்தோடு ஒத்து வந்தால்: பொறுக்கலாம்—காதலானது, கூட்டதை இன்பம் செய்கின்றது; அந்த இன்பம கடல் போலப் பெரியதே! அக்காதலே பிரிவினல் துன்பமி செய்கின்றது; அந்தத் துன்பம் அந்தக கடலினும் பெரிதாகின்றதே! முன் உண்ட இன்பத்தைவிட இன்று வரும் துன்பம இரட்டித்து இருந்தால் எப்படி பொறுப்பது?''

இன்பம் கடலமற்றுக் காமம் அஃதடுங்கால்
துன்பம் அதனில் பெரிது. (ககசுகு)

—தோழி நீங்குகின்றாள்.

நடு இரவு

தலை:—(இரவின் கொடுமை எண்ணி) ''ஓ! இந்த இரவின் அன்பே அன்பு! உலகத்தில் உள்ள மன்னுயிரை எல்லாம் தானே உறங்கப் பண்ணிற்று. என்னையே உறங்காமல் வைத்தது.--இப்போது எனக்கு யன்றி வேறு துணை இல்லை. துணையோடு சேர்கின்ற உயிர்களை எல்லாம் விட்டது—துயிலப் பண்ணிற்று. நான் சாகும் எல்லையேன். என்னையே தேடித் துணையாகக் கொண்டதே. ஓ! இதன் அறிவை என்ன சொல்லுவேன்?

மன்னுயிர் எல்லாம் துயிற்றி அளித்துஇரா
என் அல்ல தில்லை துணை. (ககசுஅ)

பொருட்பிரிவு—க. பொருள் கஙரு

—"என் காதலரே என்னுடைய ஆற்றாமை கருதாமல் பிரிகின்ற கொடியவர்! அக்கொடியவர் கடிதிலே வாராத கொடுமையும் உடையவர். அவா கொடுமைக்கு மேலே இநத இரவும் கொடுமை செய்கின்றதே!—அவரோடு இன்புற்ற முன் நாளிலே இது ஒரு நாழிகையாகப் பறந்தது. அவரைப்பிரிந்திருக்கின்ற இந்த நாளிலே ஒரு ஊழியாகக் கழிகின்றதே! இதற்கும் கண்ணோட்டம் உண்டா?"

கொடியார் கொடுமையின் தாம்கொடிய இநநாள்
நெடிய கழியும் இரா. (ககசுகூ)

—தோழி சார்கின்றாள்.

பின் இரவு

தோழி:—"அம்மா! இன்னும் நீ உறங்க இல்லையா! இது உனக்கு ஆகாது. நீயும் ஆற்ற வேண்டும்; உன் கண்ணும் உறங்கவேண்டும்".

த-ள்:—"என் கண்களா? அடி! அவை எந்நாளும் உறங்குவன அல்ல. காதலர் வாராத நாளில் 'அவர் வருவார், வருவார்' என்று வழிபார்த்து உறங்கா. அவா வந்த நாளில் 'ஐயோ! இவர் பிரிவாரே!'

என்று அச்சங்கொண்டு உறங்கா. அவர் என்னை நீங்கியிருந்தாலும் கூடியிருந்தாலும் என் கண்ணுக்குப் பொறுக்கமுடியாத துன்பமே உண்டு. அவை உறங்குதல் இல்லை.

வாராக்கால் துஞ்சா வரின்துஞ்சா ஆயிடை
ஆரஞர் உற்றன கண். (கக௭௯)

கங௬ - திருக்குறள் நாடகம்

—(தான் முன்னே பிரிவுக்கு இசைந்த பிழையை எண்ணி, தன் பசபபினை நோககி) "என் காதலருககு அபபொழுது பிரிவை உடமபட்டேன. அதை ஆறறாமல் இபபொழுது பசக்கின்றேன். என குணத்தை யாருககுச சொலவேன்?—'இவள உடமபட்டால பிரிவோம; அலலாவிடடால ஒழிவோம' என்று கருதிப பிரிவை உணாததினா அவா அன்புடையவரே! பாவி நான் அனறு இசைநதேன. நான இசையவே அவா மேலும மேலும பிரிவைசசெய்கின்றா அவரைக கூடுதல எனக்கு அரிதாகின்றது. அதனால் ஆற்றாமல் இன்று பசககினறேன். முனபு இசைதலும பினபு பசத்தலும் பிறர் செய்த பிழையா? நானே செய்து கொண்ட துன்பததினை யாரிடம நோவேன்? இதை வெளியிடுவதும் பழியே அலலவோ?"

நபநதவாககு நலகாமை நேர்நதேன் பசந்தஎன்
பண்புயாரக்கு உரைககோ பிற. (ககஅக)

ஐந்தாம் ஆண்டு

பொருட் பிரிவு—க பொருள்

களம்:—தலைமகன் இலலத்தைச் சாரநத ஒரு கானல்.

காலம்:— முன்பனியில ஒருபகல.

சு-த்தர்—தலைமகள், தோழி.

கழிக் கரையில் நாணற் புதரும் தாழைப்புதரும் நெருங்கியுள்ளது. தலைமகள் மணல் மேட்டின்மேல் புன்னை நிழலில் உடகார்ந்திருக்கின்றாள். அவள்

பொருட்பிரிவு—க பொருள் கஙஎ

கன்னத்தில ஊனறிய கைவழியே கண்ணீர வழிகின்றது அவள் ஏதோ எண்ணததிலே ஆழ்ந்து ஏஙகியிருக்கின்றாள். உடன் இருநத தோழி அவள ஆழ்நத எண்ணத்திலே அமிழ்நது கிடபபதைக கணடு, அவளை தெளிவிககின்றாள்.

தோழி—"அமமா! அநத நாள இன்பதைத எலலாம நினைககின்றாய அதனால உனக்கு அலலல விளைகினறது அதை நீ மறககவேண்டும."

த-ள்—"ஏடி! அதை மறந்தால நான் உயிர வாழேன். அவரோடு கூடிய நாளின் இனபத்தை நினைககினற

படியால் இந்த தனப வெளத்திலும நான உயிர் வாழ்கினேறன். அதவும இலலையானல் எனக்கு வேறு துணை எது? அவா தூது வருகின்றதா? அல லது, என் தூது செல்கினறதா? அந்த நினைவும் இலலைபானல வேறு எததால நான் உயிர வாழ் வேன்?

மறறுயான என்னுளேன் மன்னே அவரொடுயான் உற்றநாள உள்ள உளேன். (கூடீசு)

—"அந்த இன்பத்தை நான் மறந்தறியேன். மறவா மல் இன்றும நினைக்கின்றேன். இருந்தும், பிரிவு என் உளளத்தைச சுடுகின்றதே! அவ்வாறு பிரி வாற்றுத நான், மறந்தால் என்ன ஆவேன்? உயிர் வாழ்வேனே? இறநது படுவேன்!

மறப்பின் எவனோன் மற்கொன் மறப்பறியேன் உள்ளினும் உள்ளம் சுடும. (கூ0எ)

கூடீ திருக்குறள் நாடகம்

தோழி:—"இந்தத் துன்பம் அறிந்து அவர் வருவார். வந்து, உனககு இன்பம் செய்வார். அன்னாய்!, வருநதாதே!"

தள்:—"ஆமடி! இன்பம் செய்வார்!—அவரை நான் எவ்வளவு மிக நினைத்தாலும் அதற்கு வெகுள மாட்டார்—அதற்கு உடமபட்டு என் நெஞ்சிலே நிறபார். என் காதலர் எனக்குச் செய்கின்ற இன பம் அவ்வளவு தானே? வேறென்ன? இதுவே எனக்குச சிறந்த இன்பம!

எனைத்து நினைபபினும் காபார் அனைத்தன்றே
காதலர் செய்யும் சிறபபு. (கஉ0அ)

—(தான் கண்ட கனவை நினைந்து ஆற்றுளாகி) "என் னைப் பிரிந்து போய் இன்னும் திருமபி வாராத கொடியவர்! ஒருநாளும கனவிலே வந்து இன்பம் செய்யாக் கொடியவர! ஐயோ! நாளுதோறும் கன விலே வருகின்றார். வந்து, நம்மை வருதுகின்றார். இது எதபற்றியோ? கனவில் இல்லாதது கனவி லும் இல்லையாமே, இதுமெய்யா?"

கனவினுல் கலகாக் கொடியார கனவினுல்
என்னம்மைப் பிழிப் பது. (கஉகள)

"'காதலர் வந்து இன்பம் செய்வார்' என்றேன்; அதை இகழ்ந்து பேசினுள்., கனவை நினைந்து கலங்கு கின்றுள். ஐயோ! இனி இவள் ஆற்றுள். நான் தேற்' றுவது ஏப்படி?" என்று இவ்வாறு தோழி கவலையுற்று வாடுகின்றுள்.

த-ள்:—(தோழி கவலையைக் கண்டு) "ஏடி! நீ என் வருந்துகின்றாய்? கனவு என்னை வருத்துகின்றது என்று?—என் காதலர் நனவிலே வந்து இன்பம் செய்யார். ஆயினும், அவரைக் கனவிலே பல காலும் காண்கின்றேன். அந்தக் காட்சியாலே தான் என் உயிர் உளதாகின்றது. நீ கவல வேண்டா?

நனவினை நலகா தவரைக்
காண்டலின் உண்டென் உயிர். (கூஉகஎ)

—"தானே இயல்பாக வந்து இன்பம் செய்யார். அவர் சென்ற இடத்தை அறிந்துசென்று அவரைக் கொண்டு வந்து தருகின்றது கனவு! அந்தக் கனவிலே எனக்கு இன்பம் உண்டாகின்றது. ஆதலால் நான் ஆற்றுவேன்.

கனவினால் உண்டாகும் காமம் நனவினால்
நல்காரை நாடித் தரற்கு. (கூஉகச)

—"அடி! முனனே நனவிலே அவரைக் கண்டு உண்ட இன்பமும் அது கண்ட போதே இனிதாயிற்று. முன் நான் பெற்றதும் இவ்வளவே—எனக்கு இரண்டும் ஒத்திருக்கின்றது. இன்னும்.

நான் ஆற்றேனே?

கண்டதும ஆங்கே கனவுநதான
கண்ட பொழுதே இனிது. (கஉகரு)

—"ஓ! நனவு மிகவும கொடியது! அந்த ஒரு பாவி இல்லையானால் கனவிலே வந்து கூடுகின்ற காதலர்

என்னைப் பிரிவாரா? பிரியார அது நடுவே புகுநது கனவைப் போக்குகின்றது —அவரைக் கனவிலே பெற்றே நான் ஆறறுகின்றேன். அடி எனக் காச நீ கவலைப்படாதே"

நனவென ஒன்றில்லை யாயின் கனவினால
காதலர் நீஙகலர் மன். (கஉககூ)

ஐந்தாம் அண்டு

பொருட்பிரிவு க பொருள்

களம்.—தலைமகன் இலலத்தைச்சார்நத ஒருபொழில்.
காலம:—முன்பனியில் ஒரு மாலை.
கூததா:—தலைமகள. தோழி.

பொழிலின் மேற்புறத்தே ஓர் ஓடை வடககு நோக்கி ஓடுகின்றது. அதன் கீழைக்கரை புல் முளைத்துப் பசசைப பசேரென்று அழகாயிருக்கின்றது. அதன்மேல் தலைமகள் சாய்நது கிடக்கின்றாள. தோழி அவள் முன்னே, உட்கார்நதிருநது மகிழமலர் கோக்

கின்றாள். கதிரவன் மேற்கடல குளிக்கத் தாழ்கின்றான். மாலைப் பொழுது வருகின்றது. அதைக் கண்டு தலைமகள் இரங்குகின்றாள்.

தலை:—(பொழுதொடு புலந்து) "பொழுதே! என் காதலரும் நானும் கூடியிருந்த நாளில் வந்த மாலையோ நீ அல்லை; அல்ல. அந்நாள் காதலரை மணந்திருந்தேன். நீ இன்பம் செய்தாய். இன்று அவரைப் பிரிந்திருக்கின்றேன். என் உயிரை உண்ணும், இறுதி நாளாயிருக்கின்றாய்—வேலைப் போலத் துன்பம் செய்கின்றாய்.

பொருட்பிரிவு—க பொருள் • கழக

மாலையோ அல்லை மணந்தார் உயிருண்ணும்
வேலின் வாழி பொழுது. (கஉஉக)

—(தனது மனத்துயரத்தை அதன்மேல் வைத்து) மயங்குகிற மாலைப் பொழுதே! எனக்கும் துன்பம் செய்தாய்; நீயும் இன்பம் அடைந்தாயில்லை. என்னைப்போல ஒளி இழந்தும் கிடக்கின்றாய். என் துணைவரோ கொடியவர்! உன் துணையும் கொடுமையுடையவர் தானே? சொல்லு!"

புன்கண்ணை வாழி மருண்மாலை எங்கேள்போல்
வன்கண்ணை தோழின் துணை. (கஉஉஉ)

தோழி:—(அழுகின்ற தலைமகளை நோக்கி) "அன்னாய்! இந்த மாலைப்பொழுது கலக்கமே தரும். ஆயினும் நீ ஆற்ற வேண்டும்"

தலை:—"ஏடி! இதை ஆற்றுவது எப்படி? அவர் கூடிய நாளெல்லாம் இது குளிர்ந்து இருந்தது; என் முன்னே நடுங்கிக்கொண்டுமே வந்தது. இந்த நாளில அப்படி வருகின்றதா?—என் உயிர் வாழ்க்கையில் வெறுப்பு தோன்றும்படி வருகின்றது. இந்த வெறுப்பாக வரும் துன்பமும் நாளுக்கு நாள் வளரும்படி வருகின்றது. நான் என்ன செய்வேன்?

பனியரும்பிப் பைதல்கொள் மாலை துனியரும்பத்
துன்பம் வளர வரும். (ககஉ)

—"அவர் உள்ளபொழுதெல்லாம் இது எனக்கு நட்பாகி இன்பம்செய்து வந்தது. அவர் இல்லாத இப்பொழுது நட்பு ஒழிந்து நிற்கின்றது.—அது

மட்டுமா? படுகளத்தில் அருளொன்று மில்லாதார் வருகின்றதுபோல என் உயிரைக் கொள்ள வருகின்றது. பகையாகித் துன்பம் செய்து வருகின்றது. இனி ஆற்றுவது எப்படி?

காதலர் இல்வழி மாலை கொலைக்களத்து
ஏதிலா போல வரும். (குஉச)

—"அடி! காலையும் மாலையும் பழமைபோலன்றிஇன்று மாறுபட்டு வருகினறதே!—அன்று—அவர் கூடிய நாளில்—காலை, 'பிரிவார்' என்று என்னை அஞ்சப் பண்ணிற்று. இன்று—அவர்பிரிந்தநாளில்—அதை விட்டது. கங்குல் வெள்ளத்திற்குக் கரையாய் வருகின்றது. நான் இந்தக் காலைக்குச் செய்த நன்றி என்னவோ? கூடியநாளில் மாலை, எனக்கு இன்பம் செய்து வந்தது; இன்று அதை விட்டது. அளவிலாத தின்பம் செய்கினறது. நான் இதற்குச் செய்த தீமை என்னவோ?

காலைக்குச் செய்தநன்று என்கோல் எனன்கொல்யான்
மாலைக்குச் செய்த பகை. (கஉஉ)

தோழி:—"அம்மா! இன்று இப்படி வருந்துகின்றுயே! அன்று அவர் பிரிவுக்கு என உடம்பட்டாய்?"

த-ள்:—"அடி! முன்னெல்லாம் இநத மாலை எனக்கு நட்பாகி இன்பம் செய்து போந்ததே. இன்று பகையாகித் துன்பம் செய்கின்றது. இது இப்படி வேறுபடு மென்பதை காதலர் பிரிதற்கு முன்னே நானு அறிநதிலேன். அறிந்தேனுல் அவர் பிரிவிற்கு உடம்படுவேனு? மாட்டேன்"

மாலைநோய் செய்தல் மணந்தார் அகலாத
காலை அறிந்தது இலேன். (கஉஉசு)

தோழி:—"அனைஞ்! மாலையில் மட்டும் இவ்வாறு ஆகினருயே, மற்றை நேரம் உனக்குத் துன்பம் செய்ய இலலையா?"

தலைவி:—"இல்லை. அடி! காலைப் பொழுதிலே இந்த நோய் அருமபுகின்றது; பகற் பொழுதெல்லாம பேரருமபாக முதிர்கின்றது; மாலைப் பொழுதிலே அலர்ந்துவிடுகின்றது.—உறககம் விட்டு எழுநத காலை நேரத்தில் கனவிலை காதலரைக் கண்டநினேவே நிற்கின்றது. ஆகையால, காலையில் நான் வருந்துவது இல்லை. பின் பொழுது போகப் போக அநத நினைவு மறக்கினறது. அவர் பிரிவை நினைநது வருநதகின்றேன் அயினும பகல், அவ்வளவு கொடியது அல்ல. மாலை நேரதில மக்களும மாகசலும ,லலாம, தமது தினைவரை நினைநது தேடி இருடபிடம சேரகின்றனர. அதைக்காணும போதே நான் முன்னே உண்ட இனபதனை நினைநது வருந்தம மிகுகின்றேன். அதனல், இந்த மாலை நேரமே கொடியது!

ாலை அரும்பிப் பகலெலலாம் போதாகி
மாலை மலரும்இந நோய். (கஉஎ)

—"அடி! முன்னெல்லாம ஆயன் குழல எவ்வளவு இனிதாய் வரும. இப்பொழுது அது இந்த மாலைக்கு ஒருதூதும் ஆயிற்று—இது வருவதை அது முன்னமே வந்து உணர்த்துகின்றது. இது வந்து

என்னைக் கொல்லும்போது இதற்கு அது கொல்லும படையும் ஆகினறது. தானே சுடவலலது இந்த மாலை இது ஒரு துணையும் பெற்றுல என்ன செய்யாது?

அழலபோலும் மாலைக்குத் தூதாகி ஆயன்
குழல போலும் கொல்லும் படை. (கூஉஅ)

—"இந்த மாலை கொடியதாயிற்று! எனக்குக் கூறறமே ஆயிற்று! இனி இதைக் கண்டவரும 'இது மாலையா?' எனறு மதிமருளுவார்! இதுவரையும் நான் ஒருத்தியே இதனல் மயங்கி நோய் அடைந்தேன். இனி இது வரும பொழுது, இதன் கொடுமையால் நான் இறந்து படுவேன்! இந்த ஊரெலலாமும் மயங்கி நோய் அடையும!

பதிமருண்டு பைதல் உழக்கும் மதிமருண்டு
மாலை படாதருமம போழ்து. (கூஉக)

—ஏடி! காதலர் பொருள் முடித்து வரப்போனர். அவர் குறித்த பருவமும மு கழிந்தது. நம்மை நினைத்து வரவும் இல்லை. தாம் சொல்லிய சொல்லும் தவறினர். அப்பொருள் இயல்பே தம் இயல்பாயினர்.—இந்த மாலையோ கொடியதாயிற்று; கலங்கச் செய்கின்றது. இந்நாள் வரையும் அவர் பிரிவைப் பொறுத்து இறந்துபடாது இருந்த என் உயிர், இன்று இந்த மாலையிலே இறந்து படுகின்றது. தோழி! இனி, நீ சொல்லுவதால் பயன் இலதே!"

இன்பப்பிரிவு—க. பரத்தை கசரு

ஆரம் ஆண்டு

இன்பப்பிரிவு—க. பரத்தை

களம்:—தலைமகன் இல்லம்.

காலம்:—பின்பனியில் ஒரு பகல்.

கூத்தர்:—தலைமகள், தோழி.

தலைமகனுடைய உருவையும் திருவையும் குணத்தையும் குலத்தையும் கண்டு அவனிடம் வேட்கை மிகுந்து அவனை மனத்துகொண்டு மங்கையருமை இருந்தார். ஆடலும் பாடலும் உடலும் கூடலும்

மாகிய பெண்மை நலத்தில் உயர்நத பெண்டிரை, தலை மகளை மணப்பதறகு முன்னும் பின்னும, தலைமகன் மணந்தும இருந்தான். அவாகளுக்குத தனது முகம் காட்டி மகிழ்வித்தற் பொருட்டும்; இன்பம் ஊட்டு தற்பொருட்டும், அவன் தலைமகளைப் பிரிநது போயி னான். அதை அறிநத தலைமகள 'ஏடி! என்னை வெறுத்து என் தஙகைமாரிடம் சென்றார் கணவர். இனறு அவா அன்பு இருந்தபடி கண்டாயா? அவர் தோளையும் மாரபையும் அயலாரும் தோயலாயிற்று. நாளை அவர் நம்மை நினைநது வநதாலும, அநத எச்சி லான மாரபை நான் இசசியேன்—தீண்டக் கூசுகின் றேன்! அவர் வரவு நோககி வாழ்த்துவேனோ?' என்று தோழியோடு சொலலிப் பிணங்கியிருந்தாள். சில நாள் செல்ல தலைமகன் திரும்பி வந்தான். அவனைக் கண்டதும,' தலைமகள பிணங்கியே இருக்க மாட்டாமல் எதிா ஓடி ஏற்றுக்கொண்டு கூடிக் குலாவினள். இவ்வாறு நிறை அழிந்து கூடிய தலை

மகளைத் தனியே கண்ட தோழி மறுநாள் நகையாடு கின்றாள்.

தோழி:—"கணவர் வந்தால கலக்க மாட்டேனென்று இத்தனை நாளும் வீமபு பேசினாயே, அடி! நேற்று

அவரோடு புலந்துகொண்டாயா? வந்ததே வாரிக் கொண்டாயே!—''

த-ள்.—(சற்று நாணம் அடைந்து புன் நகை செய்து) ''ஏடி! எமமால விரும்பப்பட்டவர் வந்து காமத தால் நாம கருதியிருந்த—விரும்பிய—செயகை களை செய்கின்றார. செய்கின்றபோது 'இது பரத் தையர் தோய்ந்த மார்பு' என்று அதைத தோய நாணுகினறோமா? அப்படிபபட்ட நாணததை நாம் கொஞசமும் அறிகின்றோமா? நிறை அழிந்து மயங்கிவிடுகின்றோமே! அடி!—இது உனக்குத் தெரியாதா?

நாணை ஒன்றே அறியலம் காமத்தால்
பேணியா பெட்ப செயின். (கஉடுள)

—''அவா வந்தால் பிணங்கவேண்டுமெ; பிணங்கினால் அவா சொல்லாலும் செயலாலும் நம்மை வேண் டிக்கொள்வார; வேண்டிக் கொண்டாலும் நாம் பிணககம் நீகாதிருக்க வேண்டுமெ. என்று முன் னே பலவாறு எண்ணிக்கொண்டிருந்தோம. அது மெய்தான். ஆனால, அனதையெல்லாம் மறநது அவ ரைச் சேருமபடியே நமமைச செய்துவிட்டாரே! ஆ! அவா பல பொய்களை வல்ல கள்வர். அவர்

சொல்லும் சொலலோ, அத்தனையும் அன்பே உரு வானது. அந்தத் தாழ்ந்த மொழிகள் அல்லவா நமது பெண்மை அழிக்கும படையாகின்றது? அம் மாயக்கள்ளருக்கு முன்னே—அவர் பணிமொழிக்கு முன்னே, நம் நிறை அழியாமல் என்ன செய்யும்? அடி!"

பன்மாயக கள்வன் பணிமொழி அன்றேநம்
பெண்மை உடைக்கும் படை. (கஉநிஅ)

—தோழி நகைக்கின்றாள்.

த-ள்:—"ஆமடி! நீ நகைப்பாய் இதைக் கேள்—காதலா வந்தார், அப்பொழுதே 'பிணங்க வேண்டும்' என்று எணணி அவா முன் நிலலாமல் வேறோர இடம் போயினேன. போயும, என் நெஞசம் நிறையிலே நின்றதா? திடம் அழிந்தது. அவரோடு•கலக்கவே தொடங்கிற்று அதை நான அறிந்•து 'இனி முடியாது' எனறு அவரைப் புல்லி னேன். புலநக வேண்டிய நெஞ்சமே கலக்க வேண்டினர். நான் என்ன செய்வேன்? அடி!

புலபபல் எனச்சென்றேன் புல்லினேன் நெஞ்சம
கலத்தல் உறுவது கண்டு. (கஉநிக)

—"சில மகளிர் தம்மூடைய காதலரைக கண்டால், அபபொழுதே நிறை அழிவார். நிணத்தை நெருப் பிலே இட்டால் உருகுவதுபோல நெஞ்சம உருகு வா. அவவகையான மகளிர் 'காதலர் எதிர்ப்

பட்டாலும நாம ஊடியே இருப்போம. அவர உணாததிலுமம உணராமல அப்படியே நி போம எனறு எண்ணமுடியுமா? முடியாத. அடி! நாலும அமமகளிரில ஒருதத. எனக்குப் நிறை அழியாதிருகக முடியாத."

நிணமதியில இட்டனன நெஞ்சினாக்கு உண்டோ புணாநூடி நிறபேம் எனல். (கஉகo)

ஆறும் ஆண்டு

இன்பப்பிரவு—க. பரந்தை

களம் —தலைமகன இல்லம
காலம்—பின்பனியில ஒரு மாலை.
கூததா:—தலைமகள, தோழி.

தலைமகளைக கலநது வாழ்நதிருந்த தலைமகன், சில நாளைக்குப பினபு, பினனும அவளைப பிரிந்து

பரத்தையரிடம போயிருன். அதுகண்ட தலைமகள் அவன் கொடுமை நினைந்து நெஞ்சம புழுங்கி வாடினுள். ஒருநாள் தோழியை நோக்கி 'அடி! என் தங்கையாமேல் வைதத காதலால கணவர் என்னை கையகன்றுபோயிருர. அமமங்கையர், அன்பில் மிக்கவரோ? அழகில் உயாநதவரோ? ஐயோ! அவர் முன்னே நான் சூடிக்கழிதத சூட்டுமாலை ஆனேனே! என் பிணையே!' என்று மானம் சுடுதலால் மனம வெதும்பி வருந்துகின்றுள. உடன் இருந்த தோழி அவளை நகையாடுகின்றுள்.

இன்பப்பிரிவு—க பரதை கசகூ

தோழி —(நகைத்துக் கொண்டே) "அம்மா! அவர பிரிபக் குறிதததபோதே நீ பிணங்கிக கொண்டிருக்க வேணடுமே. அப்படி பிணங்கிக கொண்டால், உன் பிணகதை நிற்கு அஞசியாவது அவர பிரியாமல இருபபார! அன்று எனடி நீ பிணங்க இல்லை?"

த-ள்*—"அடி! நான பிணங்குவது எங்கே? காதலியுடைய நான பிணங்குவது எங்கே? மூடியுமா? காதலுக்கு உளள குணம கூடஞ்சும இலலையே! காதல, நனனை நினைததாலே (உணர் வழியாத) களிபபைத தருகினறது. கண்டாலே, (உணர் வழிந்த) மகிழ்சசியையும தருகினறது நினைததாலே, களிகக செய்யுமா களஞ? அலலது, கண்

டாலே மகிழச செய்யுமா? உண்டாலதானே செய்யும்? இபபடிபபட்ட காதலை யுடையவள் நான், நான பிணஙகுவது எங்கே? அடி!

உள்ளக் களிததலும காண மகிழ்தலும்
கள்ளுக்கில காமததிற் குணடு. (கஉஅக)

—"பெண்டிருக்குக் கணவர்மேல் வைதத காதலானது பனையளவாக— மிகுதியாக—உண்டாயிருக்கலாம. இருநதாலும, அபபெண்டிர் தமது காதலரோடு பனையளவும் பிணங்கலாகாது. ஆம். சிறிதும் பிணஙகாமல் இருக்கவேணடும. பிணங்கினால், வளரத்தமே மிகும!

தினைத்துணையும் ஊடாமை வேண்டும் பனைத்துணையும்
காமம் நிறைய வரின். (கஉஅஉ)

கரு0 திருக்குறள் நாடகம்

—"அவர் நம்மை பேணவும் இல்லை. அடி! தாம் வேண்டியவற்றையே செய்கின்றார்.—என்னைப் பிரிந்து பரத்தையரிடம் போகின்றார். இபபடி யெல்லாம் செய்தாலும, என் கண்ணானது அவரைக் காணாமல் இரேன் என்கின்றதே!—காணவே விரைகின்றதே! அபபடிப்பட்டவரோடு நான் எப்படி பிணங்குவது? அடி!

பேணுது பெட்பவே செய்யினும் கொண்கனைக்
காணுது அமையல கண் (கஉஅஈ)

—"தோழி! என் நெஞ்சின செய்கையைக் கண்டாயா? காதலரைக் காணுமுன்னே அவர் செய்த பிழையை எல்லாம் இதற்கு எடுத்துச சொல்லி வைத்தேன். இதனோடு நினைத்திருந்தேன். அவர வந்தபோது, அவரோடு பிணங்குதற்கே நான் சென்றேன். ஆனால், இது அவரைக் கண்டதும் நான் சொல்லியிருந்ததை முழுவதும் மறந்தது; திடம் அழிந்தது; கூடுதற்கே சென்றது. நான் என்ன செய்வேன்? என்னால் பிணங்கமுடியா தாயிற்று!

ஊடற்கட் சென்றேன்மன தோழி அதுமறந்து
கூடற்கட் சென்றதென் நெஞ்சு (கஉஅச)

—"அடி! நமது கணவனும் நாமும் ஒருவிதத்தில் ஒத்திருக்கிறோம், கண்டாயா? எழுதும்முன்னெல்லாம் கண்ணனது அஞ்சனக் கோலினது கருமை கண்மருக்கின்றது. ஆனால், எழுதுகின்றபோது அக் கோலினது இயல்பைக் காணமாட்டாதாகின்றது.

நாமும் கொழுநரைக் காணுதபோதெல்லாம், அவர் பிழையை எண்ணி யிருக்கின்றோம்: அவரைக் காணுகின்றபொழுது அதை முழுதும் மறந்துவிடு கின்றோம். இந்தத் தன்மையில் இருக்கின்றோம் நாம. இனிமேலும், பிணங்க முடியுமா?

எழுதுங்கால்கோலகாணுக்கண்ணேபோல்கொண்கண்
பழிகாணேன கண்ட விடத்து (கஉஅநு)

—"காதலரைக் காணுத காலததில அவருடைய தவறு மட்டுமே நான் கண்டிருந்தேன்—அவர் பிழையையன்றி வேறு ஒன்றும எனக்குத் தெரிய இலலை உன்னோடும் சொல்லிக் கொண்டேனே! இனபு, அவரைக் காணுகின்ற காலத்தில், அவர் பிழையில் ஒன்றும் நான காண்கின்றிலேன். எல் லாம நன்றுகவே தோன்றுகின்றது. ஆகையால், நான் பிணஙக இல்லை. அடி!

காணுஙகால்காணேன் தவறுய காணுக்கால
காணேனீ தவறல் லவை. (கஉஅசு)

—"தோழி! என்னைப் பிணங்கச சொல்லுகின்றாயா? பிணஙகினாலும், பயன் என்னடி? என்னல் கடைசி வரையும் பிணங்கியே இருக்க முடியாதே! ஓடு கின்ற வெள்ளத்தில் பாய்ந்தால் அது நம்மை ஈர்த் துக்கொண்டு போய்விடும் என்று அறிந்திருந்தும் பாயலாமா? பாய்ந்தால், அடித்துக் கொண்டே போய்விடும். 'நான் பிணங்கினால, பிணங்கியே

இருக்க முடியாது. ஆகையால், அந்தச் செய்கை யால் பயன் இல்லை. அடி!"

உயத்தல அறிந்து புனல்பாய் பவரேபோல்
பொய்த்தல அறிநதென் புலநது. (சஉஅஎ)

ஆறும் ஆண்டு

இன்பப்பிரிவு—க. பரந்தை

களம:—தலைமகன் இலலம்.
காலம்:—பின் பனியில் ஒரு பகல.
கூத்தர்.—தலைமகன், தலைமகள், தோழி.

பரதனையிடம் பிரிநதிருநத தலைமகன சிலகாலம சென்று தன் இலலம் திருமபி வநதான். வநதவன், தலைமகளிடம நேரே செலல இலலை ஏனெனறால, தன்மேல அவள் பிணக்கம கொண்டிருககினறபடி யால், தனனை எதிரகொணடு ஏற்றுக்கொளளாமல மறுககவும கூடும் என்று அஞ்சினான். அவளுடைய பிணக்கதனை ஒழித்து வருமபடி தோழியை முனன தாக அனுபப எண்ணியிருநதான்.....இவ்வன் இவ வாறாக, தலைமகள், தன்னைப் பிரிந்துபோன கொடு

மை எல்லாம் நினைந்து மிகவும் பிணங்கி இருந்தாள். ஆயினும், அவன் வருகை அறிந்ததும் அவள் நெஞ்சம் அவன் பிழை முழுதும் மறந்தது பிணக்கமும் ஒழிந்தது. அவனைச் சேர்வே விரைந்தது. அது கண்ட தலைமகள் தன்னுடைய நெஞ்சத்தோடு புலந்து கூறுகின்றாள்.

த-ள்:—"நெஞ்சே! அவர் நெஞ்சு நம்மை நினைக்கின்றதா? அவருக்கே ஆகி நிற்கின்றதே!—அவர்

இன்பப்பிரிவு—கூ. பரத்தை கருரு

எண்ணப்படிக்கே இசைகின்றதே! நீ மட்டும் ஏனோ எனக்காக நிற்க இல்லை? அவரிடம் குற்றம் கண்டும் அவரோடு பிணங்காதொழிகின்றாய். அவரையே நினைக்கின்றாய்.—ஒரு காரியத்தை நீயாகச் செய்யாவிட்டாலும் செய்வாரைக் கண்டாகிலும் செய்யலாகாதா?—அவர் நெஞ்சைக் கண்டு அதுபோல நீ செய்யலாகாதா? அதுவும் செய்ய இல்லையே!

அவர் நெஞ்சு அவர்க்கு ஆதல் கண்டும் எவன் நெஞ்சே நீ எமக்கு ஆகாதது. (கஉகூக)

—"என் நெஞ்சே! அவர் இப்போது நம்மேல் அன்புடையவர் அல்ல. இந்த உண்மையை நீயும் அறிந்திருக்கின்றாய். இருந்தும், அவருடைய பழைய விருப்பத்தை எண்ணி, 'நாம் சென்றால், அவர்

வெகுளார்' என்று அவரிடம செல்கின்றாய்! இது என்ன மடமை! நீ எண்ணியது முடியுமா?

உறாதவாக கண்ட கண்ணும அவரைச்
செறார்எனச சேறிஎன் நெஞசு. (கஉகூஉ)

உ"நெஞசே! என்னைவிட்டு அவாபின் செல்வதை நீ முன்னமே பழகியிருக்கினறாய். இனறும், என்னிடம் நீ நிறகமாட்டாப். நீ விரும்பியபடியே அவரிடம செல்கின்றாய். இதற்குக காரணம இவள மானம் அழிந்தாள்; இவள் நட்பால் நமக்கு என்ன வரும்?' என்று எண்ணியோ? அலலது உன் இயல்போ? சொல்லு —கெட்டார்க்கு நட்டார் உலகத்தில் இல்லை. தளர்ந்த காலத்திலே கைவிடுவார்

தாழ்ந்தவர். இன்று, அவர் உறவே ஆயிற்று உன் உறவும்!

கெட்டார்க்கு நட்டார்இல் என்பதோ நெஞசே நீ
பெட்டாங்கு அவர்பின செலல. (கஉகூஙூ).

—"நெஞ்சே! முன்னெலலாம் பிணங்குவதாக எணணி இருக்கின்றாய். அவரைக் கண்டபொழுதே இன்பம உண்ண எண்ணிவிடுகினறாய். அவா பிழையை நோக்குகினறாயா? முன்னே புலவியை உண்டாகஙி, அதனை அளவோடும் அறிந்து, பின்னே இன்பம உண்ணமாட்டாய். இனிமேல் அப்படி பட்டவற்றை—பிணஙகும் விதங்களை—உன்னோடு எண்ணுவார் யார்? நான் அதைச் செய்வேன்!"

இனியன்ன நின்னொடு சூழ்வாயார் நெஞசே
தனிசெய்து துவவாய்காண் மற்று. (கஉகூச)

இவ்வாறு தலைமகள், தனது நெஞ்சத்தோடு புலந்துகொண்டு இருக்கின்றாள். அப்பொழுது அவளை ஊட்ட நீர்த்துவரும்படி தலைமகனால் அனுபபப்பட்ட தோழி அங்கே வருகின்றாள்.

த-ள்:—(தோழி செவியில் விழும்படி) "ஐயோ! என் நெஞ்சு எக்காலத்தும் நீஙகாத துன்பமே உடைய தாயிற்று. என்ன செய்வேன்? அவரை அடையாத போது, 'அடைய இல்லையே!' என்று அஞ்சுகின்றது.—அண்டையில் உள்ள காதலரை அணையாதவிடுதல் அழகல்ல என்று நினைக்கின்றது. அவ

ரை அடைந்தபோது, 'இன்னும் பிரிவரே!' என்று அஞ்சுகின்றது—'முழுதும் இன்பம் உண்ண முடியாது; இவர் பிரிந்து போவார்; என்ன செய்வோம்?' என்று ஏங்குகின்றது. இபபடியே இதையும் அதையும் இடைவிடாது நினைத்து எந்நாளும் துன்பமே அடைகின்றது.

பெருமை அஞ்சும் பெறின்பிரிவு அஞ்சும்
அரு இடும்பைத்தென் நெஞ்சு. (கூகருங்)

—"அவர் பிரிந்தபோலா. என் நெஞ்சு என்னிடமே இருந்தது. என்னனிட்டுப பிரிய இலலை. எதன் பொருட்டு இங்கே இருந்தது தெரியுமா? அவர் கொடுமைகளை எனகது நினைவூட்டி ஆற்றுமையை விளைகசவே! ஆம். வேறென்ன?—அன்று என் காதலரைப் பிரிந்திருந்த நான், அவர் கொடுமைகளை இநத நெஞசோடு நினைததேதன். அவ்வளவில் அறிநது, இது என்னைத தின்பதுபோலத் துன்பம் செய்தது.—இன்றைக்கு அந்தக் கொடுமைகளை நோக்கி அவரோடு பிணஙகுவதற்கா இருந்தது? இலலை. இல்லை! என்னைத் துன்பம் செய்யவே!

தனியே இருஙது நினைத்தக்கால் என்னைத்
தினிய இருந்ததென் நெஞ்சு. (கூகசு)

—"ஆ! என் நெஞ்சு! தன்னை மறந்த காதலரைத் தான் மறக்கமாட்டாதது!—ஒரு நினைவில்—நிலையில் நில்லாதது! அவர் கொடுமைகளை, அவரைக் காணாதபோது, நினைந்து கண்டபோது மறக்கும்

தவறுடையது; அந்தக் கொடுமைகளை அவரைக் காணாதபோது, மறந்து கண்டபோது நினைந்து பிணங்கும் அறிவற்றது! அவரைக்கண்டபொழுதே கூட்டத்திற்கு விரைவது! இப்படிப்பட்ட மடநெஞ்சுடனே கூடி, ஐயோ! என நாணத்தையும் மறந்தேனே!—என் உயிரினும் சிறந்த நாணத்தையும் மறந்து விட்டேனே! ஆ!

நாணும் மறந்தேன் அவர் மறக்க அல்லாஎன்
மாணா மடநெஞ்சில் பட்டு. (௧௨௯௭)

—"இந்த நெஞ்சு உயிர்மேல் காதலை உடையது! இளிவிற்கும் அஞ்சுகின்றது! ஆகையால், கூடவே கருதுகின்றது.—'நம்மை எள்ளிச் சென்றாரென்று நாமும் அவரை எள்ளலாமா? அவருக்கு வாயில் மறுக்கலாமா? மறுத்தோமானால், வழிபடாமை எனனும் பழியும் எமமைச் சேரும். பிரிவாற்று

மையும் பிறக்கும. நாணும் நிறையும் முதலிய குணங்களை இழத்தலும வரும். இவ்வளவு இன்னல்களும் உண்டாகும' என்று கருதி அவர்திறத்தினையே நினைக்கின்றது.—அவருக்கு வாயில் கேருங்கின்றது; அவர் வரவும உடமபடுகின்றது. இவ்வாறு இன்னல்களிற்கும் அஞ்சி 'இறக்கவும் மாட்டாமல் கூடவே கருதுகின்ற நெஞ்சத்தடனே நான் என்ன செய்ய முடியும்?"

எள்ளின் இளிவாம்என் றெண்ணி அவர்திறம்
உள்ளும் உயிர்க்காதல் நெஞ்சு. (கஉகூஅ)

இன்பப்பிரிவு—க. பரத்தை · கருள

இவ்வாறு தலைமகள், தன்னுடைய நெஞ்சம தலைமகனைகூட விரைகின்றதையும தான் அவனோடு புலக விரும்புகின்றதையும தோழி கேட்கப் பேசுகின்றாள. அதுகேட்ட தோழி, தலைமகள வழியே நின்று அவளை ஒடல் நீாகவேண்டி இபபடி சொலலுகினறாள.

தோழி —(நகையாடிககொணடு) "அமமா! நீ அவரை விரைந்து சென்று புலலாதே! இந்தத் தொழிலையே மேலிட்டுக்கொண்டிரு. பிணங்கிககொளளு. விரைவாக இணகிவிடாதே. ஆமாம். அப்படி பிணங்

கிறலே, காதலா அடையும் அல்லல் நோயை நாம சிறிது காணலாம.—துன்பத்தைச் செய்யும காத லேயினல் அவர் படுகின்ற பாட்டை நாம சிறிது பாரகலாம!

புல்லாது இராப புலததை அவருறும்
அல்லலநோய் கர்ண்கம சிறிது (கரு0க)

—"ஆலல, நீ நெடுநேரம் பிணஙகிப்பிருக்கக் கூடாது ; சூட்டத்தை இன்பம் செய்வதற்குப் புலவியும சிறி து வேணடியதே;—உண்ணும உணவிறகு வேண்டு மளவாக உபபு இட்டால், அது இன்சுவை ஆகுகும். அளவில சிறிது விஞ்சிவிட்டால் அப்பண்டம் கசப பேறிக் கெட்டுவிடும். அதுபோல, இப்புலவியை நீயும் அளவில் சிறிது மிகவிட்டால், கூட்டமானது இனபம் அழிந்து விடும்.—அளவு அறிந்து உணரா மல பிணங்கியே இருந்தால், காதலருக்குக் கூட்

டத்தின்மேல் எழுந்த குறிப்பு அடங்கி விடும். அப்பொழுது புலவி, இன்பம் ஆகுமா? ஆகை யால், சிறிதும் நீள விடலாகாது."
உப்பமைந் தற்றுல புலவி அதுசிறிது
மிக்கற்றுல நீள விடல். (கரு02)

இவ்வாறு தோழி சொல்லக் கேட்ட தலைமகள், தான் கொண்டிருந்த புலவி ஒழிந்தாள். ஒழிந்து, கூட்டத்திற்கே விரைந்து வாயில் நேர்ந்தாள். அது கண்ட தோழி, தலைமகளிடம் திரும்பி வந்து, நகை முகத்தோடு நின்று, தலைமகள் வாயில் நேர்ந்ததைத் தெரிவிக்கின்றாள்.

தோழி:—(நகைத்துக் கொண்டே) "ஏ! களவரே! உங்கள் மார்பு எங்களுக்குக் கள்ளே காணும். குடியர் கள்ளை வெறுப்பாரா? விடுவாரா? தன்னை உண்டு களித்தாருக்கு அது இளிவரததக்க இன்னதனவற்றையே செயயும!—நாணம குறைக்கும், நிறை கெடுக்கும; ஒழுக்கம அழிக்கும; உணாவு ஒழிக்கும்.—இவை எலலாவற்றையும் செய்தாலும குடியா அதை விடவே மாட்டார்: மேன்மேலும் விரும்புவார். அதுபோல அல்லவோ உங்கள 'மார்பு எங்களுக்கு? எவ்வளவு கொடுமையைச் செய்தாலும் அதை விடாமல் விரும்புகின்றோம நாங்கள். நீங்கள் வந்சகர் அல்லவோ?—உங்கள் வரவை ஏற்றுக்கொண்டாள் என்தோழி!"

இளித்தக்க இன்ன செயினும களித்தார்க்குக்
கள்ளற்றே களவனின் மார்பு. (கஉஅஅ)

இவ்வாறு சொலலக் கேட்ட தலைமகன் உள்ளம் களித்துத் தலைமகளிடம் செலலுகின்றான்.

ஆறாம் ஆண்டு

இன்பப்பிரிவு—க பரத்தை

களம் — தலைமகன் இல்லம்.
காலம்:—பின்பனியில் ஓர் இரவு.
கூத்தா.— தலைமகன், தலைமகள்.

பரத்தையிடம் பிரிந்திருந்த தலைமகன் சிலகாலம் சென்று தன்னுடைய இல்லிடம திருமபி வந்தான். வந்தானைத் தலைமகள் வரவேற்றுக கொளளாமல பிணங்கியே இருந்தாள். அவள் பிணக்கததைப் போக்கி வருமபடி தோழியை அனுபபினான். தோழி அப்படியே தலைமகளிடம சென்று "அமமா! நாம போகப பெணகளோ? கறபுடைமகளிர மனையில இருந்து மணாளனை வழிபடுவார. மக்களை வளாப்பார. விருந்து ஊட்டுவார. அன்றி, ஊடலும துனியும் கொள்வாரோ?—வண்டை ஒபபார ஆடவர; பூவை ஒபபார பெண்கள. நம கணவர போமபொழுதுபுறம் தொழுது, வருமபொழுது முன்தொழுது அவரை ஏறறுக கொண்டு வழிபடுதல் அலலது எதிர்த்துக கொண்டு வழிமறுத்தல ஆகுமோ? இது நமக்கு நன்றல்ல. அவரை வருநதச் செய்து நமககு 'வருகின்றது என்ன?' என்று பலகாரணமும காட்டினாள். காட்ட,

தலைமகள் பினக்கம் நீங்கினாள். நீங்கியதைத் தோழி வழியாக அறிந்த தலைமகன், தலைமகளிடம சென்று

பள்ளியிடத்தே இருந்தான். அவனைக் கண்டதும, தலைமகளுககு உள்ளே இருந்த சினம பொங்கிறறு. கண் சிவந்தது. நுதல் வேறுபட்டு வோததது. அவள் சிவபபு ஆற்றுதறகாக, தலைமகன சில குளிரந்த மொழி கூறினான. அது கேட்ட தலைமகள மனம வெதுமபி, முகம திரும்பியிருந்து மொழிகின்றாள.

த-ள் —(கடுகடுதது) "இங்கே வந்து விட்டாகளே! ஐயோ! பாவம! அங்கே உங்கள காதலிமார எல லாம உஙகளைக காணாமல கலஙகியிருபபார! போங் கள! இனி, ஆறறமாட்டார! உஙகளைப் பெறாமல புலந்த மகளிரைப புலவு நீககிப புலலவேண்டா? புலலாவிட்டால, முனனமே துன்பமுறறு அழிந தாரை அதனமேலும் மிக்க துனபததைச செய்வ தே ஆகும. போஙகள்; அவவிடம போஙகள்.

அலந்தாரை அல்லலநோய் செய்தற்றால் தம்மைப
புலந்தாரைப புல்லா விடல். (௧௬௦௬)

—"எங்களை ஊடல் உணர்த்தல் வேண்டா! நீங்கள வேறிடத்தே போயிருந்தாலும், எங்கள புதல் வரைக் கண்டு நாங்கள் ஆற்றியிருப்போம! உங்க ளோடு ஊடுதற்கு உரியமோ நாங்கள்? அவர்களே அதற்கு உரியவர்! உங்களோடு ஊடிய காதலி மாரை ஊட்டல் உணர்த்திக் கூடாவிட்டால, முன் னமே கோபப் பெருமல் வாடிய கொடியை அடி யிலே அறுப்பதே ஆகும்! போங்கள். அவர் ஊடலை நீக்க அவ்விடம் போங்கள். இங்கே வேண்டா!"

இன்பப்பிரிவு—க. பரத்தை கழகு

ஊடி யவரை உணராமை வாடிய
வள்ளி முதலரிந் தற்று. (நகூ0சி)

இவ்வாறு தலைமகள் புலந்து பேசக் கேட்ட தலைமகன், அவளை ஊடலை உணர்த்துவானாயினன். அவனை உணர்ந்த உணர்ந்தவும், அவள் உணராது புலந்தே இருந்தாள் அது கண்ட தலைமகன் மனம் வாடி. இவ்வாறு சொல்லிப புலம்புகின்றான்.

தன்:—(தலைமகள் கேட்கும்படி) "காமத்தின் மென் மையை எல்லாரும அறிவாரா? அது மலரைக்

காட்டிலும மெலலியது ஆயிறறே!—குறிபபும் வேட்கையும மகாச்சியும் இன்பமும ஒரு காலதது லேயே ஒத்து நகாதறகு உரியார் இருவா அதற் கேற்ற இடமும காலமும் உபகரணஙகளும பெற றுக கூடியே காம இனபம நுகரவேண்டும்! இவற் றுள யாதேனும ஒன்றினுல் சிறிது வேறுபட்டா லும் இவ்வினபம் வாடிவிடும்.—எல்லாவற்றினும மெலலியதாகிய மலரும், தொட்டாலன்றி மண்ச் செவலி மாறுது ஆகையால், காம இன்பம் மல ரைக் காட்டிலும மெல்லிதாயிருக்கும். அப்படி மெல்லிதாயிருகதலை அறிந்து அதன் செவ்வியைப் பெறுவா உலகத்துச சிலரே ஆவர்! இவள் குறிப்பு வேறுபட் டிருக்கின்றபடியால் காணும் அது பெறுகின்றேனு?

மலரினும் மெல்லிது காமம் சிலர்அதன்
செவ்வி தலைப்படு வார். (கூஅக)

11

—"ஓ! இவள் என் காதலி அலல!—முன் ஒரு நாள் புலல விதப்பினுல் சென்றேன். சென்ற என் னோடு அவள கண் சிவந்தாள். ஆயினும், ஊடி ஒரு சொல்லும் உரைத்திலள். சிவந்திருந்ததும் சில நேரமே! புல்லுதலை என்னிலும் அதிகமாக

விதும்பினாள். ஆதலால, அசசிவப்பையும அப் பொழுதே மறந்து கூடிவிட்டாள். அதனால், நான் இததன்மையேனாகவும விதுபபின்றி ஊடிநிறகின்ற இவள் அவள் அல்ல அவளே ஆனால இபபடி ஊடல நீடி உணராதிருப்பாளோ?

கண்ணிற் றுனித்தே கலங்கினாள் புல்லுதல்
என்னினும தான்விதுப் புற்று. (கஉகூ0)

—(கூட்டத்தில் விதுமபுகின்ற தன் நெஞசைப பழித்து) "ஐயோ! எனக்கு உரித்தாகப பெற்ற நெஞ்சமும் எனக்குத் துணையாகின்றதா? இவளை அன்பில்லாதவள் எனறு விட்டுவிடாமல் கூட்டததிறகே விரைகின்றதே! என்ன செய்வேன்? ஒருவருக்குத துன்பம் வந்தபோது அது நீக்குதற்கு அவர் நெஞசமே துணையாக வேண்டும். அது துணையாகா விட்டால், துணையாவார் வேறொருவா உண்டா? எனக்குத் துணையாவார் யாரும் இல்லை. ஆதலால, இன்பத்தைப் பட்டே ஆகவேண்டும்.

துன்பத்திற்கு யாரே துணையாவார் தாம்உடைய
நெஞ்சம் துணை அல் வழி. (கஉகூகூ)

—"ஒருவருக்கு உரித்தாக உடையது நெஞசமே. அது அவருக்குத் தமராகவேண்டும். அதுவே உற

வல்லாத போது அயலார் அவருக்கு உறவல்லர் ஆதலைச சொலலவேண்டுமோ? இவள ஒருத்தியைக் காதலி என்று கருதி என நெஞசமே என்னை

வருத்துகின்றதே! இவள் என்னோடு புலந்து என்னை வருத்துகின்றது புதுமையோ?''

தஞ்சமே தமரலலா எதிலா தாம்உடைய
நெஞ்சம் தமா அல வழி. (கக00)

இவ்வாறு தலைமகன் மனம் நொந்து வருந்தினான். அது கண்ட தலைமகள மனம் இரங்கி ஊடல் தீர்ந்தாள். தீர,அவன் அவளோடு இன்பம உண்டான். உண்டு, அவ்இன்பததிறகு ஏதுவாகிய புலவியை வியந்து கூறுகின்றான்.

தன்:—''ஆ! எவ்வகைபபட்ட தலைவருக்கும் அழகாவது யாது? பூபபோன்ற கண்ணருடைய—காதலிமாருடைய நெஞசினிடதது நிகழுமம புலவி மிகுதி அல்லவோ? நறதுணமுடைய நலலாருக்கும-தவறே இலலை தவருகுமம—புலவி மிகுதி இல்லாவிட்டால் இனபபபயனை எய்தலாகுமோ? டலவி இல்லாவிட்டால் இன்பம் புல்லென்று போகும். உண்மை இது!

நலத்தகை நல்லவர்க்கு ஏ புலத்தகை
பூவன்ன கண்ணா அகத்து. (கக0ரு)

—''ஆமாம! முதிர்ந்த கூலாமாகிய தனியும் வேண்டும! இளைய கலாமாகிய புலவியும் வேண்டும! இந்த இரண்டும் இல்லையானல், காமமானது பழுத்தனிந்த கனியைப்போல உண்ணுவார்க்கு மிகவும்

இனிமையாகிவிடும். அல்லது பழுக்காத கருக்காயைப்போல இனிமையே இராது. ஆகையால், துனியும் புலவியும காதலருக்கு மிகவும வேண்டும.

துனியும புலவியும இலலாயின் காமம
கனியும கருங்கயையும அற்று (௧௩௦௬)

—"இப்படி வேண்டப்படுகின்ற ஊடலினிடத்தும, ஓ! ஒரு துன்பம உண்டு—'இனிப புணாச்சி நீட்டிக்குமோ, அல்லது நீட்டியாதோ?' எனறு காதலா கருதுகின்றார். கருதுகின்றபடியால் அவாகொணட ஊடலே கூடலில விரைகின்றது, அதலால இன பததிறகு இனறியமையாத ஊடலினிடததும ஒரு துன்பம இலலையா?"

ஊடலின உண்டாஙகோர துன்பம புணர்வது
நீடுவது அன்று கொல என்று. (௧௩௦௭)

ஆறும் ஆண்டு

ஈபப் பிரிவு—க. பரந்தை

களம்:—தலைமகன் இல்லத்தைச சாரந்தஒருபொழில்

காலம்:—பின்பனியில் ஒரு பகல.

கூத்தர்:— தலைமகன், தோழி.

தலைமகள் பிணக்கத்தைத் தணித்தற் பொருட்டாகவே தலைமகன் சிலகாலம் பரத்தையிடம் பிரிந்து செல்லாமல் தலைமகளோடு கூடி வாழ்ந்திருந்தான். இருந்தும், தலைமகள், தான் கொண்ட புலவிக்குறிப் பினை மாறவில்லை. அது கண்ட தோழி, 'இதற்குக் காரணம் இவளைக் கேட்டறியலாகாது' என்று தலைமகளை

நாடிச் சென்றாள். சென்று அவளைப் பொழிலிடத்தே தனிமையில் கண்டு, சாரதது வலங்கொண்டு நின்று, "ஐய! என் தோழியோடு நீங்கள் கூடி வாழ்கின்றீர். வாழ்ந்தும், அவள புலவிக் குறிபபைப் போக்காதிருக் கின்றாள். இதற்குக் காரணமயாதோ?" என்று வினவினாள். இவவாறு வினவப்பட்டதலைமகன் மறுமொழி கூறுகின்றான்.

தலைவன் —"நங்காய்! உன் தோழி புலக்க ஒரு காரணமும் வேண்டுமோ? அன்று ஒரு நாள் மாலையை விரும்பமாகச் சூடினேன். புனைதகண்டு கடுகடுத்து நோகி, 'ஓ! நீங்கள் சாதலிக்கினறு ஒருத்திகது இப்போதணி காண விரும்பமபோலும! அவளுக்குக் காட்டவேணடியே இமமாலையை இபபடி சூடிக் கொண்டீர. இது நான் அறியேனே?' என்று காய்ந

தாள் —பின்னைநாளை, இந்த நிலத்தில் இல்லாத வேறு நிலத்துக் கோட்டுப் பூவைச் சூடினேன். அதைக் கண்டு முகம் சுளித்து, 'இவ்விடத்தே உங்கள் காதலிமார் பலர் இருக்கின்றார்கள். அவருள்ளே யாருக்கு இந்த வேற்றுப்பூ அணி காண விருப்பம்? இது யாருக்குக் காட்டவேண்டிச் சூட்டிக் கொண்டீர்?' என்று வெகுண்டாள். இப்படிப்பட்ட உன் தோழிக்கு என்ன காரணம் வேண்டும்?

கோட்டுப்பூச் சூடினும் காயம் ஒருக்கியைக்
காட்டிய சூடினீர் என்று (கஉகஉ)

—"ஒரு நாள் 'எல்லாரைக் காட்டினும் நாம் மிக்க காதலையுடையோம்' என்றேன். அவ்வளவுதான்.

அதைக்கேட்டதும உன் தோழி கண்சிவந்து நோக்கினாள். 'எல்லாரைக் காட்டினுமா? எல்லாரைக் காட்டினும் என்னிடத்தில மட்டுமா மிக்க காதலையுடையீர்? ஆயின், உங்களுக்குக் காதலிமார பலர இருக்கினறார்கள! அவர்கள எலலாரிடத்திலும நீங்க வைத்த காதலைகாட்டிலும், எனனிடத்தில நீங்கள் வைததாளள காதலே மிகுதி யென்றல்லவோ சொல்லுகின்றீர்கள்? ஆ! ஆ! நன்றாய் இருந

தது உங்கள காதல்!' என்று கைகதுப புலநதாள். கண்டாயா? நங்காட்! 'காமம உண்ணுதற்கு உரிய வர்கள, ஆடவரும மகளிருமாகிய இருவரே அவர் யாவரைக் காட்டினும நாம இருவரும் மிக காதலை டையோம' என்னும கருததோடு என் அன்பு மிகுதியால் சொனனேன் நான. அதை அவள் கருத்து வேறுபடக் கொண்டாள. கொண்டு, அதுவே காரணமாகப புலநதாள். அவள புலவிக்கு வேறு காரணமும உண்டோ?

யாரினும காதலம எனமேறனு ஊடினுள
யாரினும யாரினும என்று (கஉகச).

—"நங்காய்! ஒருநான், என காதல் மிகுதியால் 'இம மையாகிய பிறப்பிலே—இப்பிறபபிலே—நாம் ஒரு வரை ஒருவர் பிரியேம்' என்றேன். இதில் என்ன குற்றம்? இப்படி சொல்லி நான் வாய் மூடுமுனனே அவள் கண் நிறைய நீர வநதது —'இபபிறப்பில் மட்டும் தானு? மறுபிறப்பில் என்னை விட்டுப் பிரி யவர் நினைக்கின்றீர்கள்? என்னைப் பிரிந்து யாரோடு

வாழபபோகின்றீகள? மறுபிறப்பிலே பாவிகான உங்களோடு வாழத் தருதியில்லையோ?' என்று

கலகல என்று கண்ணீர் சிந்திக் கலங்கினாள். நான் வெள்ளையாகப பேசினேன் அதை அவள் என உளளதிலே கள்ளமவைதது குறிபபாகப் பேசி யதாகக் கொண்டாள். நான் என்ன செய்வேன்? என்னிடம் பிழை உண்டா?

இமைமட பிறபபில பிரியலம எனறேனு
கண்நிறை நீகொண்ட னள் (சுருகரு)

—"மற்றொரு நாள நடநததைக் கேள!—பிரிநதிருந்த காலததில் உன்னையே இடைவிடாது நினைந்தேன எனனும கருத்தால் 'உள்ளினேன' என்றேன். அதைக கேட்ட உன் தோழி உலைவாய்போலச் கொதிததாள் —'என்ன உள்ளினீரா? மற்று யாரை மறநதீர்? உங்கள காதலிமாரில் யாரையா வது அன்று மறந்திருநததற்கு இன்று மனம் வருந்துகின்றீரா?—அல்லது, 'உளளினேன்' என் றீர்; ஒருகால மறநததை அல்லவோ, பின்னும உள்ளவேண்டுமி? ஆதலால, என்னை மறந்தும் இரு நதீர்; அபபடி மறநதிருந்தபோது யாரை நினைந் திருந்தீர்? எவ்வளவு காலம நினைந்திருந்தீர்? என்று சொலலி, என்னைப் புல்ல வந்தவளும் புல்லா தொழிந்து புலந்து கொண்டாள். நான் ஒன்று சொலலத் தான் ஒன்று கொண்டாள். கண்டாயா?

உள்ளினேன் என்றேன் மற்றுஎன்மறந்தீர் என்றென் னைப்,—புலலாள் புலத்தக் கனள். (சுருகசு)

—"உன் தோழியும நானும் கூடி இருநதோம். அப் போது எனககுத தும்மல வநது தும்மினேன். தும்மிய என்னைத தன் இயற்கைபோல வாழ்தது ளுள். அபபடி வாழ்ததியவள தானே, மறுபடியும புலநதாள்,—'உங்களைப பிரிநது வருநதுகின்ற மக ளிர் பலர் உண்டு. அவருள்ளே பாவமோ உங்களை நினைக்கினறார்கள். உங்களமேல அன்புடையவர நினையாவிட்டால உங்களுகுகுத் தும்மல் தோனறி யிருகுமோ? யாவரோ நினைதலாலே நீ தும்மி னீர்!' என்று சொல்லிப் புலநதாள்—இலதாகிய மகளிரவழக்கையும்உளதாகக்கருதிப புலக்கின்றாள் உன் தோழி! நான் என்ன செய்வேன்? நஙகாய்!

வழுத்தினள் தும்மினை னுக அழிதகழுதாள்
யாஉள்ளித தும்மினீர் என்று. (நஙகள)

—"பின்னும் எனக்குத் தும்மல் வநதது. தும்மினால, 'உன் தோழி புலப்பாள் என்று ஆஞ்சி அநதத் தும்மலை அடக்கினேன். அப்படி அடக்கியதைக் கண்டுமபுலநதாள்.—'உங்கள் காதலிமார் யாவரோ நினைத்தார். உங்களுக்குத் தும்மல் வந்தது. அத் தும்மலை எனக்கு மறைகக எண்ணினீரோ? அடக்கி

விட்டீரே? ஆமாம, உங்களோடு ஒன்றும் உறவில்லாத நான் அதை அறியலாகாது!' என்று சொல்லித தேம்பி அழுதாள —நங்காய்! உன் தோழிக்குத் துமழினாலும், குற்றம; தும்மாமல் ஒழிந்தாலும் குற்றம். இரண்டும் குற்றமானால், என்ன செய்யலாம்?

இன்பப்பிரிவு—க. பரத்தை கசுகூ

தும்முச் செறுப்ப அழுதாள் நமர்உள்ளல்
எமமை மறத்திரோ என்று. (கங.கஅ)

—"நான் துமமலை அடக்கியபடியால் ஊடிய உன் தோழியை எவ்வாறு உணாததலாம் என்று ஆராய்ந்தேன. 'இவள் என்ன சொனனாலும தெளியாள்; நம்மேல ஏற்றிய குற்றததை ஒத்துக்கொளவதே தக்கது! என்று துணிநதேன் துணிநது, என்மேல் சுமத்திய பிழையை உடமபட்டுப பணிநதேன். அதைககணடதும அவள வெகுண்டாள்—'உங்கள் காதலிமார பலா உளளார. அவா உஙகளிடம் பிழை கண்டு பிணங்குவார—பிணஙகியபோது என்னைப பணிநது உணாத்தியதுபோல அவரையும் பணிநது உணாத்தமாட்டீரோ?' என்று சொல்லிக் காய்நதாள். உணாததுதலும புலத்தற்குக் காரணமானால, இவளிடம செய்யதககது என்ன?

தன்னை உணர்த்தினும காயும பிறாக்குமநீர்
இநநீரர் ஆகுதீர என்று. (கரூ கஅ)

—"ஒன்றைச சொனனாலும பிழையாகின்றது; ஒன்றைச் செய்தாலும பிழையாகின்றது. எதையும் செய்யாமல் இருபபோம் எனறுவாளா இருநதேன். இருநதபோது, அவள அவயவங்கள் ஒனறை ஒன்று ஒவவாமல அழகாயிருப்பதை நினைந்து அவற்றை நோக்கினேன். அது கண்டு, அவள் கண் சிவநதாள்.—"எல்லாம் பாரத்து ஆயிற்றா? நான், எல்லா அவயவங்களாலும ஒருத்தியோடு ஒத்திருக்க முடியாது! ஒவ்வொரு அவயவத்தால்

ஒவ்வொருத்தியை ஒத்திருப்பேன்! ஆகையால், என் பல உறுபபையும நீங்கள் பார்த்தபடியால் உஙகள் காதலிமார் பலரையும் நினைத்திருக்கவேண்டும! யாரையாரை உள்ளி என் எநதஎந்த உறுப்பை, நோககினீர்கள்? சொலலுங்கள்' என்று புலநதாள. நான் வாளா இருபபதும் குற்றமாயிறறு. நங்காய்! இவள் புலகக ஒரு காரணமும் வேண்டுமோ?"

நினைத்திருந்து நோக்கினும காயும அனைததுமநீர
யாரஉள்ளி நோக்கினீர் என்று (கரூ உ0)

ஆறும் ஆண்டு

இன்பப் பிரிவு—க. பரத்

களம்—தலைமகன் இலலம.

காலம்—பின்பனியில ஒரு பகல.

கூததர்—தலைமகள, தோழி.

தலைமகனிடம புலதகற்கு ஒரு காரணமும் இலலாதிருந்தம தலைமகள புலக்கின்றாள் என்பதைத் தோழி கேட்டறிந்தாள. அறிந்து, அவவாறு காரணம இன்றியும புலத்தற்கும ஒரு காரணம இருக்கவேணடும் எனறு எண்ணி, தலைமகளை வினவித் தெளிதற்காக அவளிடம சென்றாள. சென்ற தோழியைத தனியே இருந்த தலைமகள் மலர்ந்த முகததோடும கைகூட்டி ஏற்று, தன் அருகே இருக்கச் செய்தாள. பின்பு பள்ளியிடத்தைத் தானும் தலைமகனும் கூடியிருந்ததும், அதுபோது அவனிடம ஊடுதற்கு ஒருகார

ணமும் இல்லையாகவும காதல் கைமிகுதலால் தன்னியதோர காரணத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டு, அதை அவன்மேல் ஏறறித தான் ஊடியதும், அவ

வாறு ஊடியதனால் தான அடைந்த இன்பமும, எல்லாம மீனைந்து, தோழியோடு மொழிகின்றாள்.

த-ள்:—"தோழி! இதுகேட்டாயா? நேற்று என் நாயகரும் நானும பளனியிடததில் இருந்தோம். அப்போது அவரோடு ஊடியுரையாடாது இருந்தேன. உடனே அவர் ஒன்று செய்தார—எனன? தும்மினார். எதற்காகத தெரியுமா?—தும்மினால், 'நீடு வாழ்க' என்று நான் வாழததுவேன்; வாழ்த்தும் போது அவரோடு பேசுவேன ஊடலும் நீங்குவென எனறு இவவளவும் எண்ணித தும்மினார. அவர கள்ளததைக் கண்டாயா? அடி!"

ஊடி இருந்தோமாத் தும்மினார யாம்தம்மை
நீடுவாழ்கு என்பாக் கறிந்து. (கந்தகள்)

தோழி.—"என்னடி! அவருக்கு இயலபாக—இயற்கையில், தும்மல வந்தே தும்மியிருக்கலாம. உன ஊடலை ஒழிகவா தும்மினார? உன குணம எனக்குத் தெரியுமே! காரணம இலலாமலே புலந்து கொளவாய்.—எனடி அப்படி வீண செய்கின்றாய்?"

த-ள்:—"ஆமடி! அவரிடம் தவறு இல்லாதிருந்தும் நான் ஊடுகின்றேன்! அதறகுக் காரணம் தெரியுமா? அவர் என்னைப் பாராட்டும் விதம தான்!—அவருடைய அன்பான பாராட்டை நான் பெறு

கின்றேன். அந்த அருமையான பாராட்டினாலே எனக்கு அளவிறந்த இன்பம் விளைகின்றது. அதைக் கண்டதும் இப்படியே வேறு மகளிரும் பெறுவாரே என்று எண்ணுகின்றேன். உடனே பொறுமை பிறக்கின்றது. அதனால், ஊடல் உண்டாகின்றது. வேறென்ன? அடி!"

இல்லை தவறவர்க்கு ஆயினும ஊடுதல
வல்லது அவரளிக்கு மாறு. (கஙூஉக)

தோழி.—"ஊடாவிட்டாலும அவர பாராட்டை நீ பெறக்கூடாதா? அப்படி இருந்தும் நீ ஊடி ஊடி வருந்துவது என்ன? அமமா!"

த-ள்:—"அது வருந்தவது ஆகுமா? அடி! ஆகாது. காதலரிடம் தவறிலலாமலே உண்டாகின்ற ஊடல் விரைவிலே நீங்கும். அதனால உண்டான துன்பமும நில்லாது. அந்தத துன்பத்தினாலே காதலர செய்யும் பாராட்டும வாடாது. வாடுமாயினும் பின்னே பேரின்பம பயவாதோ? அதனால, அது வருந்தத மெனப்படுமா?

ஊடலிற் றோன்றும சிறுதுனி கல்லளி
வாடினும பாடு பெறும். (கஙூஉ)

—"நாங்கள் நிலத்தோடு நீர் கலந்தாற்போலிருகின்

றோம். நிலததோடு இயைந்த நீரானது அந்த நிலத்தின் இயலபாகவே மாறும். எம்மோடு ஒறறுமையுடைய காதலரும் எம இயலபாகவே ஆயினார். அதுபற்றி அவரோடு புலவி நிகழ்கின்றது. அப்புலவியின்னே பேரின்பத்தை விளைவிக்கின்றது

இன்பப்பிரிவு—க. பரத்தை கஎ௱

இநத இன்பத்தைப்போல நமக்கு இன்பம் தருவதாகிய ஒரு விண்ணுலகமும் உண்டா? இல்லை. அடி!"

புலத்தலின் புத்தேள்நாடு உண்டோ நிலத்தொடு
நீர இயைந தன்னாரகதது (கங உங)

தோழி—"ஆமம்மா! நீ சொலலுகிறபடி அப்புலவி, இன்பமே ஆகட்டும. ஆயினும், அது எதனால் நீங்கும்?"

த-ள்:—"புலவி எப்படிப்பட்டது என்று தெரியுமே? காதலரைப் புல்லிக் கொள்ளவும் செய்யும்; பின் விடவும ஒட்டாது. இவ்வளவு நன்மையைச் செய்கின்ற அதனிடததே என உள்ளததை உடைககும படை உண்டாகின்றது; எப்படி தெரியுமா? நான்

ஊடியிருக்கும்போது என்னைக காதலா பணிந்த மொழியாலும தணிந்த செயலாலும பாராட்டு கின்றார். அந்த வணக்கமும வாத்தையும் எனது ஊடிய நெஞ்சத்தை உடைத்துவிடுகின்றது. இப் பொழுது, புலவியை நீக்குவது எதுஎன்று கண்டா யா?. அடி!"

புல்லி விடாப் புலவியுள் தோன்றுமென்
உள்ளம் உடைக்கும் படை. (காஉச)

களச திருக்குறள் நாடகம்

ஆறும் ஆண்டு

இன்பப்பிரிவு—க. பாத்தை

களம:—தலைமகன இல்லம்.
காலம:—பின்பனியில் ஓர இரவு
கூத்தர்:—தலைமகன், தலைமகள்.

தலைமகன் மறுபடியும் பரத்தையர் சேரியில் உலாப்போய் வந்தான். அதனை அறிந்த தலைமகள், அவனிடம் அளவில்லாத ஊடலை அடைந்தாள். அவ ஊடலை, அவன், தோழியைக்கொண்டு பல காரணங் காட்டித் தெளிவித்தான். அவ்வாறு தெளிவிக்கப்

பட்ட தலைமகள, ஒரு பள்ளியில் இருவருமாகக் கூடியிருந்தபோது, காதல மிகுகின்றபடியால் அவனுடன் புலநதுகொளகின்றாள்.

த-ள்:—"ஐய! நீங்கள் பரத்தையர் நேயம் படைத்தவர். அவரோ நாணமும் கற்பும முதலிய நறகுணங்கள் ஒன்றும் இல்லாதவா. பெண் இயற்கைமட்டும் உள்ளவா. அவர் யாவரும், நீங்கள் அவருடைய சேரியில் சென்றபோது, உங்களைக் கண்ணால் பொதுவாக உண்டிருப்பாரே! முறை இலலாமல் ஒரு காலத்து ஒருங்கே நோக்கி இன்புற்றிருபபாரே! அப்படி கண் எச்சிலாசிய உஙகள் மார்பை நான் நண்ணேன். தீண்டாதீர். விடுஙகள்; விடுங்கள்!"

பெண்ணியலார் எல்லாரும் கண்ணிற் பொதுவுண்பர் நண்ணேன் பரத்தநின் மார்பு. (கஙகக)

இன்பப்பிரிவு—க. பரத்தை கஎரு

இவ்வாறு சொல்லிப் புலநதுகொண்ட தலைமகளைத தலைமகன் கைகூப்பித் தாழ்ந்தான்; தலை காழ்ததி வணங்கினான; குளிர்ந்த மொழி கூறினான். எது செய்தும, அவள் ஊடல் உணர இல்லை, அது கண்டு, அவன் மனம் நொநது மொழிகினறான.

த-ன்—"ஓ! இவள் என் காதலி அல்ல. அவளாயின், என் நோவை அறிந்திருபபாள்.—'இவர் நம் பொருட்டாக நொநதார' என்று ஊடலை இனிது உணாநதிருபபாள என நோவை அறியாத இவளோடு புலககினறதனால பயன எனன? அனபுடையாரைப் பெறாதபோது ஒருவா நோகின்றதனால் பயன உண்டோ? இல்லை.

நோதல் எவன்மற்று நொநதாரென்று அஃதறியும
காதலா இலலா வழி. (கரூ0அ)

—"உயிருககு இன்றியமையாத நீரும நிழலிடததிருந்தால குளிரசசி மிகுநது தாகம தணிககும. அதுவே இனிதாகும்! வெபிலிடததுள்ளதும இனிது ஆகுமோ? அதுபோலக் கலவிககு இன்றியமையாத புலவியும் அன்புடையாரிடத்தே இனிதாகும். அவரே ஆற்றாமைக்கு நோவார். கூட்டத்தில் வேட்கையுடையாரும் ஆவார். ஐயோ! இவள் என்னிடத்தில், அநத இரண்டும் இல்லாமையால இப்புலவியும துன்பமாகின்றதே!

நீரும் நிழலதினிதே புலவியும
வீழுநர் கண்ணே இனிது. (கரூ0கூ)

—"ஐயோ! என் நெஞ்சம் ஊடலில் இருந்துகொண்டு மெலிகின்றது. 'இவள் அன்பும் அருளும் இல்லாதவள்; விட்டிருக்கத் தக்கவள்; இவளோடு கூட்டம் முடியாது' என்று எண்ணி இல்லை. இவள் அன்பும் அருளும் உடையவளாகக் கருதி இவளோடு கூடுதற்கே முயலுகின்றதே! இப்படி முயலுகின்றதற்குக் காரணம் என்ன? இதன் அவா அல்லது வேறு உண்டா?"

ஊடல் உணர்க விடுவாரோடு என்நெஞ்சம்
கூடுவோம் என்பது அவா. (கூகo)

இவ்வாறு தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டதலை மகன்நெக்கண்டு தலைமகள், தான் கொண்ட ஊடல் நீங்கினாள். நீங்கியவளை அவன் அன்போடு முயங்கினான். முயங்கி, பேரின்பம் அடைந்தான் பின்பு, தான் அடைந்த இன்பத்தைத் தன்னுள்ளே சொல்லுகின்றான்.

தன்:—"ஓ! ஊடலில் உண்டாகின்ற இன்பத்திற்கு ஓர் அளவுண்டா?—மகளிரை ஆடவர் மட்டின்றி விரும்புவார். ஆனால், மகளிரோ 'நீர் தவறு உடையீர்; உம்மைத் தீண்டோம்' என்று அடிக்கடி ஊடிக்கொள்வார். அப்போது அம்மகளிர் மெல்லிய தோளை மேவப் பெறாமல் ஆடவர் பெரிதும்

அழுவார். அப்படி அழுகின்றதிலும் அவ ஆட வருக்கு ஓர் இனபம் உண்டு. அதை இப்படிப் பட்டதென்று சொல்ல முடியுமோ? ஆடவர் பிழை யுடையரானல் தாம் உண்ட இன்பத்தோடுமேலும்

இன்பப்பிரிவு—சு. பரத்தை சுளை

ஓர் இன்பம் அடைவர். பிழையிலரானலும் அவ ருக்கும ஓர் இன்பம் வரும். என்மேல் பிழை இல் லாதிருந்தும் இவள் ஊடியது எனக்கு இன்பமே ஆயிற்றே!

தவறிலர் ஆயினும தாமவீழ்வார் மென்தோள் அகறலின ஆங்கொன்று உடைத்து. (சுசுஉடு)

—"ஆமாம கூடுதலைக் காட்டிலும ஊடுதலே இனிது! இதுவே பசித்து உண்பவன் சுவைபோலப் பெரி தும் இனபமதரும் ஒருவன் மேன்மேலும் உண் டால, நோயே அடைவான். பசிதது உண்டால் அதிகமும உண்ணுவான்; உண்ணும உணவும் இனசுவையாயிருக்கும் அதுபோல, மேனமேலும் கூடுதலைப பாராக்கிலும ஊடிக் கூடுதலே உருசியா கும! ஊடியிருநது பின் கூடும கூட்டம் எத்தனை இன்பம உடையது! என்னைப்போல அதை உண்; வோ அறிவீர!

உணலினும உண்டது அறல்இனிது காமம்
புணர்தலின ஊடல இனிது. (கஉஉ)

—"இன்பம உண்ணுதற்குரிய இருவருள்ளே ஊடலில் தோற்றவரே வென்றவராவார். அது அப்பொழுது அறியப்படாது. பின்னே கூட்டத்திலே அவராலே அறிவுப்படும்!—முன்னே இவள் என்னை முயங்காமல் ஊடிக்கொண்டாள். இவளுக்கு எதிர் நிற்க முடியாமல் அப்பொழுது இனைத்

துப் போனேன். ஆயினும், இப்போது நானே வென்றவன் ஆயினேன். எனென்றால், நானே பேரின்பம் பெற்றேன்.

ஊடலின் தோற்றவர் வென்றார அதுமனனும
கூடலிற் காணப படும். (கஉஎ)

—"ஓ! இன்னும ஒருதரம இபபடிபபட்ட இன்பம் எனக்கு அடையலாகுமோ? ஆ! இவள் நெற்றியும வெயர்த்தது; எனக்கு இனிமையும் எய்திற்று. கண்டும கேட்டும் உண்டும் தீண்டியும மோநதும அறிதலாலாகிய எலலா இனபமும ஒருங்கே அடைந்தேனே! இவவகையான இனிமையை இன்னும் ஒருகால் இவள் ஊடலும் நான் பெறவும வல்

லனே? இலலை! முடியாது!

ஊடிப் பெறுகுவம் கொலலோ நுதலவெயாப்பக்
கூடலில் தோன்றிய உபபு. (கஉஅ)

—"ஒளியிழையே! இன்னும் ஒருமுறை நீ ஊடிக் கொள்ளாயோ? ஊடிக்கொள. ஊடிக்கொள். உன்னை வேண்டிகொள்கின்றேன். அபபொழுது இரவே! நீ விடியாமல் நெடுநேரம நீட்டிக்கவேண். டும். ஆம்! நீ நீட்டிக்கவேண்டும. நீ விரைவிலே விடி ந்துவிட்டால், இவள் நெடுநேரம் என்னோடு ஊடி கிற்கவும் முடியாது; அதை உணர்த்தவேண்டி இவளைநெடுநேரம்நான் இரந்துநிற்கவும் முடியாது. ஆதலால், இரவே! நீ நீட்டிக்க வேண்டும்.

இன்பப்பிரிவு—க. பரத்தை களகூ

ஊடுக மனனே ஒளியிழை யாமஇரபப
,நீடுக மன்னே இரா. (கஉஉ)

—"காமதுகாசசிக்கு இனபம யாது? அக்காமத்தை உண்ணுதற்கு உரிய இருவருமு ஆராமைபற்றித் தமமுள் ஊடுதல அலலவோ? அநத ஊடுதற்கு இன்பம யாது? அவ்வூடலை அளவரிந்து நீங்கித்

தம்முள கூடி முயங்குதல கூடுமானுல், அம்முயக்கம அல்லவோ?—ஊடலில ஒதத அளவினராக வேண்டும. முதிர்ந்த தனியானுல துன்பம் பயக்கும முதிராத புலவியானுல கலவி இன்பம பயவாது. இரண்டற்கும இடையாகிய அளவறிந்து நீங்குதலே காதலர் கடமை; அதுவே ஊடுதற்கு இன்பம. ஓ! இவ்விரண்டு இன்பமும் என்னைப, போல பெற்றவர் யாவா?

ஊடுதல் காமததிறகு இன்பம அதறகின்பம்
கூடி முயஙகப் பெறின். (கஙக o)

கற்பியல முற்றும்.

திருக்குறள நாடகம் முற்றுப் பெற்றது

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடம:—
மயிலை க. மாணிக்கவேல் முதலியார்,
'கலாசிந்தாமணி' நிலையம்,
4, மலலீஸ்வரன் கோயில் தெருவு,
மயிலாப்பூர் போஸ்டு, மதராஸ்.